4 T 25/95

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne
KRAJSKÝ SOUD V PLZNI
dne 12. X. 1998

ČESKÁ REPUBLIKA

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne
KRAJSKÝ SOUD V PLZNI
dne 16. III. 1999

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pravoslava Poláka a přísedících Jiřího Štětky a Františka Vavřince, v hlavním líčení konaném dne 23. června 1998, takto:

Obžalovaní

1) J K

nar. v , bez zaměstnání, trvale bytem , t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici ,

2) A V ,

nar. v , soukromý podnikatel, trvale bytem , okr. ,

3) A H

nar. v , soukromý podnikatel, trvale bytem t.č. ve vazbě v jiné trestní věci ve Věznici

Tisk Pracant 5951

j s o u v i n n i ,

že

I. Obžalovaný J. K.

dne 30.5.1993, kolem 20.15 hodin v P., na silnici vedoucí do Č. ú., cca 15 metrů od křižovatky K. t. se silnicí do Č. ú., za použití dvou samonabijecích pistolí ráže 7.65 mra, zastřelil řidiče osobního automobilu, tov. zn. MAZDA 323 F, SP2: xx, Š. J., nar. xx, když na něho vypálil nejméně pět střel, z nichž tři zasáhly jeho hlavu a způsobily smrt, jejíž bezprostřední příčinou bylo střelné poranění mozku; ve stejné době a na stejném místě, stejným způsobem, s obdobným záměrem usmrtit vypálil obžalovaný nejméně čtyři střely ňa spolujezdce poškozeného J. J. P., nar. xx, kterému způsobil nástřel stěny břišní v oblasti podbřišku vlevo, nástřel hřbetu levého předloktí, zástřel břicha se vstřelem na levé boční ploše trupu zhruba ve výši 7. žebra se střelným kanálem pronikajícím do dutiny břišní mírné shora dolů, prakticky kolmo k podélné ose těla s průstřelem levého jaterního laloku, žaludku a zástřelem pravého jaxerního laloku a zástřel hlavy se vstřelem ve vlasaté části čelní kraj iny vpravo, přičemž střelný kanál pronikal oběma čelními laloky mozku do levé očnice, kde způsobil těžké zranění levé oční koule, zmíněné střelné poranění hlavy vedlo k těžkému pohmoždění mozku, což bylo bezprostřední příčinou smrti J. P. dne 1.6,1993 v 17.00 hodin; dále v úmyslu usmrtit dalšího spolujezdce V. P., nar. xx, na tohoto obžalovaný vypálil nejméně čtyři střely, které zasáhly pravé předloktí a pravé stehno, levou hýždi a záda v oblasti druhého krčního obratle, přičemž otvor vstřelu byl nad hřebenem pravé lopatky a střelný kanál procházel svalstvem do oblasti šíje, střely nezasáhly žádné životně důležité orgány, avšak v případě, že projektil v případě zástřelu do lopatkové krajiny a šíje by vnikl z oblasti druhého krčního obratle do míšního kanálu a zde poranil míchu, mělo by to za

následek prakticky okamžitou smrt poškozeného V. P.; tohoto jednání se obžalovaný K. dopustil za úplatu nejméně
100.000,- Kč, vyplacenou mu obžalovaným V.em prostřednictvím
obžalovaného H.e s tím, aby poškozeného . V.a zbavil
/
vyděračů, při páchání tohoto jednání byl obžalovaný zároveň veden i snahou vyjít vstříc obžalovanému H.ovi a imponovat jako zkušený profesionál,

t e d y

jiného úmyslně usmrtil, takový čin spáchal na dvou osobách v úmyslu získat majetkový prospěch a zároveň se dopustil jednání pro společnost nebezpečného, které bezprostředně směřovalo k úmyslnému usmrcení jiného s tím, že takový čin bude spáchán na více osobách, v úmyslu získat majetkový prospěch, avšak k jeho

dokonání nedošlo.

II. Obžalovaný A. V.

v přesně nezjištěné době v druhé polovině května 1993 využil nabídky spoluobžalováného A.a H.e a jeho prostřednictvím kontaktoval obžalovaného J. K. s žádostí, aby za úplatu nejméně 100.000,- Kč ho zbavil vydíráni ze strany Š. J. a bratrů V. a J. P., přičemž požadoval, aby vyděrači byli zastrašeni či zmláceni; obžalovaný K. zadání splnil jednáním pod bodem I. výroku tohoto rozsudku, avšak bez vědomí obžalovaného V.a překročil usmrcením poškozených danou úmluvu,

t e d y

jiného navedl, aby jiného násilím a pohrůžkou násilí nutil, aby něco opomenul.

III. Obžalovaný A. V.

v přesně nezjištěné době v měsíci dubnu až květnu 1993 v P. si bez povolení příslušných státnich orgánů opatřil

pistoli nezjištěné značky ráže 7,65 mm bez označení, včetně dvou zásobníků a 16 ks nábojů a dále pistoli zn. GECADO ráže 6,35 mm, včetné jednoho zásobníku a 6 ks nábojů, v přesně nezjištěný den v květnu 1993 si od P. H. prostřednictvím F. Ř. opatřil další pistoli nezjištěné značky ráže 9 mm a od zmíněného F. Ř. přesně nezjištěné množství nábojů stejné ráže; pistole ráže 7,65 mm a pistole ráže 6,35 mm byly i se střelivem vydány svědkem J.T., u něhož je obžalovaný uschoval, dne 27.8.1993, pistoli ráže 9 mm odevzdal sám obžalovaný hned následující den po jejím získání J. P.,

t e d y

bez povolení sobě opatřil zbraně a střelivo.

IV. Obžalovaný A. H.

poté, co se dozvěděl, že dne 30.5.1993 kolem 20.15 hodin v P. v blízkosti křižovatky K.t. se silnicí do Č.ú došlo střelnou zbraní k usmrcení podnikatele Š. J., J. P. a pokusu o usmrcení V. P., za situace, kdy od poloviny května 1993 věděl o tom, že obžalovaný V. je vydírán, a proto mu nabídl pomoc obžalovaného K., po seznámení obžalovaným V.em dne 31.5.1993, že obětí vraždy byli právě vyděrači, o kterých se obžalovanému H. j iž dříve zmiňoval a po následné výzvě obžalovaného V.a, aby obžalovaného K. někam schoval, neoznámil bez odkladu policejnímu orgánu ani prokurátorovi, co je mu o tomto trestném činu a jeho pachateli známo,

t e d y

hodnověrným způsobem se dozvěděl, že jiný spáchal trestný čin vraždy podle § 219 tr.zák. a takový trestný čin neoznámil bez odkladu prokurátoru nebo bezpečnostnímu orgánu.

V. Obžalovaný A. H.

od 23.1.1993, kdy se obžalovaný K. nevrátil z přerušení výkonu trestu do Věznice P., tomuto po přesně nezjištěnou dobu ukončenou zatčením obžalovaného K. dne 8.2.1994 v P. a dalších přesně nezjištěných místech napomáhal jednak poskytnutím finančních prostředků, a především v srpnu 1993 opatřením cestovního pasu č. xx, řidičského průkazu č. xx a občanského průkazu č. xx, všech dokladů vystavených na jméno L.V., ačkoli věděl, že se jedná o osobu na útěku z výkonu trestu, proti níž je zároveň vedeno trestní stíhání,

t e d y

pachateli trestného činu pomáhal v úmyslu umožnit mu, aby unikl trestnímu stíhání a výkonu trestu.

VI. Obžalovaný J. K.

od přesně nezjištěného dne měsíce srpna 1993 do 8.2.1994, kdy byl zadržen, v P. a na dalších místech používal jako pravé doklady, a to

- občanský průkaz xx
- cestovní pas xx
- řidičský průkaz xx

v nichž ve všech byla vyměněna původní fotografie a nahrazena jeho vlastní fotografií,

t e d y

užil podstatně změněné veřejné listiny jako pravé.

VII. Obžalovaný J. K.

jako odsouzený rozsudkem Obvodního soudu pro P. ze dne 20.9.1991, sp.zn. xx, k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 11 roků, poté, co bylo ředitelem Věznice v P.i rozhodnuto o přerušení výkonu trestu tohoto odnětí svobody na dobu od 08.00 hodin dne 21.1.1993 do 20.00 hodin dne 23.1.1993, se již do výkonu trestu odnětí svobody nevrátil a zdržoval se v P. a na dalších místech v České republice až do svého zatčení dne 8.2.1994,

t e d y

mařil výkon rozhodnutí soudu tím, že se dopustil závažného jednání, aby zmařil účel trestu.

VIII. Obžalovaný J. K.

dne 23.7.1994 v 08.45 hodin při provádění vycházek obviněných ve vazební Věznici Č.B. vyhnul krycí stropní pletivo vycházkového dvorce, poté vylezl na střechu věznice a po hromosvodu slezl do prostoru Vojenských staveb a odtud se pokusil o útěk směrem k zimnímu stadiónu v Českých Budějovicích, kde byl v prostoru přilehlého parkoviště zadržen hlídkou Policie ČR a Vězeňské služby ČR,

t e d y

podstatně ztížil výkon rozhodnutí soudu tím, že uprchl z vazby.

IX. Obžalovaný J. K.

v přesně nezjištěné době od 23.1.1993 do 8.2.1994 si bez řádného povolení opatřil a v bytě v P. xx, přechovával střelby schopné zbraně, a to pistoli zn. SMITH & VESSON model 439, výrobní číslo 743694, ráže 9 mm se zásobníkem a 9 ks nábojů, samopal zn. STAIER MANNLICHER TMP 9x19, výrobní číslo 50226, ráže 9 mm se čtyřmi kusy prázdných zásobníků, pistoli zn. FROMER, ráže 7,65 mm, výrobní číslo 81152 s tlumičem. prázdný zásobník,

pisxoli FN model 1906, ráže 6,35 mm Browning, výrobní číslo 314756, samopal vzor 58 V, ráže 7,62 mm s ramenní opěrkou a dvěma zásobníky svázanými náplastí s 58 ks nábojů, výrobní číslo 34512
V, samopal značky UZI se sklopnou ramenní opěrkou, ráže 9 mm, výrobní číslo 0822727, pistoli zn. FN model 1935. ráže 9 mm, výrobní číslo 77693a s jedním zásobníkem, pistoli zn. ČZ model 38, ráže 9 mm se dvěma zásobníky, brokovnici zn. MAVERICK, ráže
12 mm se čtyřmi kusy nábojů, výrobní číslo MV 46157. pistoli zn. VALTHER model P-38, ráže 9 mm, výrobní číslo 396 H se zásobníkem bez nábojů, pistoli zn. RECK, ráže 8 mra K se zásobníkem a třemi kusy nábojů s chemickou dráždivou látkou typu CS, pistoli zn. ČZ model 75, ráže 9 mm Luger, výrobní číslo N 7311 se dvěma zásobníky, pistoli zn. ČZ model 83, ráže 7,65 mm, výrobní číslo 005466 a velké množství střeliva, a to nejméně 55 ks nábojů ráže 6,35 mm, 367 ks nábojů ráže 7,65 mm, 1.100 ks nábojů ráže 22, 1.052 nábojů ráže 9 mm různých typů, 5.421 ks nábojů ráže 7,62 mm do SA 58 V, 794 ks brokových nábojů různých typů,

t e d y

bez povolení sobě opatřil a přechovával zbraň hromadně účinnou a hromadil zbraně a střelivo a takový čin spáchal vé větším rozsahu,

č í m ž s p á c h a l i

Obžalovaný J. K. ad I.

trestný čin vraždy dílem dokonaný, dílem nedokonaný ve stádiu pokusu podle § 219 odst.1,2 písm.a).f) tr.zák. ve znění zákona č. 557/1991 Sb., § 8 odst.l k § 219 odst.1,2 písm.a).f) tr.zák. ve znění zákona č. 557/1991 Sb.,

ad VI.

trestný čin paděláni a pozměňování veřejné listiny podle § 176

ad VIT.

trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst.1 písm.e) tr.zák.,

ad VITT.

trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst.2 písm.b) tr.zák.,

ad IX.

trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst.2 písm.a),b), **odsx.1 tr.zák.,**
odst.3 písm.b) tr.zák. ve znění zákona č. 290/93 Sb.,

Obžalovaný A. V.

ad II.

návod k trestnému Činu vydíráni podle § 10 odst. 1 písm.b) k § 235 odst.1 tr.zák.,

ad III.

trestný čin nedovoleného ozbroj ování podle § 185 odst.2 písm.b) tr.zák. ve znění zákona č. 557/1991 Sb. .

Obžalovaný A. H.

ad IV.

trestný čin neoznámení trestného činu podle § 168 odst.1 tr.zák. ve zněni zákona č. 557/1991 Sb.

ad V.

a o d s u z u j í s e

Obžalovaný J. K.

Podle § 219 odst.2 tr.zák. za použití § 35 odst.l tr.zák. 29 odst.3 tr.zák. k výjimečnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody na d o ž i v o t í .

Podle § 39a odst.2 písm.d) tr.zák. se tento obžalovaný pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje do věznice s e z v ý š e n o u o s t r a h o u .

Podle § 55 odst.l písm.a) tr.zák. se obžalovanému J.mu Kajinkovi u k l á d á trest propadnutí věcí - zbraní a střeliva specifikovaných v bodě IX. výroku o vině tohoto rozsudku.

trestný čin nadržováni podle § *166* odst.1 tr.zák.,

Obžalovaný A. V.

Podle § 235 odst.l tr.zák. za použiti § 35 odst.l tr.zák. k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání š e s t n á c t i (16) m ě s í c ů . .

Podle § 39a odst.2 písm.b) tr.zák. se pro výkon trestu zařazuje do věznice s d o z o r e m .

Podle § 55 odst.l písm.a) tr.zák. se tomuto obžalovanému u k l á d á trest propadnutí *věcí*, a to pistole nezj ištěné značky, ráže 7,65 mm, bez označení včetně dvou zásobníků a 16 ks nábojů a pistole zn. GECADO, ráže 6,35 mm, bez výrobního čísla včetně jednoho zásobníku a 6 ks nábojů, vydaných J.T. dne 27.8.1993.

Obžalovaný A. H.

Podle § 168 odst.1 tr.zák. za použití § 35 odst.1 tr.zák. k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání d v a c e t i d v o u (22) m ě s í c ů .

Podle § 39a odst.2 písm.c) tr.zák. se tento obžalovaný pro výkon trestu zařazuje do věznice s o s t r a h o u .

Podle § 228 odst.1 tr. ř. se obžalovanému J.mu K. u k l á d á zaplatit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, Okresní pojišťovna P., se sídlem v P., Jiráskovo nám. 31, PSČ 301 54, 52.066,- Kč.

Obžalovaní

a) bývalý major Policie ČR

J . K . ,

nar. xx, bytem xx

b) bývalý podporučík Policie ČR

J . M . ,

nar. xx, bytem xx,

s e z p r o š ť u j í

Obžalovaný J. M. podle § 226 písm.a) tr.ř.

Obžalovaný J. K. podle § 226 písm.b) tr.ř.
obžaloby Krajského státního zástupce v P.. sp.zn. Kv 2/93 ze

dne 29.9.1995, podle které v době od 30.5.1993 do 12.11.1993 ovlivňováním svědků v trestní věci vraždy Š. J. a J. P., pokusu vraždy V. P. spáchaných dne 30.5.1993 v P., oba mařili odhalení pachatele tohoto trestného činu, ačkoli měli jako příslušníci Policie České

republiky podle § 2 odst.l písm.d) zákona č. 283/1991 Sb. o Policii ČR za povinnost odhalovat trestné činy a zjišťovat pachatele,

č í m ž m ě l i s p á c h a t

oba trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst.l písm.a) tr.zák..

O d ů v o d n ě n í

Z důkazů provedených v hlavním líčení vzal soud za prokázané, že obžalovaný J. K. byl odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro P. ze dne 20.9.1991, sp.zn. xx, jako zvlášť nebezpečný recidivista podle § 41 odst.l tr.zák. pro trestné činy loupeže dle § 234 odst.l tr.zák. a útoku na veřejného činitele dle § 159 odst.la, 2a tr.zák. k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 11 let. Pro jeho výkon byl zařazen do III. nápravně výchovné skupiny. Usnesením Městského soudu v P. ze dne 30.10.1991, sp.zn. xx, byl v odvolacím řízeni napadený rozsudek potvrzen a nabyl právní moci. Do výkonu trestu byla obžalovanému započtena vazba vykonávaná od 28.6.1990 do 30.10.1991 a téhož dne byl převeden do výkonu trestu do Věznice P.. Ve výkonu trestu byl obžalovaný K. hodnocen velmi kladně, a proto byl často kázeňsky odměňován, až docílil nejvyšší kázeňské odměny spočívající v přerušení výkonu trestu. Ředitel NVU rozhodl o přerušení výkonu trestu odnětí svobody dne 21.1.1993 s tím, že výkon trestu se přerušuje na dobu od 8.00 hodin téhož dne do 23.1.1993 do 20.00 hodin (č.l. 220). V době přerušení výkonu trestu se obžalovaný měl zdržovat u E. a P. M., na adrese xx, tedy ve svém trvalém bydlišti. Poté, co se obžalovaný tímto způsobem ocitl na svobodě, snažil se o revizi svého případu. Když zjistil, že ani jeho audience u ministra spravedlnosti neměla kýžený efekt, rozhodl se do výkonu trestu nevrátit a až do svého zatčení dne
8.2.1994 se zdržoval v P. a na dalších místech v České republice (bod VI. obžaloby, bod VII. výroku odsuzujícího rozsudku).

V hlavním líčení se obžalovaný K. odmítl k věci vyjádřit, postupem podle 207 odst.2 tr.ř. byla přečtena jeho výpověď z přípravného řízení na č.l. 2607-17, v níž spáchání trestné činnosti

doznával a vysvětloval své pohnutky. Kromě svého doznání je obžalovaný usvědčován listinnými důkazy založenými na č.l. 198-251, výpovědí svého vychovatele z výkonu trestu svědka K. (č.l. 3913-17, 6141), tehdejšího zástupce ředitele ve Věznici P. J.ho M. (č.l. 4007-10, 6482-4) a svědka Ing. P. M. (č.l. 6413-16), který se vyjadřoval i ke svým kontaktům s obžalovaným a jeho snaze o revizi případu. K životu obžalovaného na útěku se vyjadřovaly také svědkyně Š. a S.. Posledně zmíněná svědkyně v přípravném řízení popisovala i zákrok - zatčení obžalovaného (č.l. 413-16). K tomu byl před soudem vyslechnut utajený svědek s krycím jménem "J.N." (č.l. 4071-2, 6118). Podle názoru zdejšího soudu byly již v přípravném řízení splněny podmínky stanovené § 55 odst.2 tr.ř., neboť tento svědek pracuje jako člen zásahové jednotky a je zájem na tom, aby jeho tvář a generálie zůstaly pro veřejnost utajeny. V případě prozrazení totožnosti by tomuto svědkovi s ohledem na povahu jeho činnosti mohlo hrozit vážné nebezpečí. Ve smyslu § 209 odst.2 tr.ř. byla ověřena
i věrohodnost tohoto svědka vyžádáním opisu rejstříku trestů, který je založen v přílohové obálce. Potřebné údaje o předchozím odsouzeni obžalovaného zjistil zdejší soud z připojeného spisu Obvodního soudu pro P., sp.zn. xx. Další důkazy vztahující se k zatčení obžalovaného budou rozebrány v souvislosti s dokazováním bodu IX. výroku tohoto rozsudku.

Shora uvedeným jednáním naplnil obžalovaný K. všechny zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst.1 písm.e) tr.zák. , neboť

mařil výkon rozhodnuti soudu tím, že se dopustil závažného jednání, aby zmařil účel trestu. Za takové závažné jednáni spáchané v úmyslu přímém s cílem zmařit účel a výkon pravomocně uloženého nepodmíněného trestu je třeba považovat skutečnost, že obžalovaný se nevrátil do Věznice v P. a více než 1 rok se trestu úspěšně vyhýbal. Na protiprávnosti tohoto jednání a hodnocení jeho společenské nebezpečnosti nemění nic ani argumentace obžalovaného, který vysvětloval, že pro tento krok se rozhodl až potom, co jeho předchozí pokusy o revizi případu selhaly.

S ohledem na skutečnost, že po obžalovaném bylo vyhlášeno celostátní pátrání, nemohl vystupovat pod vlastní totožností. Nejprve používal doklady svého známého, původně spoluobžalovaného J. Ď., nar. xx, pod jeho jménem a na jeho doklady uzavřel dne 31.3.1993 v P. smlouvu o pronájmu bytu č. xx s E.B. a následné dne 21.9.1993 dokonce na dopravním inspektorátu Policie ČR přihlásil obžalovaný Ď. na svoje jméno osobni automobil xx, jehož skutečným majitelem byl právě obžalovaný K.. Od přesně nezjištěného dne v srpnu 1993 až do svého zadržení 8.2.1994 používal obžalovaný K. jako pravé doklady, které mu opatřil spoluobžalovaný H., a to občanský průkaz, cestovní pas a řidičský průkaz na jméno L.V., na.r. xx, bytem xx. Ve všech těchto dokladech byla vyměněna původní fotografie a nahrazena fotografií obž. K. (bod V. obžaloby, bod VI. rozsudku). Obžalovaný H., který svému příteli * obžalovanému K. tyto doklady opatřil a přitom věděl, že se jedná o osobu na útěku z výkonu trestu, proti které je vedeno trestní stíhání, obžalovanému K. napomáhal i poskytnutím finančních prostředků (bod IX. obžaloby, bod V. rozsudku).

Obžalovaný K. odmítl v hlavním líčení k této věci vypovídat (č.l. 5927), postupem podle § 207 odst.2 tr.ř. byla přečtena část jeho výpovědi z přípravného řízení na č.l. 2573, kde uvedl, že svědka V. osobně nezná, ale podle dokladů zřejmě existuje. Jinak již před vyšetřovatelem při další pokusu

o jeho výslech odmítl obžalovaný odpovědět na otázku, kde sehnal, nebo kdo mu sehnal výše uvedené doklady s tím, že i když to vyšetřovatel ví, nebude k tomu vypovídat (č.l. 2594). Stejně tak obžalovaný H. v hlavním líčení odmítl k této věci vypovídat (č.l. 5933), jeho výpověď k tomuto bodu obžaloby z přípravného řízení na č.l. 2628-38, 2660-7 je ve vztahu

k obžalovanému K. nepoužitelná, neboť byla učiněna ještě předtím, než obžalovaný K. byl pro tento skutek stíhán, když od 1.1.1994 s účinností novely trestního řádu nemohlo být zahájeno trestní stihání ve věci samé. Při dalším pokusu o výslech v přípravném řízení tento obžalovaný již nevypovídal (č.l. 2681-2), ve svém písemném vyjádření založeném na č.l. 6858-61a obžalovaný H. doznal, že skutečně obžalovanému K. tyto doklady opatřil (č.l. 6861a).

Vina obžalovaného K. v bodě VI. tohoto rozsudku je kromě písemného vyjádření spoluobžalováného H. prokazována fotokopiemi dokladů na č.l. **1890—902, 1904—12** a příslušnými zprávami na č.l. 1889 a 1903 (pozor na změnu číslování ve spise). Ze znaleckého posudku Kriminalistického ústavu P. na č.l. 1876-84 vyplývá, že předložené doklady vystavené na jméno L.V. jsou ve svých tiskopisech pravými doklady, v cestovním pase, občanském průkazu i řidičském průkazu však byla odstraněna původní fotografie a nahrazena fotografii současnou - tedy fotografií obžalovaného K., u kterého byly doklady zajištěny při jeho zatčení (č.l. 2310). Svědek V. v hlavním líčení usvědčil obžalovaného H. a vysvětlil, jakým způsobem se jeho doklady dostaly k dalším osobám (č.l. 6127-8). Přitom logicky vysvětlil, proč při prvé výpovědi v přípravném řízení vypovídal odlišně. Svědkyně B. v řízení před soudem potvrdila, že obžalovaný původně používal doklady spoluobžalovaného Ď. (č.l. 6498-501). Přes námitky obžalovaného K. byl v hlavním líčení postupem podle § 211 odst.2 písm.a) tr.ř. přečten protokol o výpovědi svědka T. založený na č.l. 4241-4. Svědka T. je totiž třeba považovat za nezvěstného ve smyslu § 211 odst.2 písm.a) tr.ř., neboť z opakované vyžadovaných zpráv z centrálního registru obyvatel vyplývá, že není hlášen na jiné adrese, než, na kterou byl

opakovaně jako svědek obesílán, veškerá, předvolání se vrátila jako nedoručená či nedoručitelná a efekt neměly ani žádosti o předvedení tohoto svědka (č.l. 5738, 6088. 6092, 6098, 6531, 6536, 6572, 6574, 6649, 6686). S ohledem na tyto skutečnosti nemohlo být vyhověno žádosti obžalovaného K., aby tento svědek byl vyslechnut osobně před soudem (č.l. 6702). Námitky ze strany obžalovaného k této výpovědi se však vztahovaly spíše k jednání pod bodem I. , proto je není na tomto místě nutno rozebírat.

Shora uvedeným jednántm naplnil obžalovaný K. všechny zákonné

znaky skutkové podstaty trestného činu padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst.1 tr.zák., neboť užil podstatně změněné veřejné listiny jako pravé. Oproti obžalobě nedošel soud k závěru, že by obžalovaný K. užil padělané veřejné listiny, provože ze zmíněného znaleckého posudku KÚ P. vyplývá, že doklady byly vystaveny na pravých Tiskopisech. Šlo tedy výhradně o užívání dokladů, v nichž výměnou původní fotografie a jejím nahrazením fotografií obžalovaného K. došlo k podstatné změně obsahu. Občanský průkaz, cestovní pas i řidičský průkaz je třeba považovat za veřejnou "listinu, neboť jde o dokumenty vydané státním orgánem v rámci jeho pravomoci předepsaným způsobem, přičemž tyto dokumenty zjišťují určitý stav a zakládají práva nebo povinnosti. Tohoto jednání se obžalovaný K. dopustil úmyslně, a to v úmyslu přímém ve smyslu § 4 písm.a) tr.zák., neboť potřeboval pozměněné doklady pro vlastní potřebu, aby nadále pátrání po jeho osobě bylo bezúspěšné.

Obžalovaný H. v přípravném řízení i ve svém písemném vyjádření předloženém v závěru hlavního líčení doznával, že spoluobžalovanému K. opatřil doklady na jméno L.V., doznával i to, že mu poskytl finanční prostředky, a to v době, kdy si byl plně vědom, že obžalovaný K. je na útěku z výkonu trestu a v té souvislosti je proti němu vedeno trestní stíhání. Jeho vina je prokazována již zmíněnou výpovědí svědka V. a fotokopiemi příslušných dokladů.

Shora uvedeným jednáním pod bodem V. výroku rozsudku (bod IX. obžaloby) spáchal obžalovaný H. trestný čin nadržování podle § 166 odst.1 tr.zák., nebot pachateli trestného činu pomáhal v úmyslu umožnit mu, aby unikl trestnímu stíhání a výkonu trestu. Především jednání tohoto obžalovaného směřovalo k pomoci obžalovanému K., aby unikl výkonu trestu, do něhož se po jeho přerušení nevrátil, o čemž obžalovaného H. informoval. V době, kdy obžalovaný H. spoluobžalovanému pomáhal, ten již naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnuti podle § 171 odst.1 písm.e) tr.zák., obžalovaný H. tedy pomáhal i v úniku obžalovaného K. před trestním stíháním (č.l. 2629). Součástí pomoci bylo
i opatření dokladů od svědka V., v úvahu přicházelo tedy účastenství k trestnému činu dle § 176 odst.l tr.zák.. Soud je však toho názoru, že tento trestný čin byl pouze prostředkem k páchání trestného Činu dle § 166 odst.l tr.zák., jedná se tedy o faktickou konsumpci.

V přesné nezjištěné době, poté, co se obžalovaný K. nevrátil do výkonu trestu si bez řádného povolení opatřil a v obou jím užívaných bytech v P. přechovával střelby schopné zbraně specifikované pod bodem IX. výroku tohoto rozsudku a větší množství střeliva detailně popsaného tamtéž. Takto ozbrojen byl až do svého zatčeni, kdy veškeré zbraně a střelivo byly zajištěny (bod VIII. obžaloby).

Obžalovaný K. nejprve v hlavním líčení odmítl vypovídat, později poukázal před soudem na to, že na místě, kde byly nalezeny ostatní zbraně, byly uloženy ještě další dvé pistole a větší finanční obnos. Tyto dvé pistole a peníze však podle policie nalezeny nebyly, a to přesto, že obžalovaný konkrétně popsal místo, kde peníze byly uloženy. Se zřetelem ke skutečnosti, že později svědkyně B. nalezla pod kobercem v obálkách finanční hotovost, došel obžalovaný K. k závěru, že obě pistole a částku 500.000,- Kč si někdo z policistů ponechal (č.l. 6501). V přípravném řízení na č.l. 2570-4, tedy před sdělením obvinění pro nedovolené ozbrojování (č.l. 2598) se obžalovaný vyjadřoval k jednotlivým zbraním. připouštěl, že

nevlastní zbrojní průkaz a vysvětloval, že zbraně a náboje měl z toho důvodu, že jde o jeho zálibu. Podle názoru soudu je však tato výpověď z

přípravného řízení nepoužitelná, neboť se nejednalo o neodkladný či neopakovatelný úkon a obviněný K. byl v přípravném řízení k těmto skutečnostem vyslýchán ještě předtím, než mu zákonným způsobem bylo sděleno obvinění. Před vyšetřovatelem se k věci již odmítal poté vyjádřit (č.l. 2600).

Vina obžalovaného K. v tomto bodě je prokazována nejen z jeho částečného doznání na č.l. 6501, ale především protokoly o domovních prohlídkách na č.l. 1974-7, 1987, protokolem o ohledání místa činu na č.l. 2068-70, protokolem o prohlídce jiných prostor na č.l. 2065-7, příslušnou fotodokumentací a dále znaleckými posudky z oboru balistiky na č.l. 1845-54 a daktyloskopie na č.l. 1871-2. Rovněž k tomuto bodu obžaloby byl před soudem vyslechnut již zmíněný utajený svědek "N.", který popisoval okolnosti zatčení obžalovaného včetně toho, že ten byl při zákroku ozbrojen a klad odpor.

Shora uvedeným jednáním pod bodem IX. výroku spáchal obžalovaný trestný Čin nedovoleného ozbroj ování podlé § 185 odst.2 písm.a),b), odst. 3 písm.b) tr.zák. ve znění zákona Č. 290/1993 Sb., neboť bez povolení - bez zbrojního průkazu sobě opatřil a přechovával zbraň hromadně účinnou (za takovou zbraň je třeba považovat zajištěné samopaly, které při obvyklém použití jsou způsobilé současně usmrtit více lidi, nebo jim způsobit těžkou újmu na zdraví) a hromadil zbraně a střelivo a takový čin spáchal ve větším rozsahu. Ve smyslu § 16 odst.1 tr.zák. bylo jednání obžalovaného posuzováno podle trestního zákona účinného v době spáchání, neboť pozdější novela trestního zákona není pro obžalovaného příznivější. Proto je také třeba vycházet z pojmů vysvětlených v zákoně č. 147/1983 Sb. o zbraních a střelivu ve znění platném v té době. Za zbraně tedy nelze považovat jakýkoli předmět způsobilý učinit útok proti tělu důraznějším ve smyslu § 89 odst.5 tr.zák., ale výhradně střelné zbraně podléhající povolovacímu řízení a evidenční povinnosti. Těmi jsou bezesporu všechny zbraně uvedené ve výroku pod bodem IX. a tam uvedené střelivo různých typů. Obžalovaný si tyto zbraně bez povolení

opatřil, již tím došlo k naplnění znaků výše uvedené skutkové podstaty a dále je přechovával, pod čímž se rozumí jakýkoli další způsob držení zbraně. Přitom si tyto zbraně postupně opatřoval, čímž je ve smyslu trestního zákona hromadil. Podle názoru zdejšího

soudu tento čin spáchal obžalovaný ve větším rozsahu, neboť si opatřil a přechovával více zbraní hromadně účinných, větší počet dalších střelných zbraní a větší množství střeliva
- nábojů. Ve smyslu § 88 odst. 1 tr.zák. je třeba považovat spáchání činu "ve větším rozsahu" z takovou okolnost, která pro svou závažnost podstatně zvyšuje stupeň nebezpečnosti trestného činu pro společnost. Proto při právním posouzení byla použita kvalifikovaná skutková podstata třetího odstavce zmíněného zákonného ustanoven. Mezi zbraněmi zajištěnými u obžalovaného byla i plynová pistole zn. RECK ráže 8 mm K, se zásobníkem a třemi kusy nábojů s chemickou dráždivou látkou typu CS. Podle současné právní úpravy v návaznosti na nový zákon o střelných zbraních č. 288/1995 Sb. nepodléhají registraci plynové zbraně, u nichž energie střely dosahuje nejvíce 10 J. Ve vztahu k této zbrani by podle současné právní úpravy tedy obžalovaný nespáchal trestný čin. Za situace, kdy však soud používal pro něho jinak příznivější původní úpravu, musel vycházet z komplexu blanketních předpisů, na které ustanovení § 185 tr.zák. v té době odkazovalo, což znamená, že i opatření a přechovávání zmíněné plynové pistole v té době bylo nedovoleným ozbroj ováním, a to právě s přihlédnutím ke skutečnosti, že šlo pouze o jednu z velkého množství dalších zbraní. Trestný čin nedovoleného ozbroj ováni je úmyslným trestným činem, obžalovaný, jehož zálibou jsou střelné zbraně, nepochybně věděl, že nemá oprávnění k jejich opatření či přechovávání. Rovněž tento čin spáchal v úmyslu přímém. Pokud ve výčtu zbraní a stanovení množství střeliva uvedeného ve výroku pod bodem IX. došlo k odlišnostem oproti obžalobě, je to způsobeno tím, že zdejší soud v poradě zjistil početní nesprávnosti v obžalobě.

Z důkazů provedených v hlavním líčení bylo dále zjištěno, že obžalovaný A. V. byl vydírán poškozeným - soukromým podnikatelem Š. J. a jeho ochrankou - poškozenými bratry V. a. j. P. Údajným důvodem pro poškozeného J. byly neshody ohledne zaplacení restaurace

v K.. Hostinec xx, vydražil poškozený J. ve veřejné dražbě dne 31.8.1991 za cenu 1.358.000,- Kč (č.l. 571). K zaplaceni ceny si vzal úvěr od Komerční banky, pobočky Tachov, když úvěrová smlouva č. xx byla uzavřena dne 10.9.1991 (č.l. 572-4). Zároveň s touže pobočkou téhož peněžního ústavu uzavřel poškozený J. dne 12.9.1991 další úvěrovou smlouvu č. xx na rekonstrukci, vybavení a zásoby do vydraženého hostince

v K. v celkové výši 450.000,- Kč (č.l. 575-7). Dne 23.10.1991 poškozený J. prodával zmíněnou nemovitost M.K., P.H., A.u V. a manželům Z a M. K., z nichž každý vlastnil jednu čtvrtinu podílu (č.l. 594, 650). Svědek K. za sebe i za svoji manželku převedl svůj vklad na obžalovaného V.a, který byl jeho společníkem ve společnosti s ručením omezeným C. P. se sídlem v P., S. č. 41 (č.l. 655-6). Dne 24.10.1991 zakoupil obžalovaný V. spoluvlastnické podíly k uvedené nemovitosti i od P. H. a M. K. za 1.000.000, - Kč od každého prodávajícího s tím, že vlastníkem se stává zmíněná s.r.o. C. (č.l. 650). Společnost C. byla zrušena dne 30.5.1992 (č.l. 658 p.v.) s tím, že celé jmění, tedy včetně; vlastnického práva k restauraci v K., přechází dnem výmazu na právního nástupce, jímž je obchodní společnost T. s.r.o. se sídlem v M. č. 115 (č.l. 684). Tato firma zastoupená obžalovaným V. jako jednatelem a zároveň ředitelem uzavřela smlouvu o úvěru s Komerční bankou a. s. , pobočkou P.-sever č. xx, ze dne 13.8.1992 na nákup, rekonstrukci a vybavení hotelu v K. v celkové výši 7.0. 000,- Kč. Závazek byl zajištěn zřízením zástavního práva k nemovitosti čp. 62 včetně příslušenství v katastrálním území K. (č.l. 775-82). Motivem sporů mezi poškozeným J. a obžalovaným V., které započaly již v roce 192 a poté byly přerušeny v důsledku zdravotní indispozice Š. J. způsobené v důsledku jeho zdravotní nehody, byl právě posledně zmíněný úvěr získaný obžalovaným na jeho firmu T. ve výši 7.0. 000,- Kč. Poškozený J., který původně nemovitost prodal shora uvedeným spoluvlastníkům za odhadní cenu se dožadoval, aby mu byla doplacena určitá částka mimo kupní smlouvu s tím, že

kupní smlouva byla uzavírána na nižší prodejní cenu z toho důvodu, aby nebylo třeba platit tak vysokou daň. K tomu však nedošlo a mezitím byla celá nemovitost převedena na obžalovaného V.a, resp. jeho firmu. Proto všichni předchozí společnici odkazovali poškozeného J. s jeho požadavky výhradně na obžalovaného V.a, který však odmítl jakoukoli další částku uhradit s poukazem na to, že v objektu nebyla nezávadná voda, na což poškozený J. jako prodávající neupozornil. Navíc v době, kdy nemovitost v K. byla použita, jako zástava ke krytí úvěru ve výši 7.000.000,-Kč pro firmu T., zůstal v Komerční bance - pobočce T., ničím nekrytý, nesplacený úvěr poskytnutý poškozenému J.dovi ke dni 10.1.1992 ještě ve výši 680.000,- Kč, včetně dalšího nesplaceného úvěru ve výši 450.000,- Kč poskytnutého na rekonstrukci, vybavení a zásoby zmíněného hostince.

Š. J. tedy snadno mohl dospět k závěru, že se obžalovaný V. jako majitel firmy T. na jeho účet obohatil a rozhodl se proto až pro použití nelegálních cest k zaplacení svých pohledávek z prostředků, které získal pravě obžalovaný V. (6.1. 769-70). Protože poškozený J. neměl splaceny zmíněné úvěry, odmítala mu banka poskytnout pro jeho podnikání další úvěr. Rozhodl se tedy, že bude vymáhat nejen zaplaceni svých úvěru, ale i jakési odškodné. V tomto směru se obrátil nejen na obžalovaného V.a, ale i na svědky H. a K., přičemž všem vyhrožoval použitím fyzického násilí proti nim, jejich rodinám i jejich majetku. Svědci H. a K. se nátlaku podvolili, svědek H. zaplatil J. z prostředků svého nového společníka svědka Ž. počátkem května 1993 jednak
400.000,- KČ v hotovosti, jednak 1.157.368,- Kč, dne 17.5.1993 svědek Ž. převedl ze svého účtu xx vedeného u pobočky Komerční banky v Tachově na úvěrový účet č. xx vedený v souvislosti s úvěrovou smlouvou poškozeného J. na rekonstrukci hostince v K. (č.l. 4903). V té souvislosti podepsali svědci M.K. a P.H. obžalovanému J. tzv. dlužní úpis založený ve fotokopii na č.l. 2239 s tím, že
13.5.1993 proběhlo předběžné jednání o výši odstupného
2.500.000,- Kč s tím, že se zavazují dlužnou částku vrátit nejpozději do předběžného jednání vůči panu V. Zároveň na této listině bylo potvrzeno převzetí finančni hotovosti

400.000,- Kč i zmíněný převod na úvěrový účet. Následně dne
20.5.1993 se svědci H. a K. sešli s obžalovaným V.em s tim, že výši odstupného vymáhaného panem J. v současné době dořeší obžalovaný V. (č.l. 2240).

Nejdůrazněji vymáhal poškozený J. vyrovnání právě na obžalovaném V., a to za výrazně aktivity svých ochránců - bratrů P. Nejprve sháněli obžalovaného V.a v jeho bydlišti, kde však zastihli pouze jeho syna P.. Tomu vyhrožovali fyzickou likvidací, jeden z J.dových ochránců ho ohrožoval pistolí a vzápětí ho udeřil pěstí do obličeje (č.l. 6121). Potom odjeli. P. V. spěchal o incidentu informovat svého otce do jeho kanceláře na restaurací xx Obžalovaný V. se okamžitě telefonicky spojil s poškozeným J.dou a poté, co mu J. do telefonu dále vyhrožoval a nadával s tím, že za chvíli za ním přijede, vytočil číslo 158 a oznámil celý běh události Policii ČR. Asi po 5 minutách přijel S. J. za obžalovaným. Při vzájemném jednáni v kanceláři obžalovaného na něm poškozený již požadoval vyrovnání, a to 3.000.000,- Kč od každého z

kupujících nemovitosti v K. (č.l. 2693). V průběhu rozhovoru obžalovaného s poškozeným se dostavili policisté, kterým obžalovaný vylíčil celou situaci, včetně toho, že byl fyzicky napaden jeho syna a je jim vyhrožováno zabitím, syn byl ohrožován
i střelnou zbraní. Nato policisté provedli kontrolu občanských průkazů a řekli, že jsou pro důležitější věci a odešli. Přitom o prošetření hlášení nesepsali žádný záznam (č.l. 2430). Poškozený J. se obžalovanému vysmíval, že má všude na policii známé. Po odchodu policistů do kanceláře obžalovaného bez zaklepání vstoupili oba bratři P. a po krátkém rozhovoru s nimi J. upozornil obžalovaného, že jeho lidé drží jako rukojmí mladšího syna obžalovaného V.a a jeho družku a vyhrožoval, že jeho družku znásilní, vykuchají a synovi prostřelí břicho a kolena pokud "nenavalí peníze". Ze strachu o rodinu se obžalovaný V. snažil s J.dou domluvit s tím, že nemá požadovanou částku, ale je ochoten nějakou částku zaplatit a zbytek formou splátek. Mezitím bratři P. okatě manipulovali se střelnými zbraněmi. V důsledku popsaného nátlaku

obžalovaný V. vlastnoručně sepsal dlužní úpis s tím, že do
26.5.1993 poškozenému J.dovi splatí půjčku v hodnotě
3.0. **000,–** Kč a do této doby mu dává jako zástavu své dva automobily x a y s tím, že, nebude-li dlužná částka uhrazena v terminu do **26.5.1993**, bude každým dnem zaplaceno **100.000,-** Kč navíc a pokud do týdne od uplynutí stanovené lhůty nebude zaplaceno, bude obžalovanému odebrán zmíněný x **(6.l. 2234–5)**. Následujícího dne byl celý dlužní úpis přepsán na stroji s dodatkem, že zástava automobilů a případné převedení x na poškozeného J. nezbavují obžalovaného V.a povinnosti nadále splácet leasingové splátky **(6.l. 2236)**. Jeden z bratrů P. odvezl vozidlo x, syn obžalovaného P. V. dojel do trvalého bydliště pro vozidlo Renault Trafic a odvezl ho do fitnescentra poškozeného J.. Ještě následující den učinil obžalovaný V. další oznámení na policii, a to na Obvodním oddělení v T.. S ohledem na předchozí varování ze strany poškozeného J. policistům pouze sdělil, že věc oznamuje pouze pro jejich informaci a odešel. Na jeho oznámení však nebylo bezprostředně reagováno a záznam o oznámení byl sepsán až dodatečně po spáchané vraždě **(6.l. 2429–30)**. Ještě **18.5.1993** zaplatil obžalovaný V. Š. J. v hotovosti **200.000,–** Kč **(6.l. 2237)**. Následně bratři P., eventuelně Štefan J. navštěvovali obžalovaného V.a takřka každý den, nebo s ním alespoň byli v telefonickém spojení a on jim musel vysvětlovat, jak pokračuje ve shánění peněz. Přitom Štefan J. připravil jakési nevyplněné formuláře,

jednak ve formě dlužního úpisu, jednak ve formě potvrzení o převzetí hotovostní zálohy, na nichž nebylo vyplněno datum a bylo předepsáno jméno obžalovaného V.a. Tyto doklady byly nalezeny v kufříku u umělé koženky černé barvy, který vydala po smrti svého bratra policistům svědkyně M.P. (c.l. **2246–52)**. Obžalovaný V., který neuspěl a nezískal pomoc Policie ČR ani **12.5.1993**, ani následujícího dne (byť v druhém případě neposkytl potřebnou součinnost) se rozhodl vyřešit svoji svízelnou situaci tím, že s ohledem na romský původ bratrů P. telefonicky požádal o pomoc svědka D.B. (č.l. **2694, 6487–8)**. Svědek D.B. byl v té době poslancem parlamentu a požíval mezi Romy určité autority. Ten však bratry P.

osobně neznal a obrátil se na svého bratra R.B. s tím, aby bratrům P. domluvil, ať zvolí mírnější prostředky, že obžalovaný V. je ochoten a schopen své závazky splnit. Svědek R.B. se domluvil se svědkem P.em H. a informovali obžalovaného V.a, že ochranku poškozenému J.dovi dělají bratři P. a chtěl po něm 100.000,- Kč, za to, že jim domluví, aby od vydírání odstoupili, že obžalovaný V. později i zaplatí (fi.l. 2694-5, 6491-2). Jednání těchto svědků s bratry P. však bylo neúspěšné, přičemž s ohledem na výpověď svědka P. a soudní minulost R.B. a P. H. (č.l. 5699-700, 5712-13), má soud pochybnosti, zda vůbec tito svědci měli od počátku v úmyslu obžalovanému V.ovi pomoci. Když se obžalovanému V.ovi tímto způsobem nepodařilo vyřešit svoji tíživou situaci, rozhodl se opatřit si další zbraň, a to přesto, že v té době neměl zbrojní průkaz. V přesně nezjištěný den v květnu 1993 si obžalovaný V. od svědka H. prostřednictvím F. Ř. opatřil pistoli nezjištěné značky ráže 9 mm a od zmíněného F. Ř. přesně nezjištěné množství nábojů stejné ráže. Kromě toho v přesně

V

nezjištěné době předcházející opatření této zbraně již v měsíci dubnu - květnu 1993 si v P. bez povolení příslušných státních

Á\

orgánů opatřil od neznámé osoby na burze pistoli nezjištěné značky ráže 7,65 mm bez označení, včetně dvou zásobníků a 16 ks nábojů a dále pistoli zn. GECADO ráže 6,35 mm, včetně 1 ks zásobníku a 6 ks nábojů. Ihned následující den po opatřeni pistole ráže 9 mm byl obžalovaný donucen odevzdat ji J. P., který se o tom, že obžalovaný se ozbrojil, dozvěděl. Zbývající dvě zbraně uschoval obžalovaný V. v květnu 1993 u svého známého J.T., který je včetně střeliva vydal policii dne 27.8.1993 (bod III. výroku, bod XIV. obžaloby).

Obžalovaný V. odmítl k jednání od bodem III. výroku před soudem vypovídat, v přípravném řízení se k této trestné činnosti opakované doznal (č.l. 2684-5, 2686-7), jeho výpovědi před vyšetřovatelem mu byly přečteny v hlavním líčení postupem podle § 207 odst.2 tr.r.. Na svoji obhajobu uváděl, že zbraně zakoupené na burze si opatřil z neuváženosti, nebot: v té době si je již mohl opatřil legální cestou. Zbraně si opatřil proto. že začal

podnikat a ze záliby ke zbraním. Poukazoval na to, že pistole získaná od Ř. byla nefunkčni. Obhajoba poukazovala na to, že některou z pistoli si obžalovaný pořidil až v době, kdy byl brutálním způsobem vydírán, navíc od 25.8.1993 měl zbrojní průkaz na pistoli zn. Taurus ráže 9 mm (č.l. 2687). Kromě doznání obžalovaného je jeho vina prokazována výpověďmi svědka T., protokolem o vydání věcí tomto svědkem na č.l. 2309 a příslušnou fotodokumentací. Ve vztahu k opatření zbrani ráže 6,35 a 7,65 mm nebyla vyvrácena obhajoba obžalovaného, že si je opatřil od nezjištěné osoby na burze ve v P. Š. s. Pokud jde o získání pistole ráže 9 mm v květnu 1993, skutečnost, že šlo
o pistolí nefunkční, potvrzuje svědek H. (č.l. 6490-4) a svědek J. V. (č.l. 4333). Za souhlasu stran byla před soudem podle § 211 odst.l tr.ř. přečtena výpověď svědkyně K. z přípravného řízení, která potvrzuje, že svědek Ř., který sám odmítl po poučení podle § 100 odst.2 tr.ř. vypovídat, opatřil tomuto obžalovanému střelivo (č.l. 3864, 6711). Soud nemohl použít ani původní výpověď svědka Ř. z přípravného řízení, kdy sice vypovídal, avšak k úkonu došlo před sdělením obvinění obžalovanému a z toho důvodu nebyly splněny podmínky § 211 odst.3 tr.ř. (č.l. 6710). Jako listinný důkaz se přečetl toliko dopis tohoto svědka založený na č.l. 6193, jehož obsah odmítá nejen obžalovaný V., ale i svědek H., a i senát je toho názoru, že z něho nelze vycházet i s ohledem na sníženou věrohodnost tohoto svědka se zřetelem k jeho zcela rozporným údajům, které se rozcházejí se všemi ostatními důkazy. Navíc soud nemohl pominout ani tu skutečnost, že tento dopis psal svědek Ř. z výkonu trestu, v době, kdy tato kauza byla medializována, přihlédl i k jeho soudní minulosti (č.l. 5771-2). Soud vzal za prokázané i tvrzeni obžalovaného V.a v tom směru, že pistoli 9 mm hned následujícího dne po jejím získání musel odevzdat J. P.. Z výpovědi svědkyně B. (č.l. 6227-9), bývalé družky zemřelého J. P., bylo zjištěno, že zemřelý J.P. jí svěřil koncem května 1993 do úschovy černý kufřík, který ona předala jeho sestře M. z protokolu o vydání tohoto kufříku a jeho obsahu je

prokázáno, že mezi jinými věcmi byla i pistole zn. ČZ výrobní číslo 129991 ráže 9 mm s prázdným zásobníkem (č.l. 2244. 2246). Tato zbraň byla však střelby schopná (č.l. 1753-5). Podle názoru soudu se však nemusí jednat
o totožnou zbraň, kterou obžalovaný tomuto poškozenému odevzdal. Funkčnost obou pistolí obžalovaným údajně zakoupených na burze byla znalecky zkoumána, podle znaleckého posudku z oboru balistiky obě pistole byly střelby schopné, jednalo se o krátké kulové zbraně podle § 2 odst.1 písm.a) zák. č. 147/1983 Sb. v tehdy platném znění.

Ostatní důkazy, z nichž soud vycházel při prokázáni skutečnosxí ohledně vydírání poškozeného a průběhu událostí předcházejících opatření pistole od svědků H. a Ř. budou rozebrány v souhrnu s dalšími důkazy vztahuj icími se k těmto skutečnostem a následnému jednání obžalovaného V.a.

Shora uvedeným jednáním pod bodem III. výroku naplnil obžalovaný V. všechny zákonné znaky skutkové podszaty trestného činu nedovoleného ozbroj ování podle § 185 odst.2 písm.b) tr.zák., ve znění zákona Č. 557/1991 Sb., neboř bez povolení - bez zbrojního průkazu sobě opatřil zbraně a střelivo. Při právním posouzení tohoto jednání vycházel soud ve smyslu § 16 odst.1 tr.zák. ze znění trestního zákona účinného v době

H

spáchání, když pozdější novela není pro obžalovaného přízni vější. V *té souvislosti musel také vycházet ze znění zákona o zbraních a střelivu platného v té době- Charakteristika střelných zbraní byla již zmíněna v souvislosti se znaleckým posudkem z oboru balistiky, za střelivo je třeba považovat náboje do těchto zbraní. Tohoto jednání se obžalovaný dopustil v úmyslu přímém, s plným vědomím, že k získání a držení zbraně je třeba zbrojního průkazu, který si posléze také opatřil. Dodatečné opatření zbrojního průkazu poněkud snižuje konkrétní stupeň společenské nebezpečnosti jednáni obžalovaného, avšak nikoli na míru uplatňovanou* v *závěrečném návrhu obhájce. Ten má s ohledem na krátkou dobu držení zbraní, soudní zachovalost obžalovaného a dobu. která uplynula od spáchání trestného činu za to, že chybí materiální podmínka pro použiti kvalifikované skutkové podszaty ve smyslu § 88 tr.zák. . Je toho názoru. že jednání obžalovaného spočívající v držení tří starých a*

do určité míry i špatné funkčních pistolí a několika nábojů a zásobníků, není možno

5 *odkazem na tuto materiální podmínku § 88 odst.1 tr.zák. hodnotit jako spáchání trestného činu podle § 185 odst.2 pism.b) tr.zák., nýbrž pouze poále ustanovení § 185 odsz.1 rr.zák.. Změna právní kvalifikace by v takovém případě měla za následek aplikaci rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 3.2.1998, neboť základní skutková podstata trestného činu nedovoleného ozbroj ování je sankcionována sazbou do 1 roku odnětí svobody. Proto obhaj oba navrhuje zmírnit právní kvalifikaci v naznačeném směru a zastavit trestní stíháni dle § 11 odsz.1 písm.aj tr.ř..*
S tímto názorem se však soud neztotožňuje. Okolnosti, na které poukazuje obhajoba, zhodnotil soud následně ve výroku o tre stu. Má však za to, že nelze pominout skutečnost, že pro svoji potřebu si obžalovaný neopatřil jedinou zbraň, ale zbraní několik. Byť je soud toho názoru, že s ohledem na skutečnost, že obžalovaný měl k dispozici spíše jen dvě zbraně, nikoli tři (když o třetí a nefunkční záhy přišel), není důvod posuzovat jeho jednáni jako "hromadění", má za to, že zákonodárce v kvalifikované skutkové podstatě chtěl zohlednit vyšší nebezpečnost jednání spočívajícího v tom, že se nejedná o opatření jediné zbraně. Takový předpokládaný vyšší stupeň společenské nebezpečnosti je podle názoru zdejšího soudu dán a znovu se opakuje, že okolnosti, na něž poukazuje obhajoba, byly zohledněny ve výroku o trestu.

Obžalovaný V. se netajil s tím, že je vydírán a svěřoval se s tím nejen osobám blízkým, ale i svým obchodním partnerům. Mezi nimi byl i již zmíněný obžalovaný H.. Hned následující den po donucení sepsat dlužní úpis a dát auta do zástavy se obžalovaný V. svěřil obžalovanému H.ovi v hrubých rysech, že je vydírán, že ho vydírají nějací cikáni a že má strach. Přitom neuváděl žádná jména (č.l. 2658, 6858). Při té souvislosti se obžalovaný V. svěřil obžalovanému H.ovi, že se snažil o kontakt s "čečenskou mafií", avšak měla mu být nabídnuta dvě řešení, která nemohl akceptovat. První spočívala v tom, že by si je platil jako ochranku, druhá varianta bylo pozváni nájemného vraha z Ruska. Obžalovaný H. nabídl obžalovanému V.ovi pomoc svého známého, přičemž měl na mysli obžalovaného K., kterého potkal dne 7.5.1993, kdy mu slíbil, že mu finančně vypomůže a domluvil si s ním další schůzku na

14.5.1993 (č.l. 2660, 2661, 6858). Nabídku pomoci ze strany obžalovaného H.e vyzněla v tom směru, že pokud se mu to povede, obrátí se na obžalovaného V.a člověk, který se představí, že je "Od S.", tomu člověku se obžalovaný V. měl svěřit se svým problémem. Pomoc nesliboval obžalovaný H. závazně, protože si nebyl jistý, zda na následující schůzku obžalovaný K. přijde. Druhého dne se sešel s obžalovaným K. a při rozhovoru mu popsal problém V.a a jeho vydírání s tím, že by obžalovaný V. potřeboval někoho, kdo by ty lidi "nějak zastrašil, nebo profackoval" (č.l. 2661, 6858). Obžalovaný K. pomoc přislíbil s tím. že je to maličkost (č.l. 6662, 6858). Obžalovaný H. informoval obžalovaného K. o jakou částku se ve vydírání jedná, popsal ekonomické aktivity obžalovaného V.a a upozornil ho, že ten pomoc nechce zadarmo. Obžalovaný K. v té souvislosti upozornil na to, že není mobilní, nemá vůz a že taková záležitost si vyžádá nějaké náklady. Vzhledem k tomu mu obžalovaný H. předal částku
100.000,- Kč, kterou měl připravenou již na základě jejich domluvy z předchozí schůzky, když obžalovaný K. údajně potřeboval peníze na úplatky na generální prokuraturu, aby dosáhl podání stížnosti pro porušení zákona ve svém případu. Zároveň obžalovaný H. dal obžalovanému K., který o problém projevil zájem, telefonní číslo na obžalovaného V.a, a to do jeho restaurace N.M.. Na to obžalovaný H. informoval obžalovaného V.a, že svého člověka kontaktoval a ten, že s vystrašením souhlasí a že mu tedy předal zálohu v celkové výši
100.000,- Kč s tím, že jeho člověk bude obžalovaného V.a kontaktovat (č.l. 2662). Částku 100.000,- Kč obžalovaný V. vyzvedl ze svého účtu v Kreditní bance a.s. P. č. xx dne 26.5.1993 (č.l. 1635-6) a vrátil ji obžalovanému H.ovi. Tím fakticky potvrdil, že za poskytnutou zálohu očekává pomoc od obžalovaného K.. Protože obžalovaný H. poté již obžalovaného K. nekontaktoval a nesdělil mu am-i jména osob, proti nimž měl "zakročit", je nesporné, že obžalovaný K. musel přinejmenším jednou telefonicky kontaktovat obžalovaného V.a, od kterého zjistil další podrobnosti.

Koncem května 1993 se obžalovaný V. o tom, že je

vydírán, zmínil svému známému obžalovanému K.ovi, který v cé době působil jako veLiteL skupiny Zásahové jednotky Policie ČR Správy pro Západočeský kraj v P.. Přitom mu řekl i o svých negativních zkušenostech

s přístupem policistů. Mjr. K. přesvědčil obžalovaného V.a, aby celou záležitost oficiálně oznámil policii. Zároveň se obžalovaný K. s obžalovaným V.em domluvili, že V. dojedná schůzku s J.dou a P., při které dojde k předání peněz, při této schůzce zasáhne policie. Termín schůzky byl domluven na pátek 28.5.1993 v 16.00 hodin v kanceláři obžalovaného V.a nad restaurací N.M.. Téhož dne se v ranních hodinách obžalovaný K. obrátil na ředitele krajské správy s žádostí o povolení použít k zákroku zásahovou jednotku. Ten ho odkázal na svého zástupce mjr. B. Ten rozhodl, že je třeba sepsat s obžalovaným V.em oznámení trestného činu a odkázal obžalovaného K.a na svého zástupce vrchního komisaře P.. Svědek P. po seznámení se zápisem pořízeným obžalovaným K.em, přizval k řešeni případu mjr. J.Ch.. Protože připravovaný zákrok měl probíhat v obvodu působnosti Městského ředitelství Policie ČR v P., informoval svědek P. zároveň vrchního komisaře svědka K. Okolo 14.0 hodin proběhlo v kanceláři svědka K. jednání, jehož se kromě tohoto svědka zúčastnil obžalovaný K., svědek Ch. a svědek T. - člen skupiny zásahové jednotky, který se měl na akci podílet, a vyšetřovatel V.. Svědek K. rozhodl o změně terminu akce na pondělí 31.5.1993 v ranních hodinách, a to přesto, že obžalovaný K. ve spolupráci s velitelem zásahové jednotky svědkem D. měl dostatečné připravený plán akce již na pátek 28.5.1993. Samotný zákrok zásahové jednotky měl řídit právě obžalovaný K.. S ohledem na změnu termínu zákroku na popud obžalovaného K.a obžalovaný V. znovu kontaktoval poškozeného J. s tím, že nesehnal peníze a ty budou k dispozici právě aá v pondělí 31.5.1993. Pplk. K. dal zároveň pokyn prověřit údaje uváděné v oznámení obžalovaného V.a a vytěžit další osoby, které měly být J.dou vydírány, tedy konkrétně svědky H. a K., k čemuž následně došlo. Svědek K. zároveň uložil přijmout opatření na zajištění bezpečnosti rodiny obžalovaného V.a. Ten tedy v sobotu odjel s celou rodinou za svými známými do rekreačního zařízení xx (č.L. 4354). Přitom dostal pokyn od obžalovaného K.a, aby telefonáty 3 poškozeným J.dou zaznamenával na magnetofon. V neděLi jO.5. 1993 ve L3. 46 hodin zavolal obžalovaný V. poškozeného J. a rozhovor si zaznamenával na magnetofon. V průběhu tohoto rozhovoru zjistil, že poškozený J. byl do podrobnosti informován o tom, že na pondělí 31.5.1993 je naplánována policejní akce, při které má být i se svou ochrankou zadržen (č.l- 5111, 1793-1304). Podle názoru zdejšího soudu, s ohledem na výpovědi svědků Ch., P. a J.dové-H., upozornil poškozeného J. s velkou pravděpodobností hraničící s jistotou

na chystaný zákrok policista K., který byl seznámen se zápisem o výpovědi obžalovaného V.a (č.l. 3764). Na zjištěnou skutečnost, že J. je seznámen s připravovanou akcí proti němu, upozornil obžalovaný V., obžalovaného K.a a ten s tím ještě téhož dne seznámil pplk. B.. K odložení akce ani jiné změně plánu však nedošlo, akce se neuskutečnila výhradně proto, že ve večerních hodinách dne 30.5.1993 byli Š. J. aj.P. zavražděni a V.P. těžce zraněn. [1]

Obžalovaný V. v hlavním líčení odmítl vypovídat včetně toho, že nehodlal odpovědět ani na položené otázky. Vysvětíbval to tím, že má strach o sebe a svoji rodinu. Vyjádřil se pouze v tom směru, že celé obvinění je naprosto nesmyslné, vše, co věděl, už vypověděl policii, policie naprosto selhala a přitom policisté, kteří nereagovali, jsou stále ve službě. Obžalovaného K. nikdy neviděl, ani ho nezná. Celý případ chtěl řešit legální cestou, jako každý občan, oznámil to na policii a očekával. že zasáhne. Ta však nereagovala. Považuje za nelogické, aby napřed toto na policii oznámil a pak, aby udělal to, co je mu obžalobou dáváno za vinu (č.l. 592S). Postupem podle § 207 odst.2 tr.ř. byly přečteny výpovědi obžalovaného V.a z přípravného řízení. S obsahem protokolů obžalovaný V. souhlasil a dodával, že magnetofonovou pásku měla k dispozici policie a není vyloučeno, že s ní sama nějak manipulovala.
V tomto směru odkazoval právé na výpověď svědkyně J.dové ohledné toho, jakým způsobem ji instruoval policista K. jako člen vyšetřovacího týmu. a to proti jeho osooé (č.l. 5929). Dále se

před soudem tento obžalovaný vyjadřoval toLiko při provádění jednotlivých důkazů. Poukazoval na rozpory ve výpovědích spoluobžalovaného H.e, odmítal jako fantastické tvrzeni
0 "čečenské mafii". Poukazoval na to, že z výpovědi spoluobžalováných vyplývá, že žádné peníze neposkytoval, a to, co se stalo, nechtěl (č.l. 5933). V reakci na výpověď svědka P. uváděl, že svědek si vymýšlí, když se stavi do pozice, jako by byl určitou obětí a přitom se od samého počátku podílel na činnosti organizované skupiny. Konstatoval, že svědek si vzpomíná jen na věci, které směřují proti obžalovanému V.ovi a vyjádřil dojem, že svědek hovoří podle scénáře, právě tak, jak uváděla svědkyně J.dová, že jí K. uváděl, co má vypovídat (č.l. 5967). K výpovědi svědka K. uváděl, že ta v hrubých rysech souhlasí, vyjádřil však výhradu k jeho poslední výpovědi z přípravného řízení. Připustil,

že si stěžoval na J. i na policisty, ale ničeho se nedopustil (č.l. 6396). K výpovědi svědka B. o tom, že obžalovaný V. mu měl na papírek napsat jméno údajného prostředníka, tedy obžalovaného H.e, obžalovaný V. poukázal na to, že v průběhu roku, od doby, kdy k události došlo až do jeho vzeti do vazby, byl zhruba tak 30x zadržen policií, pokaždé držen 24 hodin, nebyl brán ohled na to, že chce advokáta, nenechali ho vyspat a když odmítal cokoli podepsat, nakonec mu řekli, že když nic nepodepíše, domluví se vzájemné na nějaké skutečnosti. Trval na tom, že o takovém papírku nic neví a není pravda ani to, že by svědku K. řekl při nějaké schůzce nějaké jméno. K dotazu předsedy senátu, který reagoval na tvrzení obžalovaného, že se u něho střídali tři nebo čtyři policisté, obžalovaný uvedl. že si již nepamatuje jejich jména, ví, že často tam byli policisté K. a V.
1 svědek B. Připustil, že přítomný svědek B. tam byl pouze v jediném případě (č.l. 6479). Naproti tomu obžalovaný souhlasil s výpovědí svědka D.B. s tím, že podrobnosti řešil s bratrem tohoto svědka, kterému dal peníze proto, aby je nabídl P.m. Tímto způsobem se chtěl zbavit vydírání, a to způsobem velice mírným, když jednak nabízel peníze a jednak se obrátil na policii. Nikoho nenabádal k použití násilí či nějaké agrese (č.l. 6490). Obdobné souhlasil i s výpovědí svědka H. (č.l. 6493). K výpovědi svědka B.. který potvrzoval jednání

obžalovaného V.a se svédkera K. mimo rámec vytěžováni či vyšetřování. se trváváL obžalovaný V. na své obhajobě (č.L. (>715) . Výpověď svědka K. obžalovaný V. kategoricky odmítal ve dvou směrech. jednak v tom, že peníze připravené na předáni J.dovi za moritorování policií měl v pátek 28.5.1993 k dispozici, v tom směru se odvolával i na výpověď svědka mjr. D.. Pokud jde o skutečnost, že svědku K. měl sdělit jméno pachatele, to rovněž popíral s tím, že neodmítal spolupráci s policii, ale protože neměl s případem nic společného, nemohl nějaké jméno pachatele uvádět. Při výsleších se dostal do kontaktu s tolika lidmi, že není již schopen věrohodné zdokumentovat, s kým vším hovořil a o čem, neví, jestli hovořil se svědkem. V těch rozhovorech padla řada úvah a hypotéz a to, co uvádí svědek K. o informaci, kterou mu měl dát, je podle názoru obžalovaného V.a spíše jeho úvaha, když on mu žádná jména uvádět nemohl (č.l. 6281).

V přípravném řízení byl obžalovaný V. k ¿ednání uváděnému pod bodem II. výroku tohoto rozsudku vyslýchán opakovaně. Při výslechu dne

12.11.1993 za přítomnosti svého obhájce uvedl, že jednání kladené mu za vinu nespáchal. Připustil, že zná osobně obžalovaného H.tise, trval yáak na tom, že mu nikdy nedával žádné peníze na to, aby takovým způsobem řešil jeho potíže. S trestným činem vraždy nikdy nesouhlasil. Ke svým konfliktům s poškozeným J.dou uváděl skutečnosti, z nichž soud vycházel při popisu skutku, podrobně uváděl pohnutky, které J. vedly k vydírání, způsob a gradaci nátlaku ze strany J. a bratrů P. (č.l. 2689-94). Připouštěl, že si postěžoval D.B., který mu přislíbil, že si o věci promluví se svým bratrem a následně jednal s R.B. a P.em Hurtem, kterým dal 100.000,- Kč pro bratry P. (č.l. 2694-5). Poukazoval na to, že opakovaně se pokusil oznámit věc na policii a na to. jakým způsobem byla připravována akce zásahové jednotky na pátek 28.5.1993, jemu známé důvody, proč akce byla odložena až na pondělí, a události z víkendu, kdy se skrýval u svých známých ve S.L. a kdy z telefonického rozhovoru s J.dou zjistil, že akce byla vyzrazena (č.l. 2695-8). Konstatoval, že svědek B. v neděli řekl, že celá akce

následujícího dne proběhne, jak bylo domluveno, on měl jít normálně do práce a obžalovaný K. se mel v pondělí kolem
7.0 hodin ráno hlásit u svědka B.. V pondělí ráno odjel.i do P., obžalovaný K. na ochranu přidělil obžalovanému V.ovi svědka Talpaše. Kolem 8.00 hodin obžalovaný K. požádal obžalovaného V.a i zmíněného svědka, aby se ihned dostavili na krajskou správu, kde byl znovu vyslýchán obžalovaný V. k okolnostem ze strany Š. J. a zhruba po 6 hodinách výslechu byl informován, že J. je mrtev (č.l. 2698), Následně odpovídal na dotazy vyšetřovatele k osobé obžalovaného H. s tím, že jde o jeho obchodního partnera, připouštěl, že se mu svěřil se svými problémy, a to zřejmé i v přítomnosti někoho z jeho společníků, on mu odpověděl, že by rau rád pomohl, ale blíže to nespecifikoval. Pokud předával H. nějaké peníze, byla to půjčka, postupně 700.000,- Kč na provoz hotelu a další obchodní aktivity. Obžalovaný H. se mu nikdy nezmínil o osobě pana K., toho muže vůbec nezná. Až někdy v srpnu 1993 z řeči obžalovaného H. vyplynulo, že člověk, který to udělal měl být v nějaké pátrací relaci v televizi. Obžalovaný H. se k tomu však blíže nevyjádřil. Obžalovaný V. to pochopil tak, že to mohl být člověk, kterého H. může znát a začal si vraždu J. dávat do souvislosti s H.m a s tím člověkem, co to udělal. Nikdy však o tom s H.m nemluvil a ani on rau nic konkrétního nesdělil (č.l. 2699). Dále se vyjadřoval k osobě obžalovaného K.a a k jejich vzájemným kontaktům. Po přečtení protokolu

požadoval obžalovaný V. opravu protokolu v tom směru, že někdy v měsíci srpnu z poznámky H. vyplynulo, že člověk, který měl údajně nějak domluvit J.dovi, byl v nějaké pátrací relaci, snad v televizi nebo jinde, a že "něco asi zpackal". Blíže se k tomu však H. nevyjadřoval. Obžalovaný V. si však nemyslel, že by obžalovaný H.ůs toho člověka na něco podobného, co se stalo, nějak naváděl (č.l. 2701). Při výslechu před soudkyní rozhodující o jeho vzetí do vazby za přítomnosti svého obhájce obžalovaný V. uváděl, že není pravda, že by někoho žádal, aby usmrtil Š. J.. Připustil, že žádal o pomoc ve věci vydírání, ale nejprve policii, a to již ten samý den, kdy to vydírání začalo. Potom o tom mluvil se spoustou lidí, kteří jsou

jeho obchodními přáteli, mluvil o tom i s obžalovaným H.em. a to kolem 20.5.1993. Říkal mu o svých problémech s vydíráním a on se mu sám nabídl, resp. mu navrhl řešení v nom smyslu, že zná nějaké lidi. kteří by dovedli J. "přimáčknout nebo mu domluvit". Ještě předtim hovořil o vydírání s D.B. a P.em H., kteři mu nabídli, že se pokusí přemluvit bratry P. za částku 100.000,- Kč. aby upustili od vydírání. To však nevyšlo. Trval na tom, že obžalovaný H. za ním nikoho neposlal a on o tom již s nikým nejednal. Smrtí Š. J. byl sám překvapen, dozvěděl se o ní až po výslechu na policii. Popíral, že by kontaktoval tzv. "čečenskou mafii', trval na tom, že obžalovaného K. nezná, viděl ho pouze na fotografiích na policií při svém posledním výslechu, nikdy se s ním nekontaktoval, ani telefonicky, písemně, či prostřednictvím jiné osoby. Trval na tom, že veškeré peníze, které poskytl H.tisovi byly půjčkou. Potvrdil, že 27.5.1993 se s H.em setkal N.B., avšak schůzka se týkala obchodních záležitostí. Nepamatoval si, zda se s ním setkal do 30.5.1993, - spíše vyjadřoval názor, že nikoli, připustil, že s ním* mohl telefonovat. S H.em hovořil až po smrti J. v tom áinyslu, že je to špatné, že to na něho vrhá špatné světlo. Při rozhovoru asi po dvou měsících H. řekl, že asi před 14 dny měl být v nějaké pátrací relaci nějaký člověk, kterého znal a měl s ním domluvit, že zamezí vydírání obžalovaného V.a J.dou. Podle obžalovaného V.a se H. vyjádřil v tom směru, že ten člověk to "posral". Připustil, že H.ovi ukázal fotografii osob, po nichž bylo pátráno v souvislosti s vraždou J. s tím, že fotografii dostal od K.a s žádosti, aby ho upozornil, kdyby někoho takového viděl. Jméno toho muže neznal. Pokud byl k tomu vyslýchán jako svědek, popíral informaci získanou od H.e, protože nechtěl, aby tento případ byl spojován s jeho osobu a měl strach o svoji osobu ze strany

člověka, kterého takto nařkl. Dále se znovu vyj adřoval ke svým vztahům k obžalovaným K.ovi a M.ovi a k podávaným stížnostem na P.ské policisty (č.l. 2702-3). Při dalším výslechu před vyšetřovatelem za přítomnosti obhájce dne 19.11.1993 se odvolával na správnost svých předchozích výpovědí a na otázky vyšetřovatele se vyjadřoval k osobám obžalovaných M.e, K.a a svědka

K.a. Potvrdil, že od obžalovaného K.a dostal identikit údajného pachatele vraždy. nevzpomínal si. jest Li ho ukazoval také na hotelu K. a zda jej ukazoval H.ovi. Po seznámeni s tim, že existuje magnetofonová kazeta, kde je nahrán rozhovor na hotelu K. mezi obžalovaným V.em, M.e, K.em a svědkem K., k němuž mělo dojít v září 1993, obžalovaný uváděl, že na této nahrávce se hovořilo o tom, že by mohla být jistá spojitost mezi panem J.dou a vysokými policejními důstojníky v souvislosti s převážením kamiónu zboží ze zahraničí načerno. Nahrávka byla pořízena v jedné z kanceláří stejným magnetofonem, který byl použit při nahrávání rozhovoru s J.dou dne 30.5.1993. Kazetu měl obžalovaný K.. Nemohl se vyjádřit k tomu, zda s ním mohl manipulovat obžalovaný M.e. Na otázku, komu přehrával záznam rozhovoru se Š. J.dou ze dne
30.5.1993 od 13.46 hodin po dobu 18 minut, uváděl obžalovaný V., že ji přehrával nejprve obžalovanému K.ovi v jeho bydlišti, následně na chalupě pplk. B. a část, že přehrál své rodině. Nevzpomínal si, kdo ho volal na Eurotel do jeho automobilu poté, co hovořil s J.dou. K dotazu svého obhájce uváděl, že nechápal, proč zákrok proti J.dovi byl odložen až na pondělí, když celá plánovaná akce byla prozrazena. Poukazoval na to, že v podstatě se k jeho ochraně ze strany policie nic nepodnikalo. Připouštěl, že dne 30.5.1993 v 18.49 hodin volal svědka K., uváděl, že si postěžoval na prozrazeni akce (č.l. 2715). Při dalším výslechu dne 22.12.1993 za přítomnosti obhájců odpovídal výhradně na otázky. Sdělil, že neví o tom, že by se znali obžalovaný H.tis a poškozený J. a že by spolu měli slovní kontakt. Schůzku ohledně předání peněz domluvil s J.dou na pondělí 31.5.1993 v 11.00 hodin, a to po telefonním rozhovoru již v pátek. V neděli s J.dou hovořil mezi 13.00 - 14.00 hodin, jednalo se jen o potvrzení té pondělní schůzky (č.l. 2719). Dále se vyjadřoval k okolnostem kupní smlouvy ohledně restaurace v K. a znovu k nahrávce rozhovoru s J.dou a k přehrávání kazety. Uvedl, že rozhovor nahrál z podnětu obžalovaného K.a, další rozhovory s J.dou nenahrál z toho důvodu, že když ho volal J., nestačil si magnetofon vzít a když volal J.dovi v neděli, zvedl to někdo z jeho rodiny a proto to nenahrával

(č.l. 2720). V rámci této výpovědi se vyjadřoval

34

podrobné i ke svým obchodním aktivitám i ve vztahu k osobám obžalovaných M.e. K.a a svédka M.. Znovu se vyjadřoval k tomu, že policisté přivolaní na tísňovou Linku 158 se sice dostavili do jeho kanceláře, ale nebyli přítomni sepsání dlužniho úpisu (č.l. 2722). Nepamatoval si, co mél na sobě dne
30.5.1993. Po seznámení s rozpory ve výpovědích svědka B., obžalovaného K.a. svědka P. V.a i jeho vlastních, ohledné telefonátu z jeho vozidla dne 30.5.1993, se vyjadřoval k tomu, kdy svědek B. telefonoval z jeho auta. Obžalovaný sám při tomto výslechu poukázal na kontakt s J.S., který byl údajné informován obžalovaným H.m o podrobnostech spácháni vraždy (č.l. 2723). Při výslechu dne 17.1.1994 se obžalovaný V. vyjadřoval toliko k okolnostem vrácení osobního motorového vozidla x, které vydal poškozenému J.dovi jako zástavu (č.l. 2727). Při dalším výslechu dne
26.10.1994 za přítomnosti obhájce se vyjadřoval k okolnostem nahrávky svého telefonního rozhovoru s poškozeným J.dou a k tomu, že podle znalců, z oboru fonoskopie došlo k přehrání původní nahrávky (č.l. 2730). Při dalším pokusu o výslech již obžalovaný V. odmítl vypovídat.

Obhájce obžalovaného v závěrečném návrhu poukazoval ,na to, že pokud jde o návod k trestnému činu vraždy, je obžaloba v podstatě postavena j ednak na výpovědích spoluobžalovaného H.e, jednak na výpovědích svědků zmíněných na stranách 85-6 obžaloby. Poukazoval na tu skutečnost, že spoluobžalováný H.íis při hlavním líčení odmítl vypovídat a podle § 207 odst.2 tr.ř. byly přečteny protokoly o jeho dřívějších výpovědích. Některé z těchto výpovědi však ve vztahu k obžalovanému V.ovi jsou nepoužitelné, neboť byly provedeny před sdělením obvinění a tedy ani obžalovaný V., ani jeho obhájce se neměli možnost některých těchto úkonů plnohodnotně zúčastnit a klást otázky. Za takto nepoužitelný považuje obhajoba výslech obžalovaného H.e z 10.11.1993 i z 11.11.1993, když poukazuje na to. že ke sdělení obvinění z návodu k vraždě obžalovanému V.ovi došlo až 12.11.1993. Z procesního hlediska je tedy použitelná toliko výpověď obžalovaného H.e z 23.12.1993. V ní však obžalovaný H. vypovídá místy značné nekonzistentně, často i nelogicky,

35

mnohdy protichůdně a řada jím uváděných údajů a vysvětlení je vnitřně rozporná a kontradikxorní. Nedokázal srozumitelné a přesvědčivé

vysvětlit, kolik finančních prostředků poskytl obžalovanému K., kdy mu je poskytl, k jakému účelu a na základě jaké motivace. Jeho jednotlivá vysvětlení v tomto směru se lišila a odporovala v rámci této jediné výpovědi. Bez ohledu na tyto výhrady však obžalovaný H. nikdy neuvedl. že obžalovaný V. si přál najmout někoho na zabití poškozených J. a P.. Sám obžalovaný H. potvrdil, že obžalovaný V. mu nikdy nesdělil ani nějaké údaje o tom, že by on sám měl mít s vraždou J. cokoli společného, naopak mu říkal, že se připravoval se známými z policie na zatčeni vyděračů v neděli ráno. Od V.a také získal obžalovaný H. informaci o tom. že s K. se tito dva nikdy nekontaktovali. Obhajoba obžalovaného V.a dále poukazuj e na skutečnost, že obžalovaný H. je osobu obecně velmi nevěrohodnou s bohatou kriminální minulosti a do značné míry s popsaným trestním rejstříkem,
i v současné době je proxi němu vedeno trestní stíhání. Tyto okolnosti snižují věrohodnost takového důkazu. Dále se obhájce zabýval rozborem výpovědi jednotlivých svědků, na které poukazovala obžaloba ve svém odůvodnění na str. 85, 86 a 150. Zdůrazňoval, že samotná obžaloba na základě výpovědi těchto svčdků poukazuje na to, že obžalovaný využil nabídky obžalovaného H. na najmutí osoby schopné a ochotné stále dotírajícího Š. J. z p a c i f i k o v a t , najmutí osoby způsobilé splnit tento úkol, t.j. o d s t r a n i t Š. J.. To je údajně kromě výpovědi obžalovaného H.e prokazováno výpověďmi výše uvedených svědků. Podrobný rozbor jednotlivých výpovědí je uveden v písemném vyhotoveni závěrečné řeči obhájce JUDr. R. na č.l. 6877-881. Obhájce především zpochybnil výpověď svědka K. z přípravného řízení, a to konkrétně ze dne 25.5.1994, se zřetelem k jeho následné změně výpovědi a k tvrzení obžalovaného V.a a obžalovaného K.a. Poukázal na to. že i svědek K. uváděl. že v přípravném řízení byl "tlačen proti V.ovi", konstatoval obsah výpovědí svědků H. a D.B. s tím, že za situace, kdy odmítli svoji výpověď svědci R.B., F. Ř. a R.H. a nejsou dány podmínky ustanovení § 211

odst.3 tr.ř., jsou výpovědi těchto svědků z přípravného řízeni ve vztahu k obžalovanému V.ovi nepoužiteLné. Ve Líce podrobné rozebíral výpověď svědkyně J.dové-Huvlově a poukazoval na značné rozpory a zjevnou nepravdu v některých pasážích. Zcela odmítal tvrzeni obžaloby, že ve vztahu k obžalovanému V.ovi je údajně tento usvědčován i výpověďmi svědků z řad rodinných příslušníků Š. J., když poukazoval na to, že svědci D. Č.. J. Č a E.Č. nic konkrétního k účasti obžalovaného V.a

neuvádějí. Pokud obžaloba na str. 150 uvádí jako usvědčující důkazy i svědkyni B.K. a M.K., poukazuje obhajoba na to, že svědkyně K. před soudem uvedla, že při fotografické rekognici v přípravném řízení zřejmě označila fotografii obžalovaného K. omylem, neboť tohoto muže zřejmě viděla již předtím v televizi a navíc jí fotografie byly ukazovány opakovaně, čímž byla ohrožena hodnověrnost fotografické rekognice. Pokud jde o svědkyni K., ta sice nadále tvrdila, že obžalovaného K. skutečné v hotelu K. v minulosti viděla, před soudem si vsak nebyla jista tím, v které době to bylo. Jinak z vlastního pozorování nezjistila nic, co by nasvědčovalo tomu, že obžalovaný V. měl s tímto mužem něco společného. Její výpověď je zpochybňována obžalovanými K.era a M.em, když obžaloVaného M.e si tato svědkyně měla splést s některým jiným kolegou obžalovaného K.a. Proto nelze vyloučit, že se mohla splést
i při fotografické rekognici. Navíc tato svědkyně nosí brýle. Podle názoru obhajoby z žádného z důkazů výše uvedených, ani ze samotných výpovědí jednotlivých spoluobžalovaných nevyplývá, že by stanovisko obžaloby ve vztahu ke spáchání návodu k předmětnému trestnému činu bylo ohledně obžalovaného V.a odůvodněné. Naopak je poukazováno na to, že řadou svědků je obžalovaný hodnocen jako dobrosrdečný, důvěřivý a slušný člověk, který se nikdy k násilí, jakožto prostředku k prosazování svých zájmů, neuchyloval (č.l. 6883). Dále se poukazuje na to, že v průběhu hlavního líčení byla vyslechnuta celá řada svédků z řad policistů, avšak ani jeden z nich nemohl uvést, že by se mu obžalovaný V. někdy přiznal k tomu, že si někoho najal na zavraždění Š. J. či členů jeho ochranky. Proto má obhajoba za to, že v průběhu dokazování nebylo v žádném případě

prokázáno. že by se tohoto jednání dopustil právé obžalovaný V.. Má za to. že i po skončeni hlavního Líceni zůstalo vúci. tomuto obžalovanému pouze určité podezřeni. že by se mohl tohoto jednání dopustit, není zde však jistota o tom. že byl skutečné pachatelem. Obhajoba v tomto směru poukazuje i na další možné verze skutkového děje (č.l. 6883-4). Proto je navrhováno zproštění obžaloby dle § *226* písm.c) tr.*ř*. při použití zásady i.n dubio pro reo.

Dokazování trestné činnosti pod bodem I.. II. výroku tohoto rozsudku bylo značné složité, což bylo jednak způsobeno velkým časovým odstupem od projednávaných událostí. dále tím, že počínaje dnem 1.1.1994 začal platit trestní řád ve zněni nadále nepřipouštějícím provádět úkony ve věci samé před sdělením obvinění konkrétní osobě, s výjimkou úkonů

neodkladných a neopakovatelných. Soud tedy při provádění a následném hodnocení důkazů jednotlivě i v jejich souhrnu, se musel především zabývat otázkou, zda se jedná o důkazy účinné ve vztahu k obžalovaným, eventuelně, zda jsou účinné vůči každému z obžalovaných a po vyřešení těchto otázek se musel zabývat odstraňováním četných rozporů ve výpovědích svědků. Právě s ohledem na obtížnost takového dokazování a jeho hodnocení byla poměrně popisným způsobem shrnuta závěrečná řeč obhájce obžalovaného V.a, kterou lze spíše označit za skutkový a právní rozbor tohoto případu. Ze stejného důvodu je třeba uvést ve vztahu k jednání dávanému za vinu obžalovanému V.ovi i argumentaci Krajského státního zástupce v P.. Pokud jde o písemnou obžalobu, nelze především přehlédnout, že podle bodu II. měl obžalovaný V. poskytnout obžalovanému K. prostřednictvím obžalovaného H.e částku 100.000,- KČ, aby jej "zbavil vydírání ze strany Š. J.". V odůvodněni obžaloby na str. 156 se pak uvádí, že obžalovaný V. veden snahou učinix přítrž jednání Š. J. vůči své osobě využil nabídky obviněného H.e na najmutí osoby schopné a ochoxné stále doxírajícího Š. J. "zpacifikovat". Dále se hovoří o najmutí osoby způsobilé splnit úkol, t.j. "odstranix" Š. J.. Stejně xak v písemném vyhotovení závěrečné řeči státního zástupce se objevuje formulace, že obžalovaný V. využil nabídky obžalovaného

H.e na najmutí osoby schopné, ochotné a způsobilé stálé dotírajícího Š. J. ’zpacifikovat" (č.L. 6863). Na téže straně se objevuje navazující závér v tom směru, že "obžalovaný J. K. zadaný úkol splnil, ovšem v širším rozsahu, než jaké bylo zadání". Takto popsané jednáni obžalovaného V.a je obžalobou posuzováno jako návod k trestnému činu vraždy, a to dokonce k vraždě nájemné, spáchané za úplatu (§ 10 odst.1 k § 219 odst.1,2 písm.a),f) tr.zák. účinného k 30.5.1993). Svůj závér o vině obžalovaného V.a opírá obžaloba - pokud je o předmět sporu a způsob vymáhání finančních prostředků ze strany J.
- o svědecké výpovědi svědků K., Ing. B., ale i listinné důkazy. Samotné najmutí osoby způsobilé odstranit Š. J. je podle názoru státní zástupkyně doloženo jednak výpovědí obžalovaného H.e, která však není osamocena, když hodnověrnost údajů poskytnutých tímto obžalovaným podporuji také skutečnosti vyplývající z výpovědí D.B. a P. H. svědčící o snaze obžalovaného V.a najít někoho, kdo mu od jednání Š. J. pomůže. Hodnověrnost výpovědi obžalovaného H.e podle jejího názoru vyplývá ze svědecké výpovědi M.K., která přímo před soudem potvrdila osobní spojeni obžalovaného V.a s obžalovaným K.. Následný úmysl obžalovaného K. splnit

úkol, za který byl zaplacen, dokazují podle této závěrečné řeči také výpovědí svědků z řad rodinných příslušníků Š. J., kteří vypovídají o opakovaných kontaktech s mužem vydávajícím se za Dr. L.. Ztotožnění Dr. L. s obžalovaným K. provedl svědek P.. V té návaznosti jsou uváděni svědci prokazující vinu samotného obžalovaného K., jako pachatele trestného činu vraždy.

Soud po bedlivém zkoumáni a hodnocení všech provedených důkazů jednotlivě i v jejich souhrnu došel k závěru, že s velikou pravděpodobností si obžalovaný V. skutečně objednal fyzickou likvidaci poškozeného J. a jeho ochranky. Bylo to za situace, kdy předchozí opakovaná oznámení na policii byla bezvýsledná, úspěch neměla ani intervence svědků R.B. a H.. Potom tedy po určitých ne zcela prokázaných kontaktech s "čečenskou mafií" využil obžalovaný V. nabídky obžalovaného H.e a jeho prostřednictvím kontaktoval obžalovaného K. Tuto

skutečnost považuje soud za prokázanou a následné v tomto směru zhodnotí jednotlivé důkazy. Otázkou ovšem zůstává, co konkrétné obžalovaný V. od obžalovaného V.a požadoval. Tento senát je toho názoru, že pravděpodobně se jednalo skutečné o objednání vraždy, protože jediný muž měl zasáhnout proti třem mužům,
o nichž obžalovaný V. věděl, že jsou ozbrojeni. Jejich střelné zbraně viděl, byl jimi ohrožován, byl jimi ohrožován jeho syn, byl donucen jim vydat svoji pistoli ráže 9 mm, a přesto se spoléhal na to, že tuto záležitost vyřeší definitivně jediný muž. Samotná, byť sebevětší míra pravděpodobnosti však nestačí k uznání viny za situace, kdy v důkazní nouzi je třeba rozpory v dokazování vykládat ve prospěch obžalovaného s využitím zásady in dubio pro reo. Už opatrné používání terminu "zpacifikovat, zbavit" apod. v obžalobě i závěrečné řeči státní zástupkyně svědčí o tom, že i ona si byla vědoma nedostatku důkazů, o které by mohla opřít razantnější vyjádření jednoznačně směřující k obvinění a obžalování A.a V.a v tom směru, že si objednal výslovně fyzickou likvidaci. Pokud by ho najal, aby ho zbavil vydírání, neznamená to, že je prokázáno, že byl požádán, aby vyděrače usmrtil, termín "zpacifikovať' je třeba vykládat v kontextu s výpověďmi svědků D.B. a H., z nichž vyplývá, že obžalovaný V. byl v dřívější době ochoten investovat 100.000,- Kč k úplatě bratrů P.. Ani obžalovaný V., ani nikdo ze spoluobžalovaných či svědků v této trestní věci nevypověděl nic o tom, že obžalovaný V. si objednal vraždu. Přestože se v dokazování promítla řada podstatných rozporů mezi jednotlivými svědky, jednotlivými obžalovanými i mezi opakovanými výpověďmi týchž osob, takový fakt nikdy potvrzen nebyl. Proto soud došel k závěru, že došlo sice ke kontaktování obžalovaného K. a V.a. obžalovaný K. byl najat a zaplacen za zásah proti vyděračům – Š. J.dovi a bratrům P., ale prokázáno není, že by si obžalovaný V. objednal jejich vraždu. Proto není na místě ani kvalifikace uváděná v obžalobě, ani právní posouzení konstatované v závěrečné řeči státní zástupkyně poté. co obžalovaní K. a V. byli upozorněni na možnost přísnější kvalifikace (č.l. 6848, 6848 p.v.).

Závěr o vine obžalovaného V.a se opírá o následující důkazy:

Skutečnost. že obžalovaný V. byl vydírán, byla kromě jeho výpovědi a výpovědi svědků - rodinných příslušníků a příbuzných, kteří byli buď přimo ohrožováni, nebo přinejmenším informováni o nastalé situaci, prokazována i výpovědí svědka K. a Ing. B. (č.l. 6447-50). Zřejmě by se k tomu mohli vyjádřit i svědci manželé H., ti však před soudem využili svého práva podle § 100 odst.2 tr.ř. a odmítli k věci vypovídat. Za situace, kdy nebyly splněny podmínky § 211 odst.3 tr.ř. nebylo možné přečíst ani jejich výpovědi z přípravného řízení. Dalším důkazem v tomto směru bylo i pravomocné odsouzení poškozeného V. P. pro pokus trestného činu vydírání podle § 3 odst.1 k § 235 odst.1, 2 písm.b),c), odst.3 tr.zák. právě za jednání vůči obžalovanému V.ovi (č.l. 6748-79). Vývoj sporů mezi obžalovaným V.em a poškozeným J.dou se datoval od transakce s nemovitostí v K.. Ta je prokazována jednak z výpovědi obžalovaného V.a, svědků K.e a Kuglera na straně jedné, jednak z výpovědi svědkyně J.dové-H. na straně druhé, přičemž soud měl k dispozici předmětné listinné důkazy založené ve spise, na které je poukazováno v závorkách ve vylíčení skutkového děje.

Ze zmíněných listinných důkazů vzal soud za prokázané i to, že s ohledem na nesplacené úvěry, které si vzal poškozený J. na zaplacení ceny restaurace v K. a její rekonstrukci, odmítala mu banka poskytnout pro jeho podnikání další úvěr. Navíc s ohledem na skutečnost, že původně bylo domluveno, že kupci zaplatí cenu vyšší, než byl úřední odhad, domáhal se poškozený J. již zmíněného odškodnění. Z výpovědí svědků K.e a Ž. vyplývá, což prokazuje i dlužní úpis na č.l. 2239, že svědci H. a K. se ze strachu nátlaku poškozeného J. podvolili, následně se sešli s obžalovaným V.em a sepsali prohlášení na č.l. 2240, z něhož vyplývá, že počínaje dnem 20.5.1993 na sebe obžalovaný V. přebíral veškerou odpovědnost za vyrovnáni se s poškozeným J.dou. Ten už v té době měl za sebou ataky ze strany poškozených J. a P. i smutnou zkušenost s policií,

která, jak vvpLývá ze závěrů prošetřeni stížnosti tohoco obžalovaného, nesplnila své povinnosti a nezakroč iLa ani poté, co obžalovaný V. využil tísňového volání, ani. po jeho opatrném pokusu nahlásit záležitost na Obvodním odděleni v T.. Z dlužních úpisů na č.l. 2234-6 přitom vyplývá, že do zástavy byL donucen předat poškozenému J.dovi své dva automobily a zavázal se zaplatit dluh v hodnotě 3.000.000.- Kč. Z

potvrzení na č.l. 2237 vyplývá, že dne 18.5.1993 zaplatil tento obžalovaný zmíněnému poškozenému na hotovostí 200.000,- Kč. Z výpovědi svědků D.a B.a a H. je prokazováno, že obžalovaný V. se snažil bratry P. uplatit částkou 100.000,- Kč. Výpovědi dalších osob vztahující se k této skupině. která měla intervenovat ve prospěch obžalovaného, tedy svědků H., R. B.a a Ř., nemohl soud s ohledem na to, že využili svého práva a odmítli před soudem vypovídat, použít, když nebyly splněny podmínky podle § 211 odst.3 tr.ř.. Přitom svědek Ř. sám v dopise na č.l. 6193 žádal, aby byl k věci před soudem vyslechnut s tím, že poukazoval, že byli objednáni na likvidaci Š. J., nikoli na zaplacení či zastrašení. Toto jeho tvrzení je však ojedinělé, je v rozporu s ostatními ve věci provedenými důkazy, navíc z důvodů uvedených již při hodnocení důkazů ve vztahu k nedovolenému ozbrojování obžalovaného V.a je zřejmé, že svědek Ř. je značně nevěrohodný. Proto vzal zdejší soud za prokázané, že obžalovaný V. se skutečně prostřednictvím D.a B.a snažil s bratry P. spíše domluvit, resp. je finančními prostředky získat na svoji stranu.
I z výpovědi svědka V. P. je zřejmé, že takové snažení bylo bezúspěšné. Při zkoumání časových souvislostí nemohl soud pominout, že prokazatelné v době, kdy se obracel přes D.a B.a na jeho bratra, svěřoval se obžalovaný V. se svými potížemi dalším osobám. Především v té souvislosti kontaktoval své předchozí společníky z podnikání Hájka a K.e. Pokud svědek K. při jedné z výpovědí v přípravném řízení (konkrétné dne 25.5.1994) uvedl. že obžalovaný V. ho informoval, že jestli bude J. ohrožovat jeho rodinu, že ho nechá zlikvidovat, že na to má lidi v P. a pak si udělá alibi (č.l. 3902), je třeba poukázat na několik důvodů, proč zdejší soud z této ojedinělé výpovědi nevychází. Především lze souhlasit s obhajobou v tom

směru, že ne Lze přehlédnout, že tento svédek by L v kvé tnu 1994 vyslýchán v průběhu tří dnů po sobe, přičemž prvé dva dny probíhal jeden výslech, který byl přerušen, přiiom však o těchto výsleších nebyl obhájce obžalovaného V.a vyrozuměn, přestože již dne 22.11.1993 dal žádost. aby byl vyrozumíván o všech vyšetřovacích úkonech, Z toho důvodu má tento senát za to, že tyto výpovědi jsou použitelné pouze ve vztahu k obžalovanému K., jehož obhájce o vyrozumiváni o úkonech ve vyšetřování nepožádal, nebo alespoň ve spisu taková žádost neni založena. Navíc nelze odhlédnout od toho, že svědek K. před soudem zpochybnil právě tuto svoji jedinou výpověď s tím, že byla učiněna pod tlakem (č.l. 6392), K ověřeni věrohodnosti tohoto svědka si soud vyžádal opis jeho rejstříku

trestů, který je založen na č.l. 5701-2. Tento svědek byl v průběhu své výpovědi v hlavním líčení opakované poučován o následcích křivé výpovědi, zdejší soud je tedy toho názoru, že jde o svědka nevěrohodného, z jehož výpovědí lze vycházet pouze za situace, kdy jeho tvrzení jsou podporována dalšími zjištěnými důkazy. V tomto směru jeho tvrzení o tom, že obžalovaný V. se mu zmiňoval o fyzické likvidaci, je osamocené, navíc jeho výpověď je zpochybněna
i v tom směru, že údajně mu obžalovaný V. měl uvádět, že na Š. pojede i ve společnosti obžalovaného K., což je v rozporu s tvrzením i tohoto obžalovaného. Zpochybnění výpovědi svědka K. se vztahuje i k rekognici, která s ním byla prováděna, při které měl, byť nejistě, označit obžalovaného K. jako osobu, kterou v minulosti viděl někdy v létě 1982 (č.l. 4500). V té době byl totiž obžalovaný K. ve výkonu trestu odnětí svobody. Na rozdíl od obžaloby je zdejší soud toho názoru, že nelze opírat závěr o vině obžalovaného V.a o výpověď svědka K.. Jak již bylo naznačeno, ten vypovídal spíše k provedené transakci s restaurací v K., nevěděl nic konkrétního o vydírání. Přitom však soud nemohl pominout tu skutečnost, že i ve výpovědích tohoto svědka byly určité dílčí rozpory, které bylo nutno odstraňovat postupem dle § 211 odst.l písm.b) tr.ř., svědek se obával vypovídat v přítomnosti obžalovaných, což vysvětloval ve svém dopise založeném ve spise na č.l. 6114 tím, že mu bylo opakované vyhrožováno a má strach
o svoji osobu, případné své děti. V žádném případě však nelze

osobu tohoto svědka označit za jeden z rady usvědčujících důkazů proti obžalovanému V.ovi. Zdejší soud se ztotožňuje i se závěry obhajoby, pokud jde o nevěrohodnost výpovědi svédkvné J.dové-H., která v rozsáhlé výpovědi před soudem bvLa opakované poučována o následcích křivé výpovědi a jejíž některá tvrzení jsou v rozporu s jejími konkrétními činy. Tím má soud na mysli především skutečnost, že - jak správně uvádí obhájce ve své závěrečné řeči - pod sankcí křivé výpovědi vypovídala, že na obžalovaném V.ovi, jako vdova po Š. J.dovi, žádné finanční nároky neuplatňovala a nechtěla po něm zaplatit finanční částky ze shora uvedeného dlužního úpisu, zatímco z předloženého dopisu ze dne 19.8.1993 vyplývalo, že tato svědkyně o zaplacení uvedeného dluhu obžalovaného V.a požádala. I další rozpory, na které poukazuje obhájce tohoto obžalovaného, jsou objektivní příčinou, proč zdejší soud při rozhodování o vině pod bodem II. výroku nehodnotí podrobněji výpověď této svědkyně. Ta bude zhodnocena v souhrnu důkazů vztahujících se k jednání pod bodem

I.. Tam budou rozebrány i výpovědí svědků D.Č., J.Č. a E.Č., souhrnně označovaných státní zástupkyní jako rodinných příslušníků Š. J., neboť jejich výpovědi se rovněž vztahují spíše k okolnostem předcházejícím smrti Š. J. a J. P., než k vzájemným vztahům mezi obžalovaným V.em a zmíněnými poškozenými.

Podrobněji je k tomuto bodu výroku nutné zhodnotit zbývající důkazy. Obžalovaný V. nepopírá, že se obžalovanému H. svěřil se svými problémy a ten, že mu nabídl pomoc. Přitom ji údajně blíže nespecifikoval. V tomto směru ještě mezi tvrzeními těchto dvou obžalovaných nej sou podstatné rozpory. Nerozcházej i se ani v tom, a o tom již byla zmínka, že obžalovaný V. výslovně neplánoval fyzickou likvidaci vyděračů. Jejich výpovědi se liší až následně v tom směru. zda obžalovaný V. kontaktoval kvůli svému problému "čečenskou mafii", zda byl posléze informován obžalovaným H.em v tom směru, že ten kontaktoval "svého muže'' a proplatil mu ze svého účtu peníze, jakožto zálohu. Obhájce obžalovaného V.a napadá především tu skutečnost, že obžaloba argumentuje i výpověďmi obžalovaného

H.e učiněnými před sdělením obvinění jeho klientovi. V té souvisLosti je třeba znovu poukázat na to. *ia* do 3l.L2.l9‘J3 se trestní stíhání zahajovalo podle § 160 odst.L tr.ř. v tehdy platném znění usnesením ve věci samé. Bylo cedv možné provádět důkazy i v řízení proti neznámé osobě. Orgány činné v trestním řízení přitom postupují podle trestního rádu platného v době řízení, které vedou. Všechny výslechy provedené po zahájení trestního stíhání v této věci, před sdělením konkrétního obviněni jsou podle názoru zdejšího soudu relevantní. Skutečnost, že v té době nebyla stíhána konkrétní osoba, která tedy neméla ani svého obhájce a ten se tudíž nemohl zúčastnit těchto vyšetřovacích úkonů, má svůj význam toliko při posuzování podmínek podle § 211 odst.3 tr.ř. ohledné možnosti číst výpovědi svědků, kteří v hlavním líčení odmítli po poučení dle § 100 tr.ř. vypovídat, byť byli obdobným způsobem poučeni v přípravném řízení a vypovídali. Obhájce ani obviněný totiž v té době neměli možnost být předchozímu výslechu přítomni. To však neplatí, pokud jde

o použitelnost výpovědí spoluobviněných učiněných před 1.1.1994, kdy se stala účinnou novela trestního řádu č. 292/1993 Sb., která ve prospěch realizace práva na obhajobu zavedla zahájení trestního stíhání sdělením

obvinění konkrétní osobě. Proto-[1] také úkony učiněné po 1.1.1994 hodnotí tento soud již z toho pohledu, zda vyšetřovací úkony včetně výslechů spoluobviněných a svědků byly učiněny před, či po sdělení obvinění a zda obhájci byli vyrozuměni o konání vyšetřovacího úkonu s ohledem na žádost učiněnou podle § 165 odst.2 tr.ř.. Proto je třeba odmítnout výtky obhajoby a jejich závěry o nepoužitelnosti všech výpovědí obžalovaného H. učiněných v listopadu 1993. Obě výpovědi, jak z 10.11.1993, tak z 11.11.1993 byly již učiněny po zahájení trestního stíhání ve věci (č.l. 1). Byť byly učiněny před sdělením obvinění obžalovanému V.ovi, z hlediska tehdy platného trestního řádu tedy jsou již relevantní. Časově první výpověď nemá pro dokazování větší význam. neboť obžalovaný H. v té době ještě popíral vlastní kontakty s obžalovaným K.. Důvody toho posléze logicky vysvětlil. Naproti tomu tento obžalovaný již tehdy připustil, že za přítomnosti svědka V. ho informoval obžalovaný V.. že má problémy s vyděrači, kteří po něm chtěli tři milióny a měli vydírat jeho

i jeho manželku. a to i se zbraní. Logicky poukázal na co, *za z* tohoto důvodu, protože byL vydírán, mu obžalovaný V. nemohl půjčit žádné peníze na zajIšténi zásob proviantu pro hotel K. (č.l. 2624). Zároveň již při této výpovědi obžalovaný H. uváděl, že obžalovaný V. jméno vyděračů neuváděl (č.l. 2625). Při následující výpovědi obžalovaný H. ve své obsáhlé výpovědi (č.l. 2628-54) připustil své kontakty s obžalovaným K., jak již o nich byla zmínka při hodnocení důkazů k jeho trestné činnosti pod bodem V. výroku tohoto rozsudku. Tuto výpověď obžalovaný H. učinil za situace, že se již nalézal ve vazbě a byl tedy dán důvod vazby dle § 36 odst.l písm.a) tr.ř.. Obžalovaný H. v té dobé však jeáté obhájce neměl, když jeho manželka mu zvolila obhájce JUDr. Z.V. až 15.11.1993 (č.l. 2477), a plná moc, jíž si sám obžalovaný zvolil jako obhájce JUDr. B., je datována až 12.11.1993 (č.l. 2479). Přestože tehdy tento obžalovaný sám požádal o konání výslechu, a to při plném vědomí, že jsou dány důvody nutné obhajoby a on obhájce ještě nemá (č.l. 2627-8), podle názoru tohoto soudu se nejednalo o neodkladný či neopakovatelný úkon, a proto skutečnost, že byl prováděn vyšetřováci úkon v dobé, kdy obviněný H. obhájce ještě neměl, přestože jej musel mít podle § 36 odst.l písm.a) tr.ř., byla porušení jeho práva na obhajobu. Proto celou změněnou výpověď ze dne 11.11.1993 považuje zdejší soud za irelevantní. Tato výpověď byla sice čtena v hlavním líčení podle § 207 odst.2 tr.ř., avšak poté, co v poradě senát došel k názoru, že bylo

porušeno právo na obhajobu ve smyslu ustálené soudní praxe (Rt 1/79-III, IV), k tomuto důkazu v závěrečné poradě senátu nepřihlížel. Při výslechu před soudcem rozhodujícím o vzetí do vazby dne 11.11.1993 v 10.15 hodin (tedy ještě před zmíněným nepoužitelným výslechem) setrvával obžalovaný H. na své verzi své výpovědi učiněné před vyšetřovatelem dne 10.11.1993. Proto ve shodě s obhajobou je senát toho názoru, že první procesně použitelnou výpovědí obžalovaného H., v níž usvědčuje obžalovaného V.a z toho, že využil jeho nabídky pomoci proti vyděračům tak, jak je uvedeno ve vylíčení skutkového děje, je výpověd ze dne
23.12.1993. I při ní tento obžalovaný trval na tom. že Š. J. neznal a obžalovaným V.em byl informován, že ho

vydiraji Romové, přičemž konkrétné jméno pana J. nepadlo (č. L. 2658). Nu otázku vyšetřovateLe obžalovaný H. tehdy uvedl. že K.mu řekl, že se vydal z peněz, když poskytl úplatek na někoho, kdo měl kontakty na generální prokuraturu, zároveň však konstatoval, že Kajinek po něm žádnou půjčku nepožadoval. On mu sám nabídl 100.000,- Ko proto, že si pamatoval, že obžalovaný K. mu ve výkonu trestu dost psychicky pomohl. Přitom o vrácení peněz se nedomlouvali, v tomto směru to zůstalo zcela otevřené. Po připomenutí vyšetřovatelem, že ve stejné době si obžalovaný H. vzal půjčku 20.000.- Kč od obžalovaného V.a a sám potřeboval peníze na provoz hotelu K., uvedl obžalovaný H., že jeho situace se s ohledem na to, že vypracoval s penězi měnila i v průběhu týdne. Nedokázal odpovědět na to, ze které operace tuto částku čerpal. Znovu potvrdil, že obžalovaný V. se ho posléze několikrát ptal, zda kontaktoval toho člověka, o kterém se mu zmínil (č.l. 2660). Uvedl, že 100.000,- Kč, které dal K., měly být použity pro úhradu nákladů obžalovaného K. spojených s jeho pomocí panu V.ovi. Proto informoval obžalovaného V.a, že sám z^ svých prostředků K. vyplatil 100.000,- Kč. Tyto peníze měl původně připraveny pro obžalovaného K. tak, aby. mohl vyplatit peníze člověku, který mu zprostředkovával kontakt s generální prokuraturou. Obžalovaný V. obžalovanému H. podle jeho tvrzení tuto částku vrátil z toho důvodu, že on je vyplatil člověku - K., který měl V.ovi pomoci (č.l. 2661). Zároveň k dotazu obhájce obžalovaného V.a znovu vysvětlit, že předtím, než předával obžalovanému K.peníze, proběhla schůzka s obžalovaným V.em, při které byl informován o tom, že ten je vydírán a že přijel do Prahy hledat pomoc. Bavili se o tom, že obžalovaného V.a vydírajíc nějací Romové a bylo by dobré je nějak "vyděsit nebo zbít, tak aby dali pokoj". Zároveň obžalovaný V. měl se svědkem V. ten den schůzku s nějakým zástupcem "čečenské mafie" ohledně řešení tohoto vydírání. Obžalovaný H. mu řekl. že by mu možná mohl pomoci, že zná člověka, který by eventuelně celou záležitost tak. jak je popisována, vyřídil, ovšem s tím. že neví, jestli se s ním potká.

Obžalovaný H.ůs dále specifikoval časové údaje v tom směru, že jeho tehdejší schůzka s obžalovaným V.em probéhla den poté, co ten byi ohrožován ve vlastní kanceláři pistolemi vyděračů. Přitom dva dva dny poté měl domluvenou schůzku s K.. Proto řekl obžalovanému V.ovi, že pokud ten s tím bude souhlasit, že se mu telefonicky ozve ten člověk do P. na M. a představí se, že volá "od S", Při následné schůzce s obžalovaným K. obžalovaný H.ůs podle své výpovědi ho seznámil s problémem obžalovaného V.a, on řekl, že to bude maličkost, která by se dala vyřídit a zároveň říkal, že s tím bude mít náklady. Jejich výši nijak nespecifikoval, obžalovaný H.ůs mu dal 100.000.- Kč s tím, že může čerpat z těchto peněz (č.1.2661-la). Na otázku obhájce obžalovaný H.ůs poukazoval na to, že peníze 100.000,- KČ původně shromažďoval s tím, že budou použity pro prostředníka, který má kontakt na generální prokuraturu. Protože však před touto schůzkou se potkal s obžalovaným V.em a nabídl mu pomoc, předal ty peníze K. s tím, že je může použít i na výdaje spojené s případem pana V.a. Obžalovaného K. přitom instruoval, že vyděrači měli pistole v ruce a že je třeba je nějak "zastrašit nebo profackovat". 0 totéž vlastně žádal obžalovaný V. s tím, že se toho snad zaleknou a najdou si pro vydírání nějaký snadnější či jednodušší objekt (č.l. 2661a). Po schůzce s obžalovaným K. obžalovaný H.ůs dle svého tvrzení potkal obžalovaného V.a v P.-N., ten ho informoval o dvou možnostech řešení při použití "čečenské mafie'* (č.l. 2662), nato ho obžalovaný H.ůs informoval, že kontaktoval svého člověka, ten s tím vystrašením souhlasí a že mu předal zálohu v celkové výši 100.000,- Kč s tím, že ten jeho člověk bude obžalovaného V.a kontaktovat. Již před tím při schůzce obžalovaný H.ůs předal obžalovanému K. telefonní číslo V.a. Obhájci obžalovaného V.a na jeho otázku obžalovaný H.ůs odpověděl, že hovořil o záloze, protože počítal, že tak se mu vrátí od obžalovaného V.a celých 100.000,- Kč a tím, že bude pokryta
i celá částka, kterou poskytl K. na zprostředkovatele revize jeho případu. Připustil, že obžalovanému K. o doplatku nic neříkal. Trval na tom, že pokud vzal od obžalovaného V.a následně v bance 100.000,- Kč, jednalo se

o proplacení této zálohy s tím, že obžalovaný V. ho požádal, aby eventuelně uváděl, že šlo o vráceni půjčky (č.L. 2rtri3). Připustil, že nemá žádnou vědomost (3 tom, zda skutečně došlo k navázáním kontaktu mezi obžalovaným K. a obžalovaným V.em s tím, že po celou dobu mu

obžalovaný V. říkal, že se nekontaktovali, spíše se ho vždy dotazoval, co je s tím "jeho člověkem" nového. Trval na tom, že až do doby vraždy nevěděl, že jedním z vyděračů měl být zavražděný J.. Připouštěl, že měl zlé tušení, že by celá záležitost se zavražděním J. mohla mit nějakou spojitost s K. od doby, kdy mu bylo vráceno
100.000,- Kč V.em, avšak o tom, že to má spojitost s K. se dozvěděl až v době, kdy mu bylo ukázáno usnesení o stíhání obžalovaného K. pro trestný čin vraždy, což bylo buď 9. nebo
10.11.1993. Potvrdil, že již od února 1993 věděl, že po K. je vyhlášeno pátrání, později se dozvěděl v souvislosti s případem vraždy podnikatele J., že je vedeno celostátní pátráni po obžalovaném K., a to z televize (č.l. 2665). Na otázku obhájce obžalovaného V.a uvedl, že obžalovaný^V. se mu nikdy nesvěřil s tím, že by měl s vraždou J. on sám něco společného, naopak mu říkal, jak byla připravena akce na jejich zatčení s tím, že v té době byli již mrtví a že to mohl -udělat každý, koho vydírali. Při dalších pokusech o výpovědi v přípravném řízení obžalovaný H.ůs již odmítal vypovídat (č.l. 2668-72, 2675-6, 2677-8, 2680-2). V hlavním líčení odmítl obžalovaný H. vypovídat (č.l. 5933), postupem podle § 207 odst.2 tr.ř. mu byly přečteny všechny výpovědi z přípravného řízení, a to včetně výpovědi, kterou posléze tento senát označil v poradě jako nezákonnou. Obžalovaný H.ůs neměl k protokolaci svých předchozích výpovědí žádné připomínky. Až v době, kdy se řízení před soudem chýlilo ke svému konci, obžalovaný H. prostřednictvím svého obhájce navrhl doplnit dokazování jeho vlastním výslechem (č.l. 6814). Když se soud pokusil o tento výslech, požádal o odročení hlavního líčení s tím, aby měl možnost se na svoji výpověď připravit (č.l. 6815). Při odročeném hlavním líčení však obžalovaný před svým výslechem požádal, aby mu bylo umožněno doslova přečíst výpověď z připravených poznámek. Po připomenutí, že by se nejednalo o ústní výpověď, ale toliko o písemné vyjádření, obžalovaný po poradě se svým obhájcem

nehodlal ke věci vypovídat a pouze přečetl písemné vyjádřeni založené na č.l. 6858-óla. V něm znovu popsal. jak bvl obžalovaným V.em informován, že ho vydírají néjací ‘cikáni", svoji nabídku pomoci s tím, žc mu nemůže slíbí" pomoc nu 100%, neboli nevěděl, zda se s obžalovaným K. jeáté uvidí, a nebo, zda se se ten bude chtít při svých problémech angažovat. Znovu potvrdil, že dne 14.5.1993 informoval obžalovaného K. s problémy obžalovaného V.a a s tím. že by potřeboval někoho, kdo by vyděrače dokázal zastrašit, případně zbít, aby ho nechali na pokoji, popsal, o

jakou částku se v tomto vydíráni jedná, ekonomické aktivit obžalovaného V.a s tím, že ten to nechce zadarmo. Obžalovaný K. se vyjádřil v tom směru, že se jedná
o maličkost. Poukázal však na to, že nemá vůz a není mobilní a taková záležitost si vyžádá nějaké náklady. Proto mu obžalovaný H.ůs dal 100.000,- Kč, původně připravených na úplatky na generální prokuraturu s tím, aby část peněz použil na vyřízení pomoci s vyděrači. Zároveň mu dal telefonní spojení na obžalovaného V.a. V tomto vyjádření znovu opakoval okolnosti následné schůzky s obžalovaným V.em dalšího dne s tím. že obžalovaný V. ho informoval o svém jednání s "čečenskou mafií" a chtěl bližší informace o člověku, kterého mu nabídl. Z toho obžalovaný H. dovozoval, že v té době ještě neměli obžalovaní V. a K. žádný vzájemný kontakt. Zmínil svoje předchozí vyjádření v tom směru, že Kaj ínek čekal na to, zda mu na příští schůzce dá pokyn, aby se ve véci angažoval, avšak k této další schůzce již nedošlo. Potvrdil, že 27.5.1993 došlo k setkání s obžalovaným V.em N.B.. schůzku vyvolal obžalovaný V., který se ho ptal, zda je něco nového, že na něj ty vyděrači tlačí. Obžalovaný H.ůs mu řekl. že je to zaplacené a že je to v podstatě mimo něj . O vraždě podnikatele J. a jeho ochránce se dozvěděl v novinách 31.5.1993. téhož dne se telefonicky spojil s V.em, toho informoval, že byl na chalupě a byl připraven zákrok zásahovou jednotkou proti vyděračům. Znovu opakoval svoje tvrzení, že při dalším setkání s obžalovaným V.em na hotelu K. mu ten ukázal indentikit, ten však nebyl podobný obžalovanému K.. Přesto ho obžalovaný V. požádal, aby toho člověka někam schoval a zařídil, aby někam zmizel. Od té doby obžalovaný H. dle

svého vyjádření tušil. že co byL obžalovaný K., byť se v duchu přesvčdčovaL, že on co není. Dále vysvétLovaL své vyjádření v předchozích výpovédích v com směru. že nevěřil comu, že by to byl obžalovaný K., cen co podle jeho názoru být nemohl, protože z jednání V.a a z toho, co říkal, usoudil, že oni dva v kontaktu nebyli. Připustil, že informoval obžalovaného V.a, který se ho ptal, zda se s tím člověkem, co mu měl eventuelně pomoci s vyděrači, ještě stýká, on mu na to řekl, že po něm pátrá policie i prostřednictvím televize.

Stejně jako obhájce obžalovaného V.a v závěrečné řeči, nemohl zdejší soud pominout soudní minulost obžalovaného H.e tak, jak vyplývala z opakovaně vyžadovaných opisů rejstříků trestů, bral v úvahu i tu skutečnost, že v jeho jednotlivých výpovědích jsou určité rozpory, avšak

tyto rozpory, narozdíl od obhajoby, nepovažuje soud za tak podstatné, aby nebylo možné vycházet z výpovědi obžalovaného H.e z 23.12.1993. Přestože obžalovaný H. před soudem projevoval tendenci zmirňovat svoje předchozí vyjádření tak, aby mohla být vykládána v,íce ve prospěch obžalovaných K. a V.a, nikdy nezpochybnil své předchozí výpovědi, ani je neodvolal. Naopak, i přesto, že jeho vztah k obžalovanému K. je nadále přátelský a nemá ani žádný zájem na odsouzení obžalovaného V.a (naopak se snažil modifikovat předchozí tvrzení, která by mu mohla ublížit), ve svém písemném vyjádření v podstatě zopakoval podstatné body ze svých výpovědí. Přitom od jeho prvních výslechů uplynulo takřka pět let. Za situace, kdy i obžalovaný V. sám připouští, že se svěřil obžalovanému H. s vydíráním a ten mu nabídl člověka, který by na J. přitlačil natolik, aby od dalšího vydírání upustil (č.l. 2724), považuje soud za prokázané, že ze strany obžalovaného H.e došlo k nabídce pomoci od osoby, kterou obžalovanému V.ovi nejmenoval, ale jednalo se
o obžalovaného K.. Pokud obžalovaný H. opakovaně v průběhu pěti roků přípravného řízení a řízení před soudem uvádí, že obžalovanému K. dal telefonní číslo na obžalovaného V.a, avšak nemohl mu říci, kdo konkrétné obžalovaného V.a vydírá, dovozuje z toho soud za situace, kdy považuj e za prokázanou i vinu obžalovaného K. v bodě I.

výroku, že tento obžalovaný museL obžalovaného V.a kontaktovat, aby zjistil totožnost osob. proti nimž má zakročit. Narozdíl od obhajoby nepovažuje soud za vnitřně rozpornou výpověď obžalovaného H.e ani pokud vysvětluje. jakou částku a za jakým účelem obžalovanému K. předal. Logicky vysvětlil, že bylo dopředu domluveno. že mu přinese peníze. peníze přinesl, s ohledem na žádost o pomoc obžalovaného V.a vysvětlil obžalovanému K., že částka 100.000,- Kč není pouze pro zprostředkovatele kontaktu na generální prokuratura, ale i na uhrazení nákladů spojených se zákrokem proti vyděračům. Z výpisu z účtu na č.l. 1636 vyplývá. že dne 26.5.1993 provedl obžalovaný V. výběr hotovosti 100.000,- Kč. V tomto směru je potvrzována výpověď obžalovaného H.e, stejně jako výpovědí svědka Vavřičky ohledně zájmu obžalovaného V.a kontaktovat "čečenskou mafii". Zdejší soud považuje za nelogické, aby tato částka byla formou pomoci obžalovanému H. v jeho podnikání, nebo snad návratem dlužné částky, když nelze pominout, že právě v té době stupňoval poškozený J. svůj nátlak na obžalovaného V.a, aby mu zaplatil 3.000.000,- Kč. V tomto směru soud obhajobě obžalovaného V.a neuvěřil.

Pokud jde o svědky v této trestní věci, zatímco svědek M. v hlavním líčení si takřka na nic nepamatoval a i v přípravném řízení se vyjadřoval velice obecně, byť připouštěl, že obžalovaný V. v jeho přítomnosti informoval
o tom, že je vydírán (č.l. 6461-5), svědek V. potvrzoval verzi obžalovaného H.e, pokud jde o zájem obžalovaného V.a, o řešeni jeho problémů s poškozeným J.dou a spol. prostřednictvím "čečenské mafie" (č.l. 6223). Tento svědek navíc poukazoval na, podle jeho názoru, velice těsné vazby právě mezi obžalovanými V.em a H.m (č.l. 6225). V přípravném řízení i v následném řízení před soudem byl velice podrobné vyslýchán svědek O. V. Ten v prvém výslechu před vyšetřovatelem potvrdil, že v průběhu května 1993 na jedné z obchodních schůzek v P. 3, si obžalovaný V. stěžoval na osobní problémy, kdy musí hájit svoji rodinu a že obracet se na policii je bezpředmětné (č.l. 4256). Nikdy však neslyšel, že by obžalovaný H. nakontaktoval muže, který poškozené usmrtil

(č.l. 4263). Připouštěl, že se mohli bavič mezi sebou
i o "čečenské mafii", avšak spise nevážné (č.L. 4264). Při další výpovédi v přípravném řízeni dokonce připustil. ze byL od manželky obžalovaného H.e informován. že její muž zprostředkoval kontakt od V.a na K. (č.l. 4274). Tato výpověď však byla učiněna bez vyrozumění ostatních obhájců
0 konání úkonu, proto je nepoužitelná vůči obžalovanému V.ovi
1 K.. Stejného dne se tento svědek podrobné vyjadřoval ke svým kontaktům s obžalovaným K., avšak už to bylo poté, co obžalovaný H. byl vzat do vazby. Při výpovědi dne 22.6.1994 za přítomnosti obhájců však uváděl, že neví nic konkrétního
0 kontaktech mezi obžalovanými V.em a K. (č.l. 4286, 4290). Při další výpovédi dne 28.6.1994 tento svědek připustil, že když spolu s obžalovaným H.em zjistili z novin, že přežil svědek, oba to shodně považovali za komplikaci s tím, že to spustí daleko důkladnější vyšetřování a to s ohledem na evidentní vazby mezi nimi a obžalovaným V.em (č.l. 4297). I tento svědek však potvrdil ve prospěch obžalovaného V.a, že,neznal konkrétní intenzitu jeho vydírání$_t$ on sám byl toho názoru, že postačí, když vyděračům "někdo rozbije hubu" a měl pocit, že obdobný názor sdílí i obžalovaný H. (č.l. 4300). Proto souhlasil s tím, když ho obžalovaný H. seznámil s možností zajistit pro obžalovaného V.a pomoc. Potvrdil, že po vraždě byl obžalovaný H. vyděšený a že se mu ještě před svým zatčením svěřil s tím, že obžalovaný K. byl na tuto akci

najatý. Zdejším soudem byl tento svědek vyslýchán opakovaně,
1 s ohledem na časový skluz harmonogramu jednotlivých hlavních líčení byl jeho výslech přerušen a bylo s ním poté pokračováno.
V hlavním líčení tento svědek uváděl, jak se spřátelil s obžalovaným H.em a ten ho posléze informoval o obžalovaném K., znovu potvrdil, že obžalovaný V. se mu svěřil s tím, že je vydírán nějakými cikány (č.l. 6170-1). Svědek se již na předchozí výpovědi příliš nevzpomínal a po jejich přečtení je označil za přesnější, vysvětlil, že mu bylo několikrát telefonem vyhrožováno, o kontaktech s obžalovaným K., na počátku svých výslechů v přípravném řízení nevypovídal ze strachu. Poněkud opravil své předchozí vyjádření, že se od paní H.ové dozvěděl. že její manžel zprostředkoval kontakt V.ovi na

K.. Byla co z jeho strany pouze dedukce. Při odstraňování rozporů označil za pravdivé právě předchozí podrobné výpovědí (č.l. 6173). K dotazům obhájců vysvětlil. že svoji výpověď
o kontaktech s obžalovaným K. v průběhu jediného dne
16.6.1994 nezměnil zcela, ale pouze v tom směru, že kontakt s tímto obžalovaným přiznal (č.l. 6213). Znovu vysvětlil, že pravým důvodem, proč původně neuváděl o svých kontaktech s obžalovaným K. byl strach, který podpořily anonymní telefonáty. Připustil rovněž, že nemůže vyloučit, že když mu obžalovaný H. vyprávěl o lidských osudech svého kamaráda, nejednalo se právě o obžalovaného K.. Trval na tom. že pozitivně neví nic o vztazích H. a K., V., v souvislosti s projednávanou vraždou (č.l. 6215). S ohledem na jeho soudní minulost a rozpory ve výpovědích, je třeba i svědka V. považovat za osobu nevěrohodnou, přesto lze vycházet z toho, že tento svědek opakovaně potvrzuje úzkou vazbu obžalovaného H.e na K. a shodný závěr s obžalovaným H.em v xom směru, že K. měl být najatý toliko k zastrašení vyděračů.

Jak v závěrečné řeči státní zástupkyně, tak v závěrečné řeči obhájce se argumentuje obsahem výpovědí svědkyň Kounovské a Kučerové. Obě tyto svědkyně měly prokazovat kontakty obžalovaného V.a a obžalovaného K.. Podle tvrzení svědkyně Kounovské v přípravném řízeni a s ní provedené rekognice (č.l. 3924-9, 4482-3), viděla tato svědkyně obžalovaného K. na hotelu K. již v dubnu 1993, eventuelně začátkem května 1993. To samo o sobě je již zpochybněno, když z výpovédi obžalovaného V.a, obžalovaného H.e i skutečnosti, že poškozený J. začal s vydíráním radikálně 13.5.1993 vyplývá, že obžalovaný V. neměl žádný

důvod obracet se na K. ještě předtím, než byl vydírán. Tato svědkyně však v hlavním líčení připustila, že si není jista tím. ve které době tara toho muže viděla. Trvala však na tom. že obžalovaný K. na hotelu byl.
V úvahu přicházejí dvě možnosti, jednak skutečnost, že obžalovaný K. na hotelu byl, avšak až po spáchání vraždy, resp., že se svědkyně zmýlila s ohledem na svoji krátkozrakost, když v tomto směru zpochybňuje její tvrzení nejen obžalovaný V.

a obžalovaný K., ale i obžalovaní K. a M., neboť svědkyně si obžalovaného M.e měla spLést s jiným koLegou obžalovaného K.a. Ať plati jakákoli z téchto variant, nelze z výpovédi této svědkyně vycházet v tom směru, že by byl prokázán osobní kontakt obžalovaného V.a a K. před činem uvedeným pod bodem I. tohoto výroku. Totéž platí i o výpovédi a rekognici provedené se svédkyni K. - vrátnou na hotelu K. (č.l. 3992-6, 4507-9, 4491 a násl.), která v hlavním líčení zpochybnila provedené znovupoznání osoby, kterou měla vidět na hotelu, kterou původně označovala jako obžalovaného K., když uvedla, že zřejmě se jednalo o omyl, neboť obžalovaného K. ještě předtím viděla v televizí a navíc fotografie jí byly ukazovány opakované. Za této situace soud došel k závěru, že pokud měla svědkyně možnost vidět obžalovaného K., ať již ve sdělovacích prostředcích, nebo opakovaně na fotografiích překládaných policisty ještě před rekognici, jsou výsledky této rekognice zcela nepoužitelné, neboť nelze vyloučit, že nepoznala osobu, s níž se osobné setkala za okolností, které popisovala ve své výpovédi, ale toliko podobiznu, která jí po opakovaném předkládání utkvěla v paměti.

V hlavním líčení byl vyslechnut svědek Z. B. – policista, který obžalovaného V.a v této věci vytěžoval, který potvrdil, že mimo rámec vytěžování požádal obžalovaný V. o možnost promluvit s některým vysokým funkcionářem policie. Tím byl svědek K., který potvrdil, že obžalovaný V. mu dal informaci o prostředníkovi, který nakontaktoval vraha poškozených J. a P., a informaci o tom, že tento pachatel je v pátrání policie. Jako prostředníka označil právě obžalovaného H.e (č.l. 6277), avšak i tento svědek potvrdil, že obžalovaný V. neuváděl nic v tom směru, že by muž, který vraždu měl sjednat, jednal na jeho pokyn, nebo v jeho zájmu. Pokud obžalovaný V. tuto skutečnost odmítá, je podle názoru soudu jeho obhajoba vyvrácena především tím, že teprve po této informaci byl vyslýchán obžalovaný H., který posléze potvrdil, že byl skutečně

prostředníkem mezi obžalovaným V.em a K.. Prokázaný fakt, že obžalovaný V. využil kontaktu zprostředkovaného obžalovaným H.em a podle názoru zdejšího

soudu následně nezjištěným způsobem kontaktoval obžalovaného K., kterému sdělil potřebné údaje o vyděračích, nejsou v rozporu s jeho obhajobou, když uvádí, že neměl důvod postupovat takovým způsobem, když se nechal přemluvit obžalovaným K.em a oznámil véc policii. Z výpovědi obžalovaného H.e je zřejmé, že od doby, kdy V.a informoval o kontaktu na muže ochotného mu pomoci až do spáchání vraždy. obžalovaný V. opakované urgoval další informace o řešeni jeho problému a o muži, který měl proti vyděračům zakročit. Za situace, že se stále nic nedělo (předchozí schůzky s tzv. Dr. L.ou neproběhly na osamoceném místě, nebo poškozený se na schůzku osobně nedostavil), je logické, že obžalovaný V. hledal
i jiný způsob řešení. Přitom soud stále vychází z předpokladu, že obžalovaný V. neobjednával vraždu, ale toliko zastrašení. Proto má jeho vinu za prokázanou. Pokud obhájce tohoto obžalovaného na str. 10-11 své písemné závěrečné řeči poukazuje na možné verze, že pachatelem byl někdo jiný, je třeba uvést, že nelze vyloučit, že poškozený J., a tudíž i jeho ochránci, byli zapleteni do nelegálního podnikání, které s sebou neslo
i patřičné riziko, nebyli oblíbeni svou konkurencí, a proto
i z jej i strany jim mohlo hrozit nebezpečí. Lze souhlasit s názorem obhajoby v tom směru, že je zde řada zarážejících skutečnosti, a to těch, na které obhájce věcně a logicky poukazuje. Přesto má zdejší soud za to, že vina obžalovaného V.a tak, jak je uváděna pod bodem II. výroku, je prokázána bez důvodných pochybností, právě s tou modifikací oproxi obžalobě, že z jeho strany nešlo o návod k vraždě. Zdejší soud totiž nepochybuje o tom, že vrahem poškozených byl právě obžalovaný K., což prokazují důkazy v hlavním líčení provedené.

Samostatnou skupinu svědků v této trestní věci tvořili vysocí funkcionáři Policie ČR v P., kteří se vyjadřovali k okolnostem, za nichž obžalovaný K. připravoval zákrok proti poškozenému J.dovi a jeho ochrance, plánování a načasování akce, zejména k důvodům, pro které byl zákrok přeložen z pátku
28.5.1993 na pondělí 31.5.1993 a vyjadřovali se i ke skutečnosti, že chystaný zákrok byl J.dovi prozrazen. Je smutným faktem, že

mezi jednotlivými výpověďmi. těchto vysokých důstojníků policie a mezi jejich vzájemnými tvrzeními byLy takové rozpory. které nelze vysvětlit pouze veLkým časovým odstupem. Proto soud ve vylíčení skutkového děje vycházel do značné mírv z výpovědi obžalovaného K.a, s níž koresponduje jednak výpověď svědka T. (č.l. 6697-702) a v tom podstatném, že akce byla připravena včas a dostatečně, i výpověď svědka D. (č.l. 6199-210). Stejné jako obžalovaný V. považuje i soud za výmluvu, že důvodem k odložení akce byla skutečnost, že neměl potřebnou finanční hotovost. Podle názoru soudu, pokud by to bylo jedinou překážkou provedení zákroku, při řádném monitorováni mohla akce proběhnout i při nedostatku finanční hotovosti, což ostatně připouštěl před soudem i svědek Ch. (č.l. 6196), svědek D. (č.l. 6201, 6203-4) a konečně i svědek B.. Bez toho. že by tomuto soudu náleželo komentovat vlastní činnost policistů, je přinejmenším zarážející. že do vyšetřovacího týmu, který objasňoval spáchanou vraždu, byli zařazeni obžalovaný K. a především svědek K., který měl velice úzký. vztah k poškozenému J.dovi. Na podkladě výpovědí svědka F., H. a Ch., učinil soud již ve skutkovém zjištění učiněný závěr o tom, kdo akci prozradil. Zmínění svědci ani obžalovaný K. se blíže nevyjadřovali k jednání, které je obžalovanému V.ovi dáváno za vinu obžalobou pod bodem II., s výjimkou svědka B.. Proto krajský soud nepovažuje za nutné rozebírat jejich výpovědi podrobněji. Co se týče svědka B., ten se vyjadřoval také k tomu, že byť nebyl členem specializovaného pracovního týmu vyšetřovatelů, ani obžalovaného V.a nevytěžoval, že i jemu obžalovaný V. uvedl jméno prostředníka a napsal dokonce jméno obžalovaného H. na stroji (č.l. 3619, 6476 a násl.) . Pokud obžalovaný V. zpochybňuje tuto výpověď v tom směru, že svědci K. a B. se měli lépe domluvit o tom, komu to jméno sdělil (č.l. 6479), je třeba připomenout, že svědku K. obžalovaný V. nesdělil pouze jméno prostředníka, ale především údaje o tom, jak ztotožnit pachatele (č.l. 3352-3). Přitom sám obžalovaný H. potvrzuje, že tuto informaci o tom, že tvář obžalovaného K. prošla pátrací relací, V.ovi dával a ten to nepopírá.

V přípravném řízeni byla převáděna celá řada důkazů vztahující se k ekonomickým aktivitám obžalovaného V.a, a to nejen ke zjištění motivu jeho projednávané trestné činnosti, ale zřejmě i k prověření podezření z hospodářských či majetkových deliktů. Je tedy logické, že soud naprosto většinu těchto důkazů v hlavním Líčení neprováděl, neboť neměly z hlediska zásady umělé izolace jevů v trestním právu význam pro objasňování projednávané trestné činnosti, další důkazy v hlavním líčeni prováděny byly, ale zjištěné poznatky neměly význam pro rozhodnuti ve věci, proto se jejich hodnocením zdejší soud blíže nezaobírá. Na některé další důkazy vztahující se k jednání pod bodem II. odkazoval soud již ve vylíčení skutkového děje, z toho lze dovodit, že z poznatků získaných jejich provedení vycházel. Jejich bližší hodnocení nepovažuje soud za účelné. V tomto směru se shoduje i se stanovisky procesních stran, neboť ani státní zástupkyně, ani obhajoba je nepovažovala za tak podstatné, aby se jimi zabývala ve svých stanoviscích. Pro úplnost se dodává, že výpověď svědka P. ve vztahu k jednáním s obžalovaným V.em a příslušníky jeho rodiny, považuje soud za účelovou, vedenou snahou zmírnit svoji vinu, když tyto výpovědi učinil svědek P. za situace, kdy proti němu bylo vedeno trestní stíhání pro trestný čin vydírání, pro který byl posléze pravomocně odsouzen. Jeho výpověď bude podrobněji rozebrána a zhodnocena v souvislosti s prokazováním jednání pod bodem I. výroku.

Shora uvedeným jednáním pod bodem II. výroku tohoto rozsudku naplnil obžalovaný V. všechny zákonné znaky návodu k trestnému činu vydírání podle § 10 odst.1 písm.b) k § 235 odst.1 tr.zák., neboť jiného - obžalovaného K. navedl, aby jiného - poškozené J. a bratry P. násilím a pohrůžkou násilí nutil, aby něco opomenuli. Žádost o zákrok proti vyděračům, kterým měl bud' přímým použitím fyzického násilí

- jejich zbitím, nebo zastrašením - pohrůžkou násilí je přimět, aby nadále nenutili obžalovaného V.a k placení, je třeba povazovat za návod ve smyslu § 10 odst.1 písm.b) zr.zák.. Přitom obžalovaný V. jednal v úmyslu přímém s plným vědomím, že vytlouká takzvaně klín klínem. Opomenutím vynucovaným na návod obžalovaného V.a v daném případě není zdržení se nějakého

povinného konání ve smyslu § 89 odst.2 tr.zák., ale prostě nevykonání toho, co by jinak donucovaná osoba vykonala. Již samotný návod je formou účastenství směřující k tomu, aby se

určitá osoba rozhodla spáchat trestný čin, ten v daném případě byl dokonán použitím přímého násilí. Obžalovaný V. však nezodpovídá za exces ze strany tzv. hlavního pachatele, zedy obžalovaného K.. Za situace, kdy nebylo prokázáno, že si objednal zavraždění svých vyděračů, nemůže být trestné odpovědný za návod k trestnému činu vraždy. V souvislosti s tíživou situací, v níž se obžalovaný V. ocitl v důsledku vydírání poškozených J. a P., zvažoval soud i tu skutečnost, zda není dána některá z okolností vylučující protiprávnosx jeho jednání. Jak vyplývá z pravomocného rozsudku zdejšího soudu, sp.zn. 4 T 15/95, ze strany poškozených Š. J., J. P. a V. P. se jednalo o trestný čin vydírání, zedy nepochybně útok ve smyslu § 13 tr.zák., nikoli nebezpečí ve smyslu § 14 tr.zák.. S ohledem na charakter jejich trestné činnosti však zdejší soud je toho názoru, že útok nehrozil přímo. Protože útok nezačal, logicky nemohl v době jednání obžalovaného V.a trvat. Přestože obžalovaný V. měl smutnou zkušenost s nezájmem ze strany policie, měl možnost již tehdy, kdy byl' odmítnut na nižší úrovni, obrátit se na vyšší složku Policie ČR, nebo přímo na zehdejŠí prokuraturu. Stát nemůže připustit svémoc takového charakteru, jakým je objednání si vyděrače proti vyděračům.

Společenská nebezpečnost jednání obžalovaného je dána významem zájmu chráněného trestním zákonem, kterým je ochrana svobodného rozhodování člověka, byť to zní absurdně s ohledem na okolnosti tohoto případu. Promítá se v zrestní sazbě. Při absenci důkazů neposoudil soud jednání obžalovaného jako návod ke kvalifikované skuzkové podstazě trestného činu vydírání podle § 235 odst. 2 nebo 3 tr.zák., má za to. že následek jednáni hlavního pachatele nezvyšuje konkrétní stupeň společenské nebezpečnosti jednáni obžalovaného V.a, ten je naopak snižován okolnostmi případu. To se promítlo i ve výroku o druhu a výši trestu.

Z důkazů provedených v hlavním líčeni vzal soud dále za

prokázané, že obžalovaný K. akceptoval návrh spoluobžalovaného H.e, aby zasáhl proti poškozeným J.dovi a bratrům P.m ve prospěch obžalovaného V.a. Při shora zmíněné schůzce s obžalovaným H.em od

něj obžalovaný K. obdržel telefonní číslo do kanceláře obžalovaného V.a v jeho objektu na Májovce v P., na Klatovské třídě. V přesně nezjištěné době se obžalovaný K. nezjištěným způsobem spojil s obžalovaným V.em, který ho - narozdíl od obecné informace obžalovaného H.e - seznámil s totožností vyděračů, proti nímž měl obžalovaný K. za úplatu zakročit. Obžalovaný K. se telefonicky spojil s poškozeným J.dou a opakované se s ním snažil sejít a vylákat ho na schůzku na osamělé místo, když vystupoval pod jménem L.. K první schůzce došlo 23.5.1993 kolem **21.00** hodin na místě, na kterém posléze došlo k vraždě poškozených, poškozený J. se však na schůzku nedostavil sám, ale v doprovodu svých ochránců (č.l. 3780, 4105-6). Když obžalovaný K. viděl, že poškozený J. není sám, jak po něm požadoval, schůzku ukončil. Potom však poškozeného J. znovu telefonicky kontaktoval, pozval ho na schůzku dne 27.5.1993 ve večerních hodinách na L. m. (č.l. 3940, 3802-3, 4107-8). Poškozený J. však měl určité podezření, když dotyčný L. znal jeho telefonní číslo, přestože nebylo uveřejněné v telefonním seznamu a poukazoval na schopnost poškozeného J. vymáhat dluhy a věděl i to, že J. jezdí v bílé Mazdě. Proto ve společnosti své manželky, obou strážců a svého dobrého známého svědka K.a dojel pouze do restaurace na R. a bratry P. poslal na L.m. Tam obžalovaný K. poté, co zjistil, že poškozený J. se na místo schůzky nedostavil, odmítl nasednout k bratrům P. do vozidla a jet na R. s tím, že tam přijede sám vlastním autem, avšak již se na dohodnuté místo nedostavil. V sobotu dne 29.5.1993 v odpoledních hodinách byl poškozený J. informován o chystaném zákroku policie, byl varován, že na schůzku s obžalovaným V.em dne
31.5.1993 se musí dostavit beze zbraní a že veškeré zbraně má jak on, tak i jeho ochranka schovat. V tomto směru poškozený J. okamžitě instruoval své ochránce (č.l. 3789, 4116, 4594). Dne
30.5.1993 kolem 19.00 hodin byl poškozený J. telefonicky pozván na třetí schůzku s panem "L." s tím, aby se ihned

dostavil na stejné místo, na kterém proběhla první schůzka (č.l. 3640, 3645, 3649, 4108). Poškozený J. si vyzvedl své ochránce a kolem 20.15 hodin svým osobním automobilem tov. zn. MAZDA 323 F dojel v P. na silnici vedoucí do Č.ú cca 15 metrů od křižovatky K. t. se silnicí do Č.ú. Tam, zatímco poškozený J. svým automobilem couval, ještě předtím, než uvedl vozidlo do klidu, zahájil obžalovaný J. K. palbu ze dvou samonabíjecích pistolí ráže 7,65 mm. Přitom na Š. J. vypálil nejméně pět střel, z nichž tři zasáhly jeho hlavu a způsobily smrt, jejíž bezprostřední příčinou bylo střelné poranění mozku. Nejméně čtyři střely vypálil na spolujezdce poškozeného J.

J. P., kterému způsobil poranění uvedená ve výroku tohoto rozsudku pod bodem I. , přičemž nej závažnějším poraněním bylo střelné poranění hlavy, které vedlo k těžkému pohmoždění mozku, což bylo bezprostřední příčinou násilné smrti J. P. dne 1.6.1993 v 17.00 hodin. V úmyslu usmrtit dalšího spolujezdce V. P. na něho obžalovaný K. vypálil nejméně čtyři střely. ty způsobily poranění uvedená pod bodem I. výroku tohoto rozsudku, nezasáhly však žádné životně důležité orgány, avšak v případě, že projektil, který zasáhl záda v oblasti druhého krčního obratle, by z této oblasti vnikl do míšního kanálu a poranil míchu, mělo by to za následek prakticky okamžitou smrt V. P.. Při svém činu byl obžalovaný K. vyrušen svědky S.B. a L.H., kteří přijeli na místo činu osobním automobilem Volkswagen Golf právě v okamžiku střelby. Z větší vzdálenosti ve směru od objektu jezdeckého oddílu VŠ Slavia P. (č.l. 4040-1) byl obžalovaný při činu pozorován svědkyněmi V. a M.. Z místa činu utíkal obžalovaný po silnici vedoucí od Č.ú na K. t., k železničnímu mostu a těsně před ním odbočil na pěšinku vlevo, která probíhá podél této komunikace směrem k hrázi borské přehrady (č.l. 4255). Tam nasedl do zaparkovaného vozidla tov. zn. ŠKODA Favorit 135 L šedé barvy pardubické SPZ, v němž na něj čekal jako řidič původně spoluobžalovaný J.D., který obžalovaného K., který v té době neměl k dispozici jiný automobil, ani řidičský průkaz, na tuto schůzku přivezl (č.l. 2810-11, 5988, 4067). Auto okamžitě vyjelo směrem

na L. a odtud do P.. K zadržení obžalovaného K. došlo, jak již bylo opakované uvedeno, až 8.2.1994.

Obžalovaný K. od počátku trestního řízeni vinu popíral, trval na tom, že na nikoho nestřílel a dále se k věci nechtěl vyjadřovat (č.l. 5927). Stejně tak v přípravném řízení k věci nevypovídal, pouze při výslechu před soudcem rozhodujícím o vzetí do vazby uvedl, že trestné činnosti se nedopustil (č.l. 2564). Stejně tak vinu popíral při dalším výslechu před vyšetřovatelem, při němž se však konkrétně vyjadřoval k osobě spoluobžalovanéno Ď. (Č.l. 2590-4). K naprosté většině provedených důkazů v hlavním líčení neměl obžalovaný K. připomínek, po promítnutí videozáznamu z ohledání místa činu a videozáznamu o prověrce výpovědi obžalovaného Ď., trval na své obhajobě (č.l. 5936). Až po výslechu zpracovatelů revizního znaleckého posudku z oboru zdravotnictví - psychiatrie a psychologie, namítal obžalovaný K. způsob vlastního vyšetření znalci, poukazoval na rozpory mezi oběma znaleckými posudky a na nesrovnalosti v těchto posudcích. Poukázal na to, že doznává, že se v minulosti dopustil některých protizákonných jednání, neuznává však odsouzeni za loupež. Namítal, že pokud je jeho postup prezentován znalci tak, že bagatelizuje svůj předchozí čin a není sebekritický, a to ani v tomto projednávaném případě, nemůže být sebekritický, když od počátku uvádí, že s tim nemá nic společného. Odmítal tvrzení znalců, že jeho nebezpečnost se stupňuje od majetkové trestné činnosti přes loupež až k trestnému činu vraždy s tím, že nesouhlasí s právní kvalifikací použitou v předchozím rozsudku. Vyjadřoval se i ke své údajné citové chudosti, když poukazoval na své zkušenosti s předchozím zkoumáním duševního stavu a zpochybňoval možnost znalců vynášet objektivní soudy o jeho osobě, když nebylo vyhověno jeho žádosti
o dlouhodobé vyšetření duševního stavu. Zdůrazňoval, že pro peníze by nikoho nezabil, natolik si lidského života váží (č.l. 6810-12). Dále obžalovaný poukazoval na to. že policie manipulovala s některými důkazy (č.l. 6814). Četné výhrady uváděl obžalovaný K. k výpovědi svědka - bývalého vyšetřovatele M.L. (č.l. 6784-90).

Prostřednictvím svého obhájce tento obžalovaný opakovaně požadoval doplnit dokazování. V písemném návrhu založeném na č.l. 6371-2 navrhoval přibrání znalce z oboru techniky střelby z krátkých zbraní, který by se měl vyjádřit k technice nabíjení, natahování zbraní, které byly údajně použity ke spáchání trestné činnosti a zejména k otázce obsluhy a použití obou těchto zbraní současné jedním střelcem, když tyto otázky vyslechnutý znalec před souden neobjasnil a výslovně uvedl, že není kompetentní k zodpovězení takovýchto otázek. V té souvislosti dával v úvahu ověřit údaje takového znaleckého posudku vyšetřovacím pokusem. Zároveň upozorňoval na nepřesnost znaleckého posudku pokud j de
o počet nábojů v zásobníku jednotlivých údajně použitých zbraní.

Současné navrhoval, aby s ohledem na nepřesvědčivé a rozporuplné závěry znalců z oboru zdravotnictví - psychiatrie a psychologie a důvodnou pochybnost o závěrech znalců bylo nařízeno pozorování obžalovaného ve zvláštním oddělení nápravného zařízení a nové vyšetření duševního stavu. Zároveň žáda.1
o provedení rekonstrukce trestného činu přímo na místě, kde mělo dojít ke spáchání trestné činnosti, a to za účelem odstranění, resp. vysvětlení dosavadních rozporů ve výpovědích svědků a ohledání místa činu a závěrů znaleckých posudků.

Poté, co soud vyhověl pouze některým z důkazních návrhů, obhájce znovu žádal soud, aby posoudil možnost provedení rekonstrukce, případně vyšetřovacího pokusu (č.l. 6537). Dne 13.3.1998 byl zdejšímu soudu doručen další návrh na doplnění dokazování, a to výslechem P.K., t.č. ve výkonu trestu ve věznici ve V., který byl údajně po určitou dobu ve vazbě ve věznici v P.-R. společně se svědkem V. P.m v době, kdy jmenovaný byl v této věci obviněný. Podle názoru obhajoby by se tento svědek mohl vyjádřit k osobě P., který se mu údajně měl svěřovat s některými skutečnostmi v této trestní věci, přičemž tyto údaje by mohly sloužit při hodnocení věrohodnosti výpovědi zmíněného svědka - poškozeného. Dále bylo navrhováno, aby znalci z oboru kriminalistiky, kteří zpracovávali znalecký posudek na techniku střelby, byly soudem vyzváni k tomu, aby závěry svého posudku demonstrovali před soudem se skutečnými

zbraněmi, popř. i školními náboji. Po seznámení obhajoby se závěry písemného znaleckého posudku se jevil obhájci tento postup jako nezbytný (č.l. 6747). Na písemný návrh na doplnění dokazováni

založený na č.l. 6747 odkazoval obžalovaný K. ještě v hlavním líčení dne 24.3.1998 (č.l. 6815).

Ve své závěrečné řeči se obžalovaný K. plně ztotožnil se závěrečnou řečí svého obhájce založenou na č.l. 6894-905 a znovu odmítl jakoukoli svou účast na vraždě s tím, že z jeho pohledu je absurdní, že ho někdo obviňuje z usmrcení dvou lidí za
100.000,- Kč. Poukázal na to, že kdyby byl střelcem on, je nelogické, že by pro podobnou akci nepoužil některou z výkonnějších zbraní, např. samopal UZI s tlumičem, který je výkonný, spolehlivý a výstřel by nebylo slyšet. Zopakoval své výhrady k průběhu vytěžování a vyšetřování v tom směru, že i samotní policisté a vyšetřovatelé měli pochybnosti o jeho vině a byli manipulováni. Připustil, že obžalovaný H. je jeho přítel, ostatní obžalované však nezná. Nikdy s nikým nejednal, nikde s nimi nikdy nebyl. Neměl na ně ani telefonické spojení, neznal ani jména. Vyslovil svůj názor, že policie udělala cokoli proto, aby do své mozaiky proti němu získala jakýkoli střípek, což podle něj vyplývá i z toho, jakým způsobem dotlačili svědkyni K. a K. k tvrzení, že ho poznávaj í. Poukazoval na to, že vyšetřovatel odmítl konfrontaci se svědkem P., poukázal na to, že P. sám uvádí, že se bojí policie a že tento svědek misto toho, aby byl okamžitě obviněn poté, co opustil nemocnici v červnu 1993, obviněn z vydírání V.a, byl na svobodě údajně proto, že policii slíbil, že s nimi bude spolupracovat. Přitom chodil po P. s tím, že za vším je policie, že ví, kdo vraždil a vyřídí si to sám a až po několika měsících obžalovaného K. na videu označil za pachatele. Upozornil, že již v roce 1989 byli oba spolu ve výkonu trestu ve věznici na B.. svědek V. P. dokonce chodil navštěvovat vězně, s nimiž byl obžalovaný K. ubytován na cele a od té doby ho zná. Považuje za kuriózní, že v průběhu vazby ho P. nechával pozdravovat. Podle tvrzení obžalovaného K. mu V. P. také vzkázal, aby ovlivnil V.a v př ípadé, v němž je obviněn on a pak, že bude vypovídat ve

prospěch obžalovaného K.. Obžalovaný K. poukázal na nelogičnost trestního řízeni, v němž Pokos byl nejprve svědkem, poté spoluobvinčným ve společném řízení, a když odmítl vypovídat, státní zástupce si zařídil, aby věc P. byla vyloučena k samostatnému řízeni. Vyslovil svůj názor, že svědek P.byl ztnanipulován a poukazoval na přístup krajského státního zástupce. Znovu se vyjadřoval ke svému poslednímu odsouzení s tím, že nezpochybňuje vinu, ale nesouhlasí s kvalifikací a výší trestu. Poukazoval na to, že i spoluobžalovaný Ď. byl manipulován, když, přestože proti němu bylo vedeno

trestní stihání, byl ponechán na svobodě údajně na žádost vyšetřovatele L.. Poukázal na nezákonný postup policie, např. pokud jde o okolnosti výslechu svědka Ď. a zmanipulování svědků tak. aby po několika výsleších za sebou vypovídali něco jiného. V tě souvislosti poukázal na to, že tito svědci nejsou stíháni pro křivou výpověď, a to jen proto, že vypovídají ve prospěch verze obžaloby. Konstatoval, že došlo k úniku informací z policie, všichni vědí, že to byl svědek K., avšak na lavici obžalovaných sedí obžalovaný K. a inspekce ministerstva vnitra nezjistí u K.a žádné pochybení (č.l. 6888-93).

S ohledem na závažnost tohoto případu a problematické dokazování, považuje soud za potřebné na tomto místě shrnout námitky uváděné v závěrečné řeči obhájce tohoto obžalovaného. Je to účelné i z toho důvodu, že soud se musí zabývat i řadou důkazních návrhů obhajoby, na které je v této řeči rovněž poukazováno. Obhajoba obžalovaného K. považuje za bezpečně a nepochybně prokázáno, že obžalovaný V. byl skutečně v průběhu dubna a května 1993 vydírán Š. J.dou společně s bratry P.. V té souvislosti poukázala na snahu obžalovaného V.a stresovou situaci řešit několika způsoby. S ohledem na odložení akce proti poškozeným až na 31.5.1993, nastolil obhájce otázku, zda je náhoda, že ke střelbě došlo 30.5.1993, když následujícího dne měli být J. a bratři P. zatčeni. Konstatoval, že obžalovaný V. rozhodně popřel. že bv obžalovanému H. dával peníze na pomoc s řešením svých potíží a popřel jakoukoli svou spojitost s vraždou. Pokud jde o výpověď obžalovaného H., poukázal na

to, že odmítal při prvé výslechu jakoukoli spojitost s trestnou činností obžalovaného K., dne 11.11.1993 byl vyslechnut údajně na vlastní žádost bez účasti obhájce a v této výpovědi uvádí některé okolnosti ze setkání s obžalovaným K.. Tuto jeho výpověď stručné ve své závěrečné řeči shrnuje. V té souvislostí poukazuje na rozpory v této výpovědi. Podle tvrzení obžalovaného H. mu měl obžalovaný V. ukazovat identifikační portrét muže podezřelého z vraždy, který obžalovaného H.e uklidnil, neboť ani vzdáleně nepoznával obžalovaného K., avšak toto jeho tvrzení je v rozporu s dalším údajem, že měl tušit, že obžalovaný K. byl vrahem, avšak, jak upřesnil před soudem, stále se spoléhal na to, že tohoto činu se obžalovaný K. neodpustil a je o tom přesvědčen. Za důležitý považuje obhájce údaj obžalovaného H.e, že byl vyslýchán 6x až 7x, přičemž některé z výslechů byly bez zápisu. Obžalovaný H. potvrdil tři schůzky s obžalovaným K., ale uvedl, že sám jej nemohl kontaktovat, neboť na něj neměl spojení a tento již nepřišel na

poslední schůzku 21.5.1993, přitom on sám nemohl obžalovanému K. sdělit konkrétní jména vyděračů, která neznal ani on sám. Poukázal na postoj obžalovaného H.e k jeho předchozím výpovědím tak, jak ho projevil před soudem s tím, že tento spoluobžalovány potvrdil, že vyšetřovatel L. jemu také říkal, že je tlačen k uzavření případu. Pokud jde o výpovědi obžalovaného Ď., poukazuje na to, že ten ještě jako svědek popřel jakékoli kontakty s obžalovaným K., jako obviněný byl vyslechnut 9.2.1994 bez účasti obhájců, kteří nebyli ani řádné vyrozuměni. Shrnul obsah jeho výpovědi a poukázal na skutečnost, že 11.2.1994 byl tento obžalovaný opět vyslechnut, a to opět bez účasti obhájců, kteří záměrně nebyli předvolání a téhož dne proběhla prověrka jeho výpovědi, ze které byl pořízen videozáznam a protokol s fotodokumentací, když k tomuto úkonu opět záměrně nebyli obhájci předvoláni. Konstatuje popis oblečení obžalovaného K. podle tvrzení Ď.ho v kritický den. Namítá, že

21.2.1994 byl tento obžalovaný opět vyslechnut bez účasti obhájců, stejné jako 2.3.1994 a až 20.4.1994 za jejich účasti se odvolával na své výpovědi. Má za to, že tímto odvoláním na předchozí výpovědi za účasti obhájců chtěl zřejmě vyšetřovatel

zlegalizovat předchozí nezákonné úkony. Poukazuje v té souvislosti na tvrzeni obžalovaného Ď., že se rozhodl vypovídat po "dlouhodobém povídání s Policií ČR". Z protokolace ze dne 12.4.1995, kde tento obžalovaný uváděl, že vypovídá spontánně a dobrovolně, dovozuje obhajoba další snahu o legalizaci nezákonného postupu vyšetřovatele. Dále je poukazována na to, že při hlavním líčení obžalovaný Ď. všechny předchozí výpovědi odvolal. Za klíčovou považuje obhajoba výpověď svědka V. P., když však poukazuje na to, že nedostatkem výslechu s tímto svědkem byl nedokonalý popis osoby Dr. L. a zdůrazňuje popis oděvních svršků uváděných v přípravném řízení tímto svědkem. Podle názoru obhajoby nebyl v přípravném řízení tento svědek dostatečné vyslechnut k popisu muže, který střílel, zejména ke srovnáni, zda byl oblečen stejně, jako při předchozích schůzkách a zdůrazňuj e, že při hlavním líčení j iž svědek P. uvedl, že si nevzpomíná, jak byl tento muž při poslední schůzce oblečen. Za zásadní nedostatek přípravného řízení považuje obhajoba fakt, že ani pří jednom výslechu nebyl svědek P. podrobně vyslechnut k popisu muže, který střílel. Portrét, který byl nakreslen podle jeho údajů a který zřejmě měl k dispozici obžalovaný V., v žádném případě podle tvrzení obžalovaného H.e neodpovídal podobě obžalovaného K.. Za‘zásadní chybu vyšetřování považuje obhájce, že po zatčení obžalovaného K. nebyla provedena rekognice in natura, a to přesto, že svědek předtím již

viděl podobu obžalovaného K. na videozáznamu. Obrací pozornost na to, že svědek P. rekognici odmítal, nebyl ochoten se j í zúčastnit, podmiňoval účast na rekognici svým propuštěním z vazby atd.. Pokud při hlavním líčení ukázal na jediného muže, kxerý byl spoután, seděl sám v první lavici, jeho gesto považuje za teatrální, a to s připomenutím toho, že v jednací síni byla přítomna jeho matka a další členové jeho rodiny. Zpochybňuje věrohodnost tohoto svědka, který vypovídal různě podle různého procesního postavení a na formulace, které měl tento svědek používat při ztotožnění obžalovaného K. jako střelce. Má za to, že se jedná
o typickou policejní formulaci. Poukazuje na to. že tento svědek v celém přípravném řízeni nikdy nevypovídal za účasti obhájců, neoznačil obžalovaného K. jako střelce, nebyla provedena

rekognice ani žádný důkaz a má za to, že tento svědek viděl před úkony provedenými dne 4.10.1993 obžalovaného K. v pátrači relaci linky 158. Poukázal na to, že tento svědek se nemohl vyjádřit, z jaké pozice na něj muž střílel, a nevyloučil, že mohl střílet někdo další. V další části své písemné závěrečné řeči rozebíral obhájce jednotlivé výpovědi svědků, především, pokud jde o popis střelce a skutečnost, kde stál, kterým směrem střílel a kolik měl zbraní. Poukazuje na rozpory mezi výpověďmi svědků B., H., M., V., především, pokud jde
o rozdílné údaje o oblečení, postavě a různých detailech, poukazuje na výpověď utajeného svědka "N.", který údajně potkal střelce běžícího k automobilu a vypověděl, že tento muž nasedl do auta do pravých zadních dveří, když obě místa vepředu již měla být obsazena a údajně měl v ruce pistoli se zásobníkem. Přitom však tento svědek si před soudem již nebyl jist popisem a podobou tohoto muže. Rozebíral výpověď svědka V., který viděl muže běžet po pěšině k hrázi přehrady, když podle něj tento muž si měl sednout na zadní sedadlo, když vepředu seděl řidič a spolujezdec a věnoval pozornost i popisu tohoto muže tímto svědkem. Poukazoval na rozpory ohledně popisu Dr. L. tak, jak
o něm byla svým manželem informována svědkyně J.dová – H., svědkyně B. od J. P. a svědkyně Č. od poškozeného J.. Pokud jde o výpověď svědka V., poukazovala obhajoba na zajímavý zvrat v jeho výpovědích v přípravném řízení, kdy ještě 16.6.1994 v 11.15 hodin za přítomnosti obhájců uvedl, že obžalovaného K. nezná a poté za neznámých okolností se ještě téhož dne dostavil k výslechu v 17.50 hodin, vyslýchán byl až do 21.35 hodin, přičemž o konání výslechu byl obhájce přítomen, ani na jeho konání upozorněn a svědek V. "po rozmluvě s příslušníky policie" svoji výpověď změnil.

Poukázal na rozdíly ve výpovědích svědkyně K. v přípravném řízení a před soudem a zdůraznil, že podle jejího tvrzení muž, kterého měla vidět na hotelu K., neměl brýle, zatímco podle svědkyně Kučerové měl mít muž brýle s černými rámečky. Ta však připustila, že podobu obžalovaného K. viděla již před rekognicí a fotografie viděla opakovaně.
V té souvislostí upozornil obhájce na výpověď svědkyně B.. v jejíž garsonce v P. obžalovaný K. delší dobu bydlel, kdvt trvala na tom, že ten podobu nikdy neměnil, měl vždy rovné vlasy a byl krátce ostříhán. Zpochybnil výpověď svědka L., jehož odpovědi byly vyhýbavé, vágni a nedokázal, nebo nebyl ochoten vysvětlit řadu svých postupů. Pozornost věnoval obhájce dvěma opatřeným znaleckým posudkům z oboru balistiky a techniky střelby, když poukázal na to, že podle znalců oba typy pistolí údajně použitých k střelbě vyhazují prázdné nábojnice doprava nahoru. Na místě činu bylo nalezeno 8 nábojnic, zajištěno bylo 7 střel a nalezen byl 1 plný náboj, který podle stop prošel podle znalců mechanismem pistole. Zdůrazňoval rozpor mezi počtem nalezených prázdných nábojnic a střel, a to i vzhledem k typu zbraní a rozporům mezi místem nálezu těchto nábojnic při ohledání místa činu a závěrem znalkyně z oboru soudního lékařství prim. K. o vzdálenosti, z níž bylo stříleno na poškozeného V. P. a o úhlu, z něhož byl J. P. střelen do hlavy. Má za to, že pokud zmíněný poškozený měl být střelen do hlavy z pravé strany v úhlu 45 stupňů, jediný střelec by se "musel dostat na pravou stranu vozidla a tohoto poškozeného jednou ranou střelit ještě z pravé strany, pak by ale nábojnice musela Ěýt na zcela jiném místě, než byly nábojnice nalezeny, totiž na típačné straně. Za zajímavý považuje i fakt, že pravé přední okno u spolujezdce nebylo rozbité, při ohledání vozidla bylo taiírně otevřené. Jedinou variantou podle něho je, že střelec by musel střílet pootevřenými pravými předními dveřmi, což však neodpovídá místu nálezu nábojnic. Poukazuje i na to, že je v rozporu exaktně zjištěná vzdálenost střelby na V. P. s údaji svědků B., H., ale i tohoto poškozeného, když tito shodně vypovídali o delší vzdálenosti, a to dokonce několika metrů. Klade otázku, proč by při střelbě z tak malé vzdálenosti byl takový rozptyl střelby a proč střelec jednající v úmyslu V. P. zabít, ho nestřelil z tak malé vzdálenosti do hlavy. Považuje za chybu zejména přípravného řízení, ale i řízení před soudem, že jim navrhovaný důkaz - rekonstrukce na místě činu či experiment byl zamítnut. Je toho názoru, že zevrubné zkoumání a porovnání důkazů by buď potvrdilo verzi o jednom střelci, obsluhujícímu současně dvě zbraně. nebo by se tato verze vvvratila a orgány činné v trestním řízení by se musely zabývat původní verzí, že střílet museli dva střelci. Poukazuje na to, že

když všichni svědci vypovídají o jediném střelci, liší se jejich výpovědi v údaji o počtu zbraní, přesto popisuji dvě různé osoby. Podle jeho názoru tedy vznikly dvě skupiny svědků, z nichž každá popisuje, resp. uvádi svou variantu popisu střelce. V každém případě však popis ani jednoho z nich, byť se jedná o svědky z místa činu, neodpovídá popisu obžalovaného K., a to jak oblečením, tak zevnějškem, v této souvislosti připomíná věrohodnou výpověď svědkyně B. i to, že svědci se odlišují rovněž od výpovědi obžalovaného Ď., který se uváděním různých podrobností snažil zvěrohodnit svou výpověď. Konstatuje, že pistole použité ke střelbě nebyly nikdy nalezeny. Přitom u obžalovaného K. při domovní prohlídce a prohlídce jeho vozidla byly nalezeny různé zbraně podstatně účinnější, než zbraně užité při vraždě. Pokud znalci označují obžalovaného K. za člověka přesného, perfektního a chladnokrevného, který se snaží působit dojmem profesionála, klade otázku, proč by ke svému činu nepoužil některou ze svých dalších zbraní vhodnějších a účinnějších, zda by se dopustil při těchto svých deklarovaných vlastnostech tolika chyb - zda by se nechal odvézt na místo činu zcela nespolehlivým člověkem jako je Ď., použil nevhodné zbraně, nedokonal trestnou činnost, nechal se vidět řadou svědků a podobně. V té souvislosti poukazuje na to, jaký by měl obžalovaný K. k takovému jednání motiv. Připomíná, že
i samotná státní zástupkyně pochybovala, že by se dopustil trestné činnosti za 100.000,- Kč. Pokud obžalovanému H. měl podle jeho výpovědi obžalovaný K. odpovědět kladné na otázku, zda by nepomohl jeho známému zastrašit vyděrače například zbitím, jednali pouze v této rovině a o střílení a zabíjení nikdy prokazatelně žádná řeč mezi nimi nebyla. Proč by tedy obžalovaný K. měl jít nad rámec svého údajného poslání a místo zastrašení nebo zbití vraždit. Názor obhajoby je takový, že v žádném případě nebyly provedeny takové přesvědčivé důkazy, které by nezvratné potvrdily spojení mezi obžalovaným K. a obžalovaným V.em. Nebylo prokázáno, že by obžalovaný K. byl v P., že by znal J. a P., , znal telefon J., nebylo ani spolehlivě prokázáno, že by to byl obžalovaný K., kdo se vydával za Dr. L.u, když se poukazuje na zásadní rozdíl v popisu Dr. L. se zevnějškem obžalovaného

K.. Stejně jako obhájce obžalovaného V.a poukazuje na to, že mnohem výraznější motiv pro odstranění J. mohla mít celá řada jiných osob (č.l. 6903). Přitom od dalších možných verzí a jejich prověrky se upustilo v okamžiku, kdy jako pachatel byl vytipován právě obžalovaný K.. Podle názoru obhajoby musí soud vyhodnotit podstatné rozdíly a rozpory ve výpovědích

obžalovaných i svědků, vyhodnotit zákonnost postupu vyšetřovatele při provádění některých důkazů, kdy zcela vědomě a opakovaně porušoval právo obžalovaného na obhajobu, a posoudit, které důkazy jsou vůbec pro rozhodnutí soudu použitelné. Má za to, že přestože bylo provedeno rozsáhlé dokazování, použitelné důkazy zůstávaj i značně rozporuplné, netvoří uzavřený řetěz a neprokazuj í bezpečně skutkový děj popsaný v obžalobě při současném vyvrácení možnosti jiného průběhu skutkového děje. Nepovažuje za prokázané spojení obžalovaného H.e a obžalovaného V.a, nepovažuje za prokázaný motiv, který by vedl obžalovaného K. k vraždám. Má za to, žer nebylo prokázáno, zda střílel jeden či dva střelci, a hlavně, kdo tento střelec či střelci byli. Znovu opakuje rozpor ve výpovědích svědků V. a "N.", podle nichž ve Favoritu byli zceta jistě tři lidé, a obžalovaného Ď., který vypovídal o toá, že do P. jel sám s obžalovaným K.. Poukazuje na hódnocení obžalovaného K. jeho dlouholetým přítelem Ing. M. a vychovatelem z věznice v P.i mjr. M., kteří ho oba znali delší dobu a vyloučili u něho jednání, ze kterého je obžalován. Zpochybňuje výpověď svědka T. jako nevěrohodnou. Poukazuje na to, že soud zamítl návrhy na výslech svědka K. a konstatuje, že se nabízely v této souvislosti
i výpovědi dalších svědků, kteří byli ve vazbě či výkonu trestu s v. P., který se jim měl svěřit s okolnostmi tohoto případu. Připustil, že se jedná o zprostředkovaná svědectví,
i když by tato svědectví mohla přispět zejména k posouzení věrohodnosti výpovědi tohoto poškozeného jako svědka. Vyslovuje názor, že dokazování zejména v přípravném řízení nebylo úplné a řada důkazů je nepoužitelných z procesního hlediska. Proto navrhuje zprostit obžalovaného obžaloby ve smyslu § 226 písm.c) tr.ř.. neboť při vzevrubném a pečlivém hodnocení těchto důkazů jak jednotlivé, tak v souhrnu nelze učinit zcela jednoznačný závěr o vině obžalovaného K., pokud jde o jednání pod bodem I. tohoto výroku.

Po provedeném dokazování a zhodnoceni důkazů jednotlivě i v jejich souhrnu má soud za to, že obhajoba obžalovaného byla vyvrácena a jeho vina je prokázána bez důvodných pochybností.
V tomto řízení byla vyslechnuta řada svědků, dokonce i očitých svědků z místa činu. Ti viděli střelce, vyjadřovali se k jeho pohybu, uváděli jeho popis. K tomu je třeba připomenout, že ho viděli poprvé, každý z nich z jiné vzdálenosti, ale v jejich jednotlivých výpovědích byly ohledně popisu pachatele podstatné rozpory, přestože jej sledovali ve stejné době. Markantní je to především u svědků B. ml. a H., kteří podle svého vyjádření

sledovali střelce zhruba 20 vteřin a přitom měl údajně mířit i na né. Každý z nich ho popisuje poněkud odlišně a podstatně se jejich výpovědi rozcházejí, pokud jde o popis jeho oděvu. Přitom jeden z nich si měl všimnout, že muž, který na něho míří pistolí, má na ruce zlatý prsten, a to všechno v rozmezí několika vteřin, kdy byl střelcem ohrožován. Při hodnocení výpovědi svědkyné Ing. V. musel soud vzít v úvahu i to, že celý děj sledovala z větší vzdálenosti spolu se svědkyní M., přitom jde o svědkyni, která je silně krátkozraká a již v době činu měla brýle s 8 dioptriemi (č.l. 5982). Stejně tak musel soud s určitou rezervou přistupovat i k výpovědím dalších svědků, kteří měli možnost děj a především pachatele sledovat po dobu několika vteřin. přičemž muže, kterého popisovali, viděli poprvé a za takové situace, která svou povahou mohla ovlivnit jejich koncentraci. Všichni tito náhodní svědci se však shodují, že ve stejném okamžiku viděli jediného muže, jak střílí. Přitom podle jejich opakovaných vyjádření byly výstřely tak hlučné, že upoutaly jejich pozornost. Ve stejném okamžiku tedy pachatele sledovali svědkyně V. a M. a svědci B. a H., všichni tito svědci viděli jediného střelce.

V této souvislosti je však třeba připomenout, že k výpovědi svědkyně M. z přípravného řízení nemohl soud přihlížet, když její výpověď před soudem neprováděl za situace, kdy po problémech se zajištěním přítomnosti této svědkyně (č.l. 6692, 6707. 6709, 6717, 6746) před soudem senát došel k závěru, že její

výslech i s ohledem na další dostupné důkazy je nadbytečný, když je zřejmé z fotodokumentace, že celou situaci pozorovala ze značné dálky a narozdíl od svědkyně V. nešla blíže. Přitom soud zohlednil i tu skutečnost, že již v přípravném řízení tato svědkyně nikoho nepoznávala a nemohl pominout ani časový odstup od objasňovaných událostí. K popisu střelce se vyjadřovali i svědek V. a utajený svědek vystupující pod jménem "J. N." (č.l. 5987-91, 6118-21). Svědek V. viděl muže, který utíkal z místa činu pěšinkou protínající serpentiny a směřující k hrázi přehrady. Přestože při rekognici bezpečné tohoto muže identifikoval jako obžalovaného K. (č.l. 4484-6, 4477-9), samu o sobě by jeho výpověď ani ztotožnění obžalovaného soud nepřeceňoval a nepovažoval by je za rozhodující důkaz za situace, kdy sám svědek připouští, že do obličeje tomu auži viděl tak 2 sekundy. Když střelec utíkal po pěšince, vzápětí poté, co zazněly výstřely, takřka se srazil s již zmíněným utajeným svědkem "J.em N." a jeho synem. Vzhledem k podstatným rozporům ve výpovědi tohoto svědka je však soud toho názoru, že je značně nevěřdhodný, když z jeho výpovědi v přípravném řízení vyplývá, že

-muže si neprohlédl a nepoznal by ho, zatímco před souden náhle ’’poznával” obžalovaného K. jako muže, který odpovídá popisu muže, kterého v kritické době viděl. Podle názoru senátu lze z výpovědí svědků B., H., V., "J.a N.' a poškozeného P. v návaznosti na j iž zmíněné výpovědi svědkyně V. dovodit pouze to, že na místě činu střílel jediný muž, který měl dvě zbraně. To ostatně odpovídá i závěrům znaleckých posudků z oboru balistiky, soudního lékařství a protokolu o ohledání místa činu. Ze závěrů znaleckého posudku Kriminalistického ústavu v P., z oboru kriminalistické techniky - balistiky vyplývá, že na místé činu byly použity dvě samonabíjecí pistole ráže 7,65 mm Brovning, typově odpovídající pistoli tuzemské irovinience ČZ vzor 27 a například francouzské UNIQUE. Tomuto závěru odpovídají jak střely zajištěné v tělech obětí. tak nábojnice nalezené při ohledání místa činu. Protože předběžná zpráva z balistiky (č.l. 1739) připouštěla, že s ohledem na cíl střel, kde byly nalezeny a skutečnost, že se střílelo ze dvou pistolí. mohlo jit o dva střelce, a zpracovatel znaleckého posudku Ing. P. nedokázal reagovat na všechny otázky ze strany obhajoby. které posléze

vedly k podání zmíněných návrhů na doplnění dokazování (č.l. 6286-90), byl k doplnění znaleckého posudku z oboru balistiky přibrán jiný znalec, přičemž se jednalo pouze o doplnění, nikoli revizní znalecký posudek. Jeho závěry se shodovaly se závěry kriminalistického ústavu, v písemném posudku a jeho pozdějším stvrzení před soudem (č.l. 6739-42, 6492-3) však reagoval i na předchozí připomínky obhajoby. Vysvětlil, že je možná obsluha dvou krátkých zbraní jedním střelcem, včetně toho, že po nacvičení lze natáhnout závěr a vyhodit náboj ze zbraně i jednou rukou. Závěry obou znaleckých posudků z oboru balistiky považoval soud za jednoznačné a kategorické. Proto neviděl důvod, proč by bylo třeba doplnit dokazování vyšetřovacím pokusem, či dokonce rekonstrukcí na místě činu. Jinak lze souhlasit s obhajobou, že rozpory jsou nejen ve výpovědích svědků navzájem a v jejich postupných výpovědích, ale, že jejich tvrzení odporují i závěrům znaleckých posudků a místům, kde byly nalezeny stopy. V té souvislosti je třeba poukázat na vyjádření znalce, že místo nálezu nábojnic nemusí odpovídat místu, kam nábojnice dopadla, neboť se mohla odrazit v závislosti na kvalitě povrchu. Soud má tedy za prokázané, že střelcem byl jediný člověk, který střílel ze dvou samonabíjecích pistolí. V tomto směru lze tedy vycházet

i z jinak poněkud rozporných výpovědí svědků. Naproti tomuto, jak již bylo konstatováno, soud mohl těžko vycházet z výpovědí shora uvedených svědků ve vztahu k popisu muže, kterého viděli buď přímo střílet, nebo utíkat z místa

činu. Svědci se lišili - jak správné poukazuje obhajoba - v popisu oblečení, v údajích
o odhadu věku, tělesné konstrukci, v tom, za muž měl či neměl brýle, jaký měl účes. Tady všude byly rozpory takové povahy, že bez dalších důkazů by těžko došlo k jednoznačnému výroku o vině obžalovaného K., a to přesto, že svědci V. a H. ho poznali již při rekognicích provedených v přípravném řízení (Č.l. 4471-3, 4454-61). Pokud však svědek H. uvedl, že obžalovaný K. je podobný tomu střelci právě podle výrazné brady, podle hranatého obličeje, je třeba konstatovat, že tento markant odpovídá skutečnosti. Naproti tomu nelze pominout tu skutečnost, že týž svědek před soudem uváděl, že muž se na něho nestačil podívat čelem, aby mu mohl vidět do obličeje (č.l. 5993). Přitom střelec měl na něho mířit a dokonce zmáčknout

spoušť. Zůstává však neprokázáno, zda se skutečně snažil na přítomné svědky B. a H. vystřelit a zabránily mu v tom pouze prázdné zásobníky. nebo v té době se zásobníky nějakým způsobem manipuloval. V každém případě to nepochybně byl moment, který mohl ovlivnit schopnost obou těchto svědků všimnout si popisu střelce a zapamatovat si jej. Ze shora uvedeného je tedy zřejmé, že z popisu uváděného jednotlivými svědky nelze vycházet a lze toliko znovu konstatovat, že na místě činu byl jediný střelec, který střílel ze dvou zbraní. Obhájce obžalovaného K. obšírně a s nepochybnou znalostí, a to i v posuzování odborných otázek, rozebíral určité nejasnosti ve vztahu k poctu nalezených nábojnic, zajištěných střel, rozmístění nalezených nábojnic za situace, kdy obě samonabíjecí pistole vyhazují prázdnou nábojnici směrem vpravo vzhůru. Na to reagovali již zmínění znalci z oboru balistiky. Pokud obhájce namítal i rozpory mezi místem nálezu nábojnic při ohledání místa činu a závěry znalkyně z oboru soudního lékařství prim. K. o úhlu, z něhož byl J. P. střelen do hlavy a o vzdáleností, z níž bylo stříleno na poškozeného V. P., podle názoru-šoudu lze připustit, že nábojnice nebyly nalezeny na místě/ kam dopadly, že svědci V. P., B. i H. v kritické situaci, v níž se ocitli, nemuseli správně inforšínovat

o vzdálenosti, ze které střelec střílel. Ostatně sám svědek H. v hlavním líčení připustil, že odhad vzdáleností není jeho silnou stránkou. Pokud obhájce sám zpochybňuje skutečnost, že poškozený J. P. střelený do hlavy z pravé strany měl být zasažen, i když nebylo rozbité pravé přední okno u spolujezdce, sám ve své závěrečné řeči uvádí verzi, která takovou situaci připouští. S ohledem na skutečnost, že svědci V., B. ml. a H. sledovali střelbu ve stejném okamžiku a viděli jediného střelce a následně svědci V. a "J. N.” viděli jediného muže utíkat z místa činu k přistavenému automobilu, považuje zdejší soud polemiku o počtu střelců za uzavřenou. I xo bylo důvodem, proč neviděl nutnost doplnit dokazování rekonstrukcí na místě činu k prověření přesného postavení střelce. Další doplnění dokazování ve směrech naznačených obhajobou zamítl soud jako nadbytečné s ohledem na další provedené důkazy.

Především lze odkázax na poznatky, které soud učinil z výpovědí spoluobžalovaného H. tak, jak tento důkaz byl rozebrán již v souvislosti s jednáním pod bodem II. výroku. Obžalovaný H.ůs opakovaně vypovídal v přípravném řízení, před soudem sice výpověď odmítl. ale neměl námitky k protokolacím předchozích výpovědí a tyto neodvolal. Ve svém závěrečném písemném vyjádření svoje předchozí tvrzení modifikoval spíše ve prospěch obžalovaného V.a, ale potvrdil, že skutečně obžalovaného K. informoval o problémech obžalovaného V.a s vyděrači, byť jen v obecné rovině, a dal mu V.ovo telefonní číslo. Obě výpovědi obžalovaného H. z 10.11.1993 i 11.11.1993 byly již učiněny po zahájení trestního stíhání ve věci samé v době, kdy obžalovaný K. byl již pro projednávaný trestný čin stíhán (č.l. 4). Obhájce JUDr. B. byl obžalovanému K. přitom ustanoven až 19.11.1993. U všech dalších výslechů nebo pokusů o výslech tohoto spoluobžalovaného byl obhájce obžalovaného K. nadále přítomen. Podle názoru zdejšího soudu jsou tedy všechny výpovědi obžalovaného H. z přípravného řízení ve vztahu k obžalovanému K.použitelné. Tento závěr učinil soud na podkladě týž argumentů, které byly podrobně rozebrány při hodnocení důkazní situace ohledně obžalovaného V.a k jednání pod bodem II.. Tam je zdůvodněno, proč a z kterého tvrzení obžalovaného H. soud vychází. Proto považuje soud za prokázanou skutečnost, že obžalovaný H.ůs obžalovaného K. seznámil se situací obžalovaného V.a, s tím, že je vydírán, požádal o pomoc a předal mu obnos 100.000,- Kč původně připravený na výpomoc obžalovanému K. v jeho snaze o revizí odsouzení s tím, aby z této částky peníze vynaložil i na náklady k zajištění pomocí obžalovanému V.ovi. Stejně tak považuje soud za prokázané, že obžalovaný H.ůs neznal jména vyděračů. a proto je nemohl sdělit obžalovanému K.. Z provedeného dokazování žádným důkazem skutečné nebylo vyvráceno tvrzení obžalovaného H. a obžalovaného V.a, že dohoda zněla na zastrašení vyděračů, případně jejich zmlácení.

Další důležité skutečnosti zjistil soud z výpovědí původně

spoluobžalovaného Ď. Jeho trestní věc byla vyloučena k samostatnému projednáni a rozhodnutí. Přitom soud nepominul tu skutečnost, že u pramene tohoto důkazu, tedy u obžalovaného Ď, lze mít určité pochybnosti, zda on sám neměl zájem na zatčení obžalovaného K. a zda s ním nebylo nějakým způsobem manipulováno. Odstranění těchto pochybností věnoval senát náležitou pozornost. Soud přihlížel k tomu, že obžalovaný Ď. byl v minulosti soudně trestán (č.l. 6839-40), že je proti němu vedeno v současné době další trestné stíhání pro majetkovou trestnou činnost. Svědecky je prokázáno, že

má tendence k přehánění, sám se označuje za lékaře, přestože nemá příslušné vzdělání a i ze samotné výpovědi obžalovaného K. je zřejmé, že obžalovaný Ď. slibuje více, než může splnit. Soud se musel v tomto směru vypořádat i s obhajobou obžalovaného K., který poukazoval na to, že obžalovaný Ď. mu zapůjčil doklady ke koupi osobního automobilu a z toho důvodu mohl mít zájem na tom, aby byl obžalovaný K. zatčen a Mercedes mu zůstal. Obžalovaný K. v té souvislosti zdůrazňoval, že ses* svěřil obžalovanému Ď. s tím, že v případě zatýkání budé^' klást takový odpor, aby se znovu již do vězení nedostal, i kdyby měl zemřít. Pokud by tedy při zatýkání obžalovaný K. ^zemřel, zmíněný osobní automobil nemalé hodnoty by zůstaí- právě obžalovanému Ď. Není bez zajímavosti, že obžalovaný Ď v době, kdy byl vyslýchán ještě jako svědek v této trestní věci (byť z hlediska procesního je obsah té výpovědi pro účely tohoto řízení nepoužitelný), jednak popíral své kontakty s obžalovaným K., jednak skutečně tvrdil, že automobil je jeho. Přes shora uvedené námitky došel soud k závěru, že z obsahu výpovědí obžalovaného Ď. ve vztahu k jednání obžalovaného K. vycházet lze. Přitom musel zároveň vyřešit otázku, zda a která z výpovědí tohoto spoluobžalovaného v přípravnési řízení je použitelná, zda jeho výslechy byly prováděny zákonným způsobem. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že přípravné řízení nebylo, ať už ze strany vyšetřovatelů či dozoru státního zástupce, prováděno plné v souladu s trestním řádem, což vedlo ke ztížení dokazování a prodloužení soudního řízení. Není obvyklé, aby obhájci, kteří řádně požádali o vyrozumívání o vyšetřovacích úkonech, vyrozumíváni nebyli, nebo nebyl učiněn alespoň pokus o takové

vyrozumění. Přesto obžalovaný Ď. byl v přípravném řízení opakovaně vyslýchán bez přítomnosti obhájců, bez obhájců byla prováděna i prověrka jeho výpovědi s pořizováním videozáznamu, a to dokonce bez jakéhokoli pokusu o jejich vyrozumění. Z toho důvodu má soud za to, že takto opatřené výpovědi z přípravného řízení nejsou relevantní ve vztahu ke spoluobžalováným, jejichž obhájci ve smyslu § 165 odst.2 tr.ř, požádali o informaci

o konaných vyšetřovacích úkonech, aby se jich mohli případně zúčastnit. Obhájci obžalovaného H. tak učinili 8.2., resp. 10.2.1995, obhájce obžalovaného V.a již 22.11.1993. Jedná se však toliko o relativně neúčinné důkazy ve vztahu k obžalovaným H. a V.ovi. Obhájce obžalovaného K. JUDr. B. však o takovéto vyrozumívání nepožádal, nebo alespoň ve spise není taková žádost založena, z toho důvodu ve vztahu k tomuto obžalovanému j sou všechny předchozí výpovědi obžalovaného Ď. z přípravného řízení relevantní,

když byly učiněny již po obvinění obžalovaného K.. Obžalovaný Ď. při výslechu
9.2.1994 uvedl, že obžalovaného K. potkal v lednu 1993 v P. a opakovaně se setkali v únoru toho roku. Po další době stále ještě na jaře 1993 požádal obžalovaný K. Ď.
o zapůjčeni jeho občanského průkazu, aby mohl sepsat smlouvu
o pronájmu. Obžalovaný Ď. v té době disponoval osobním automobilem tov. zn. ŠKODA Favorit 135 L šedé barvy, který si zapůjčil ve firmě K-C v P.. Protože obžalovaný K. v té době neměl k dispozici žádné auto, občas obžalovaného Ď. požádal o svezení (č.l. 2809). Ve druhé polovině května 1993 tak obžalovaný K. požádal, aby ho obžalovaný Ď. odvezl na pracovní schůzku do L., do okolí L.m, nakonec však schůzka byla odvolána.
V odpoledních hodinách dne 30.5.1993 kolem 15.00 hodin navštívil obžalovaný K. dle tvrzení Ď. v jeho bytě a požádal, aby ho odvezl na pracovní schůzku do P. Z P vyjížděli mezi 16.00-17.00 hodin, v P. obžalovaný K. ukazoval Ď. cestu. Projeli P. po silnici, po jejíž pravé straně je Věznice B., dojeli do serpentin pořád z kopce a v jedné zatáčce po pravé straně mimo silnici zastavili na odstavné ploše nad vodní nádrží. Obžalovaný Ď. po příjezdu vozidlo otočil tak. že předek auta směřoval k silnici. Když obžalovaný K.

vystupoval z auta, obžalovaný Ď. si všiml, že za pasem má pistoli v pouzdru. Potom K. odešel doleva nahoru do kopce směrem k městu, a to kolem 19.00-19.30 hodin. Schůzka měla být přesně v 19.30 hodin. Obžalovaný Ď. čekal v autě asi 30 minut, čas nekontroloval a náhle uslyšel řadu po sobě jdoucích výstřelů. Připadalo mu, jakoby střelba vycházela z borské věznice a nepřikládal tomu žádnou váhu (č.l. 2810). Vzápětí po střelbě přiběhl obžalovaný K. po silnici dolů k autu, nic neříkal, pouze vyzval obžalovaného Ď., aby jel. Vyjeli na hlavní silnici a zabočili doprava na silnici ven z města a potom vesnicemi projeli až na komunikaci vedoucí na P.. Zatímco při cestě do P. připadal obžalovaný K. Ď.mu trochu nervózní a neklidný, pří zpáteční cestě se choval zcela normálně. Při tomto výslechu se obžalovaný Ď. vyjadřoval i k oblečení, které měl kritického dne obžalovaný K. na sobě, připouštěl, že na své doklady pro obžalovaného K. zakoupil osobní automobil x. Zároveň vysvětlil, že v prosinci 1993 mu* obžalovaný K. sdělil telefonní číslo do bytu. kde bydlel s tím, že tam má záznamník, aby mu eventuelně nechal vzkaz. On toho využil v pondělí 7,2.1994, když rušil předem domluvenou schůzku, a to z toho důvodu, že se obával, aby případnému zatčen' obžalovaného K. nedošlo u něho v bytě. V lednu 1994 ve večerních hodinách

z telefonní budky v centru P. totiž učinil oznámení na linku 158, že obžalovaný K. je na zmíněném telefonním čísle a jezdí v M.. Vysvětlil, že skutečnosti týkající se K. ve své svědecké výpovědi zatajil, protože se hrozně bál, a nadále se bojí toho, že ho K. při první příležitosti zabije, protože ten se nikdy netajil s tím, že v případě podrazu takového člověka zlikviduje (Č.l. 2814, 2815).

K dotazu vyšetřovatele obžalovaný Ď. svoji výpověď doplnil v tom směru, že ještě před zastavením na odstavné ploše u přehrady při příjezdu k praku kousek od Věznice B. ho obžalovaný K. požádal, aby zastavil. že si potřebuje zatelefonovat (č.l. 2815). Podle jeho názoru výstřely byly ze střelné zbraně, nikoli však ze samopalu. Šlo o jednotlivé, avšak poměrně rychlé za sebou jdoucí výstřely. 0 vraždě se dozvěděl z novin těsné po události a dal si vše do souvislosti. V době, kdy slyšel střelbu si však nepřipouštěl, že by to mohl střílet

79

K. Znovu zopakoval, že má z obžalovaného K. strach, který ani nedokáže vysvětlit, resp. popsat, ale projevil ochotu ukázat místo, odkud obžalovaný K. telefonoval, kde parkoval a kudy projížděli Plzní dne 30.5.1993 a svoji výpověď doplnil náčrtkem, který je založen na č.l. 2819, a to včetně jeho vlastnoručních poznámek. Při další výpovědi dne 11.2.1994 (při které údajné "nebyli vzhledem k časové tísni vyrozuměni obhájci"

!) se obžalovaný Ď. znovu vyjadřoval k oblečeni obžalovaného K. dne 30.5.1993 a znovu uváděl, že obžalovaný K. měl na očích brýle s čirými skly a Tenčími Tmavými obroučkami. Nemohl přesně popsat jeho účes v kritické době, ale poukazoval na to, že on prakticky pořád nosil stejný účes, a to vepředu rovně zastřižené vlasy, udělané mikádo asi tak délky k límci, vlasy spíše rovné (č.l. 2822). Vyjadřoval se i ke svému vlastnímu oblečení a účesu. Téhož dne byla provedena prověrka výpovědi obžalovaného, která je protoK.ně podchycena na č.l. 2824-43, a to včetně dokumentace. Videozáznam z tohoto úkonu byl při hlavním líčení promítán. Nedokázal přitom nalézt **Telefonní** budku, ze které podle jeho tvrzení obžalovaný K. před schůzkou telefonoval (č.l. 2830-31). Znovu opakoval, že když obžalovaný K. vystupoval z auta, zvedla se mu bunda a obžalovaný Ď. viděl pouzdro s pistolí. Podle jeho názoru se k autu vrátil svižnějším krokem, nebo spíše poklusem (č.l. 2837). S odstavné plochy u vodní nádrže odbočil doprava směrem na obec L., dále na P. – R. a na následující křižovatce se obžalovaný Ď. již neorientoval (č.l. 2842), avšak trval na tom, že jeli cestou mezi poli, až přijeli na výpadovku na P.. Dne

21.2.1994 - opět bez přítomnosti a vyrozumívání obhájců ! - se vyjadřoval

k chování obžalovaného K. poté, co byl vzat do vazby jeho známý, který mu dělal prostředníka. Někdy v prosinci 1993, možná později, byl podle obžalovaného Ď.ho obžalovaný K. rozčilený s tím, že ve vazbě někdo mluvil, že lidi jsou nespolehliví a hovořil o střídání týmu na policii s tím, že nový tým je dezorientovaný (č.l. 2846). I následující výslech dne 2.3.1994 proběhl bez vyrozumíváni obhájců ostatních obviněných (č.l. 2849), při tomto výslechu se obžalovaný Ď. vyjadřoval výhradně k tomu, jakým způsobem opatřil pro obžalovaného K. neprůstřelnou vestu a k tomu, že obžalovaný K. sháněl jeho

prosxřednicxvim zbraně. Znovu opakoval, že obžalovaný K. za ním přišel v neděli 30.5.1993 kolem 15.00 hodin s tím, že má v P. dohodnuxou pracovní schůzku, jestli by ho tam nemohl odvézt (č.l. 2851). Až dne 20.4.1994 za přítomnosti obhájců odkázal obžalovaný Ď. na správnost předchozích výslechů i prověrky své výpovědi. Vyšetřovatel prověřoval tvrzení obžalovaného Ď.ho o tom, jaké bylo kritického dne počasí (č.l. 2853). S ohledem na to, že zpráva hydrometeorologického ústavu odporovala tvrzení xohoto obžalovaného, předestřel mu obsah této zprávy. Obžalovaný Ď. poukazoval na to, že uváděl, že v P. bylo chladné počasí a mrholilo a v P. svítilo sluníčko. Podle jeho názoru bylo chladno. K dotazu obhájců uváděl, že o aktivitách spolupodnikatelů K. na P.sku nic bližšího nevěděl a neví, nevzpomíná si, že by se mu obžalovaný K. zmínil o nějakých svých známých v P. a vysvětlil změnu svého postoje oproti své výpovědi jako svědka s tím, že by se stejně časem přišlo na to, že obžalovaného K. vezl on. Z otázek policistů totiž vyplynulo, že se ví o šedivém Favoritu s pardubickou značnou a on ho má do dneška zapůjčený. Navíc Mercedes užívaný K. byl napsán na něho a při provedené domovní prohlídce byly zajištěny veškeré písemnosti týkající se automobilu, takže by se zjistilo, že má vztah na K..

V závěru své výpovědi doslova uvedl, že "po dlouhodobém povídání s pracovníky policie jsem se rozhodl říci vše tak, jak proběhlo a co k tomu vím. Žádným způsobem jsem nebyl k výpovědi nucen, ani tlačen, co jsem vypověděl, bylo dobrovolné a sám od sebe". Při další výpovědi 17.2.1995 se vyjadřoval v souvislosti s údajnou majetkovou trestnou činností obžalovaného K. ke starožitnostem a uváděl. že telefonní číslo do bytu, kde obžalovaný K. bydlel, dostal dva nebo tři týdny předtím, než zavolal na policii (č.l. 2861). Znovu opakoval. že na policii zavolal z toho důvodu, že K. vždy mezi řečí naznačil, že kdyby mu někdo ublížil, tak ho zlikviduje. Vyjádřil ochotu přistoupit ke konfrontaci mezi ním a obžalovaným K., což opakoval i při následujícím výslechu 12.4.1995, kdy

znovu vysvětloval důvod, proč zavolal na policii. Protokol o tomto výslechu obsahuje i pasáž. na kterou upozorňuje obhájce obžalovaného K.. a xo, že k oxázce vyšetřovatele obžalovaný

81

Ď. vysvětloval, jakým způsobem probíhala prověrka jeho výpovědi (č.l, 2868).

V hlavním líčení odmítl obžalovaný Ď. vypovídat, odpovídat na otázky a všechny své předchozí výpovědi z přípravného řízení odvolal (č.l. 5922). Zároveň výslovně požádal, aby nadále hlavní líčení probíhalo v jeho nepřítomnosti. Právě toto odvolání předchozích výpovědí považuje soud ze strany obžalovaného Ď.ho za účelové. Obžalovaný Ď. má z obžalovaného K. hrozný strach a obává s j eho pomsty, za to, že pomohl policii k jeho dopadení. Tím lze vysvětlit, proč ke konfrontaci nedošlo. Není přitom sám, kdo ze strany obžalovaného K. pociťuje určitou hrozbu, byf má k obavám zjevně největší důvody. Řada svědků vyslýchaných před soudem se vzhledem k okolnostem případu obávala vypovídat v přítomnosti obžalovaných, někteří z nich dokonce využili možnosti dané trestním řádem a byli vyslýcháni s použitím audio-videotechniky jako utajení svědci. Platí to jednak o již zmíněném "J.N.” - příslušníku zásahové jednotky, který obžalovaného K. zatýkal, stejně tak o již zmíněném "J.u Novákovi", u něhož soud sice zvažoval, zda jsou důvody pro utajení, nakonec však došel k závěru, že podmínky § 55 odst.2 tr. ř. jsou dány. Proto totožnost tohoto svědka zůstala utajena a soud prověřil jeho věrohodnost vyžádáním opisu rejstříku trestů. Pokud jde

0 věrohodnost obžalovaného Ď.ho, vycházel soud ze skutečnosti, že předchozí četné výpovědi v přípravném řízení učinil tenxo obžalovaný sice bez přítomnosti obhájců, avšak za jejich účasti na nich setrval, odkázal na jejich správnost a přitom tento svůj postoj neměnil doslova v průběhu několika let. kdy bylo vedeno přípravné řízení. Navíc jeho vysvětlení, proč obžalovaného K. oznámil na policii a z jakého důvodu se rozhodl o jeho osobě vypovídat, je logické. K argumentům tohoto obžalovaného lze doplnit, že na jeho občanský průkaz byla uzavřena i nájemní smlouva se svědkyní B.. takže i touto cestou by po zatčení obžalovaného K. policie dospěla k jeho sobě. Konečně

1 jeho tvrzení, že mu bylo naznačeno, že policii je znáno, že poblíž činu byl zaparkován šedivý Favorit pardubické poznávací značky, odpovídá skutečnosti. Svědek V. si sice nezapamatoval

82

celou SPZ, vypověděl však, že začínala písmenem "P", i utajený svědek "J. N.” hovořil o tom. že muž nasedl do šedivého Favoritu, rovněž svědek V. popisoval automobil stejného typu a barvy (č.l. 6711-2). Argumenty obžalovaného Ď.ho tedy považuje soud za logické, když k námitkám obhajoby lze poukázat na to, že tento obžalovaný mohl i po zatčení obžalovaného K. setrvat na svém tvrzení, že automobil je jeho, když Mercedes byl zakoupen na jeho jméno a na to byly vystaveny veškeré doklady. To však neudělal. Lze také poukázat na to, že při zatčení a zajištění věcí obžalovaného K. byla mezi nimi nalezena

i zmíněná neprůstřelná vesta, kterou, jak potvrzuje svědek U., obžalovaný Ď. pro K. sehnal. Výpověď obžalovaného Ď.ho ohledně účesu obžalovaného K. v době činu koresponduje s výpovědí svědkyně B., stejné jako jím uvádněný údaj

0 brýlých (č.l. 6500), které měl obžalovaný K. i v době svého zatčení (č.l. 6118). Proto soud vychází z výpovědí obžalovaného Ď.ho z přípravného řízeni. Jedinou nejasností zůstává to, zda obžalovaný Ď. vezl pouze obžalovaného K.,

nebo zda v autě čekal u borské přehrady ještě další spolujezdec (č.l. 4250, 4252, 6119). Na to však lze reagovat připomenutím, že

1 kdyby v autě čekalo více osob, je dostatečně prokázáno, že pachatelem trestného činu vraždy byl jediný střelec. Podle názoru soudu tedy obžalovaný Ď. prokazuje přítomnost obžalovaného K. poblíž místu činu v kritické době. Pokud ve svých výpovědích zmiňuje i plánovanou schůzku u L. m. je třeba poukázat na to. že takových schůzek s různými lidmi mohl obžalovaný K. mít několik, proto tomuto tvrzení nelze přikládat větší význam, stejně jako výpovědi svědka T., který v přípravném řízení vypověděl, že obžalovaný K. byl již v dřívější době v P., a to právě v květnu 1993 (č.l. 4242-3). Důvody, proč tento svědek nebyl vyslechnut před soudem, byly již uvedeny v souvislosti s hodnocením předchozí trestné činnosti obžalovaného K.. Obžalovaný K. tvrzení tohoto svědka odmíxá jak vylhané, jeho obhajoba argumentuje tím, že obsah výpovědi tohoto svědka je v rozporu s výpovědí svědkyně C. V té souvislosti je třeba připomenout, že výpověď této svědkyně soud jako nadbytečnou. stejně jako řadu dalších důkazů, neprováděl. Soud nepřikládá výpovědi svědka T. větší

význam, neboť teoreticky je možné, že obžalovaný K. zapůjčil vozidlo další osobě a i kdyby byl v květnu 1993 v P.. samo o sobě to ještě nic neprokazuje.

Soud má tedy k dispozici výpověď obžalovaného H.e, která prokazuje, že obžalovaný K. jím byl informován o potížích obžalovaného V.a a dostal telefonní číslo na tohoto obžalovaného, a výpověď obžalovaného Ď.ho, která prokazuje, že ozbrojený obžalovaný K. byl kritického dne poblíž místa činu. Ostatní vyhodnocené důkazy - výpovědi svědků z místa činu jsou rozporné a nelze z nich jednoznačně prokázat, že střelcem byl právě obžalovaný K.. Důkazní situace se však výrazně mění po zhodnocení dalšího důkazu, který představuje určitý poslední článek zapadající do řady těch nepřímých důkazů, které bylo možné vykládat různým způsobem. Tím je výpověď jediného přímého svědka, který měl být také oběti. Svědek V. P. však přežil. Tento svědek opakovaně označil obžalovaného K. jak v přípravném řízení, tak v řízení před soudem jako střelce. Všechny jeho výpovědi jsou ve vztahu k obžalovanému K. použitelné. Byl vyslechnut opakovaně v rozmezí od 3.7.1993 do 6.10.1993, a to plně v souladu s tehdy platným trestným řádem, při dalším pokusu o výslech dne 24.3.1995 po poučení podle § 100 odst.2 tr.ř. odmítl ve věci vypovídat s poukazem na to, že má strach o sebe a svou rodinu, předchozí výpovědi však označil za správné. Velice podrobně byl k celé záležitosti vyslýchán v hlavním líčeni (č.l. 5956-69). Podle svého opakovaného tvrzení byl svědek P. jediným, kdo neviděl střelce pouze po dobu několika vteřin, ale viděl ho opakovaně, když ho poznal jako Dr. nebo Ing. L. Tedy člověka, který opakovaně kontaktoval poškozeného J. a dával si s ním schůzky výhradně na opuštěných místech, přičemž dával najevo svoji nelibost, když přišel v doprovodu svých ochránců. Přitom první schůzka proběhla právě na místě pozdější vraždy a tento svědek ztotožnil tohoto člověka jako střelce, identifikoval ho jako obžalovaného K.. Obhajoba správně namítá. že popis, který tento svědek dával před prováděním rekogníce, nebyl úplný. Vyjadřoval se spíše k tomu. jaké měl pachatel oblečení, vlasy a brýle, nebyl dotazován na jeho věk, tělesnou konstrukci, či

alespoň výšku postavy. Obhajoba v té souvislosti argumentovala tím, že rada dalších svědků. kteří se od J. nebo J. P. doslechli o schůzkách s Dr. L.ou, uvádí jeho jiný popis než poškozený P.. To je sice skutečnost. avšak otázkou zůstává, zda ten, kdo jim tohoto muže popisoval, nějakým způsobem nezveličoval či naopak nezlehčoval, zda byl eventuelně schopen reprodukovat ten popis, či zda mu věnoval při letmém setkání patřičnou pozornost. Naproti tomu poškozený V. P. Dr. L.u sám, a to třikrát, viděl. Přitom, jak uvádí, již od prvého setkání měl k Dr. L. určitou nedůvěru a jeho podezření

vyvrcholilo při poslední schůzce, když poškozený J. s vozidlem couval. Proto ho tento svědek vyzýval, aby v j ízdě pokračoval, protože se mu nelíbilo, že Dr. L. stojící před vozidlem měl obě ruce za zády a podezíral ho, že je ozbrojen. Rozhodujícím při hodnocení výpovědí tohoto svědka bylo vyvrácení podezřeni, zda nebyl v přípravném řízení nějakým způsobem manipulován k tomu, aby obvinil obžalovaného K.. V té souvislosti obžalovaný K. upozorňoval na to, že P. by ho měl znát. když byli ve stejné době ve výkonu trestu ve věznici na B.* Dále argumentoval tím, že poškozený ho nechával ve vězení xiějakým způsobem pozdravovat a tím, že podle jeho tvrzení sě s ním V. P. spojil, upozornil ho na to, že rozhodnutí "o vině obžalovaného K. záleží na jeho výpovědi a nabádal ho k tomu, aby ovlivnil spoluobžalovaného V.a tak, aby v trestní věci vedené proti P. proti němu nevypovídal. V takovém případě údajné byl ochoten vypovídat ve prospěch obžalovaného K. a před soudem ho nepoznat. To by při rozpornosti dalších důkazů mohlo vést k jeho zproštění. Obhajoba obžalovaného K. poukazovala rovněž na to, že svědek P. odmítal v přípravném řízení konfrontaci a rekognici s obžalovaným K., odmítl k věci nadále vypovídat ze strachu o bezpečnost svou a své rodiny. Namítala provedeni rekognice, kdy po neúplném popisu pachatele byla svědkovi P. promítnuta pátrací relace, přičemž on jako střelce označil obžalovaného K.. a další rekognice přes návrhy obhajoby prováděna nebyla. Soud se všemi těmito námitkami, stejně jako důkazními návrhy na výslechy svědků, jimž se měl ve vazbě či výkonu trestu V. P. svěřovat, bedlivě zaobíral. Lze souhlasit se stanoviskem obhajoby, že svědek P. je obecně nevěrohodný. Svědčí o tom četné záznamy v opisu rejstříku trestů. skutečnost, že byl odsouzen pro vydírání obžalovaného V.a. jedná se o osobu, k-cerou policisté označuji jako kriminálně závadovou. Přitom je nepochybné, že v části své výpovědi o kontaktech s obžalovaným V.em nevypovídá tento svědek pravdu, když popírá skutečnost prokázanou při jeho pravomocném odsouzení, a to, že byl jedním z vyděračů. Pokud obhajoba zpochybňuje gesto, jímž svědek P. při hlavním líčení označil za přítomnosti svých blízkých obžalovaného K. jako střelce, soud naopak přítomnost matky a sestry poškozeného považuje za moment, který svědčí
0 pravdivosti tvrzení tohoto svědka. Poškozený totiž před svou matkou označil vraha jejího syna a člověka, který se ho pokusil usmrtit. Přitom pochází z romského etnika, pro které jsou typické úzké pokrevní vazby, se svým bratrem byl neustále v kontaktu a soud nevěří, že by pro nějakou manipulaci nechal uniknout trestu skutečného vraha. Pokud obžalovaný K. a jeho obhájce poukazovali na to, že svědek P. měl mít dohodu s policií, že nebude ve své trestní

věci vzat do vazby, tuto námitku vyvrací samotná skutečnost, že v době konání hlavního líčení, kdy byl poškozený P. jako svědek vyslýchán, ve vazbě byl. Soud chápe
1 to, že svědek P. poté, co bylo z nepochopitelných důvodů v přípravném řízeni konáno společné řízení, v němž byl postaven na roveň vraha svého bratra a člověka, který se ho pokusil připravit o život, odmítal spolupráci s vyšetřovatelem. Spojení trestní věci vedené proti obžalovanému K.a spol. a trestní věci vedené proti obžalovanému P. postrádalo naprosto jakoukoli logiku. Byť obhájce poukazoval na to, že v přípravném řízení nebyla provedena opakovaná rekognice, nepochybné stejně dobře jako soud ví, že každá další rekognice by byla zpochybněna poukazem na to, že není zřejmé, zda osoba poznávající označila skutečného pachatele, nebo toliko člověka, jehož podoba jí utkvěla v podvědomí, neboť podobizna jí byla opakovaně předestírána. Tyto pochybnosti se vztahují i k případně navrhované rekognici in natura. Jediná provedená rekognice (č.l. 4463-7) byla podle názoru tohoto senátu provedena řádně, byt po ne zcela vyčerpávajícím popisu člověka, kterého měl znovu poznávat. Jednalo se o úkon provedený v době. kdy ještě nebylo

vedeno trestní stíháni proti konkrétní osobě, takže logicky nebyl přítomen obhájce obžalovaného K.. Soud provedl důkaz
i promítnutím příslušného videozáznamu pátrací relace, takže může konstatovat, že její součástí byly předložené fotografie tohoto obžalovaného. Svědek P. přitom vysvětlil podle čeho obžalovaného poznává (č.l. 5956-69). Obžalovaný K. v té souvislosti však namítá, že svědek P. ho musel znát již z předchozí doby, kdy spolu byli ve výkonu trestu odnětí. svobody ve věznici na Borech, byf připouští, že on sám si ho nepamatuje. Svědek P. byl propuštěn z P.ské věznice v lednu 1990 při aplikaci rozhodnutí o amnestii prezidenta republiky, k vraždě došlo 30.5.1993. To je tři a půl roku poté, co se ve výkonu trestu mohli vidět naposledy. Lze předpokládat, že obžalovaný K. mohl ve výkonu trestu vypadat poněkud j inak. V každém případě má soud ve spisu k dispozici několik fotodokumentací, v nichž jsou fotografie tohoto obžalovaného s různými typy účesů, s brýlemi či bez brýlí, každá z těchto fotografii je z jiného časového úseku, na každé té fotografii vypadá obžalovaný" K. jinak. Lze konstatovat, že určitá změna je na podobě obžalovaného
patrná i za poslední tři roky trvání tohoto procesu. Nění tedy
nic nelogického na tom, že P. by si obžalovaného K.

nepamatoval, když ten sám si na něho nevzpomínal a sám uváděl, že byli ubytováni na jiném oddílu a do kontaktu přišli sporadicky. Pokud obhajoba navrhovala k prověření věrohodnosti svědka P. doplnit dokazování výslechem svědka K., resp. dalších svědků, soud to zamítl jako nadbytečné z toho důvodu, že má za to, že se jedná toliko o svědky z doslechu. Otázkou zůstává, zda oni sami jsou s ohledem na místo, kde se měli s tímto svědkem setkat, věrohodní a lze připustit, že svědek P. jim mohl uvádět i údaje rozporné s jeho tvrzeními v procesním postavení svědka, třeba z důvodu, aby byl zajímavější, mohl k tomu mít
i jiné důvody. Z výpovědí svědka P. st. (č.l. 4121-2), P. st. (č.l. 4124-7) a P. ml. (č.l. 4128-30) přečtených za souhlasu stran postupem podle § 211 odst.1 tr.ř. vyplývá, že i jim se svědek P. svěřil s tím. že střelce pozná. Pokud za přítomnosti dvou z těchto svědků, rodinných příslušníků, označil před soudem obžalovaného K., nemá soud o tomto jeho údaji pochybnosti. Kontakty poškozeného J. a bratrů P. se

zmíněným panem L.ou prokazují i svědci J. Č., D. Č. a E. Č., stejně jako svědkyně B.. K nim byla podrobně vyslýchána i svědkyně J.dová - H. Z její výpovědi vycházel soud pokud jde o stanovení potřebných časových údajů, především o dobu jednotlivých schůzek s panem "L.ou". Přes určité pochybnosti vyplývajlei z j ej ich výpovědí, zda pod tímto jménem se představoval stále týž muž, který telefonoval poškozenému J.dovi, je soud toho názoru, že rozhodujícím je TO, kdo na těchto jednotlivých schůzkách pod tímto jménem vystupoval. Má za to, že tím byl právě obžalovaný K..

Dalším argumentem obžalovaného K.. jímž vyvracel obvinění proti své osobě, bylo, že kdyby byl střelcem on, jakožto člověk se znalostí zbraní, použil by některou z výkonnějších zbraní, kterými disponoval, například samopal UZI s tlumičem. Ten je výkonný, spolehlivý a výstřel by nebylo slyšet. Jeho obhájce v té souvislosti poukazoval na to. že obžalovaný K., znalci označovaný za člověka perfektního, chladnokrevného, který se snaží působit dojmem profesionála, by nestřílel ze dvou zbraní, když podle znalce z oboru balistiky to snižuje přesnost střelby. Nenechal by se odvézt na místo činu nespolehlivým člověkem, jakým je obžalovaný Ď., nenechal by se vidět řadou svědků a nenechal by svědka P. naživu. Obžalovaný K. tedy hypoteticky jako vhodnou zbraň označil samopal UZI, který u něho byl zajištěn při jeho zatčení. Dokonce poukazoval na možnost vybavit tuto zbraň tlumičem. I touto obhajobou se soud zabýval. Aby tuto obhajobu soud mohl akceptovat, musel by předpokládat, že v době činu již obžalovaný K. musel

mít samopal zn. UZI k dispozici, a to případně včetně jím uváděného tlumiče. Tato automatická zbraň by pochopitelně musela být v té dobé také střelbyschopná. Při zatčení obžalovaného byla zajištěna řada zbraní uvedených pod bodem IX. výroku, přičemž soud specifikoval u každé z nich i její vybavení zásobníky a příslušným střelivem. Jedině tento samopal byl bez zásobníku a nábojů. Je nelogické, že tuto jedinou zbraň by obžalovaný neměl kompletní, že by zásobníky a náboje měl na jiném místě. Tlumič této zbraně nebyl vůbec nalezen. Navíc soud vychází i ze samotné výpovědi obžalovaného K., který jinak v přípravném řízení s vyšetřovateli příliš nekomunikoval. Tento

obžalovaný sám uvedl, že Ď.mu sliboval opatření střelné zbraně a tento údaj koresponduje i s výpovědí spoluobžalovaného Ď.ho. Pokud by obžalovaný měl možnost sehnat si zbraně jiným způsobem, rychle a přes někoho, kdo je spolehlivější než obžalovaný Ď., mohli bychom vycházet z toho, že zmíněný zbrojní arzenál měl obžalovaný v době činu již k dispozici. Pokud se však obracel na obžalovaného Ď.ho, považuje to soud spíše za nepravděpodobné.
I kdyby však tyto zbraně měl, je třeba znovu konstatovat, že zmíněný samopal zn. UZI byl nefunkční. Obhájce argumentoval tím, že pistole použité ke střelbě nebyly nikdy nalezeny, i když u obžalovaného K. při domovní prohlídce a prohlídce jeho vozidla byly nalezeny jiné zbraně podstatně užitečnější. Neopatření smrtících zbraní jako předmětů dolíčných však nezeslabuje ostatní provedené důkazy. Pokud obžalovaný K. chtěl vystupovat jako profesionál, je logické, že tyto zbraně si neponechal.

Obžalovaný K. opakovaně odmítal spáchání trestného činu vraždy s tím, že lidský život pro něho má vyšší cénu, než 100.000,-Kč. Znalcům z oboru psychiatrie a psychologie uváděl, že by se nedopustil ani krádeže, která by mu vynesla jen 100.000,- Kč. Soud však ve shodné se závěry zmíněných znalců[r]je toho názoru, že motivů k tomuto jednání měl obžalovaný K. více, přitom majetková pohnutka byla jen jedním z nich. Přitom však z výpovědi spoluobžalovaných Ď.ho a H.üse bere soud za prokázané, že poté, co se obžalovaný K. nevrátil z přerušení výkonu trestu do věznice v P.i, byl v tíživé finanční situaci a potřeboval peníze nejen na svoji obživu, ale i na úplatky k vyvoláni revize svého předchozího případu. Z důkazů zhodnocených ve vztahu k jednání obžalovaného V.a pod bodem
II. bere soud za prokázané, že obžalovaný H.üs původně zamýšlel předat obžalovanému K. peníze právě za tím účelem. aby měl na úplatky na generální prokuraturu. Poté, co však byl informován o problémech obžalovaného V.a,

logickv využil toho, že peníze, které poskytl K. mu V. může proplatit jako odměnu za pomoc proti vyděračům, eventuelně na úhradu s tim spojených nákladů. Proto peníze předal obžalovanému K. jakoby za obžalovaného V.a, což ten akceptoval tím,

89

že rou penize zpětně proplatil. Při absenci jiných důkazů není prokázáno, zda obžalovaný K. obdržel ještě nějaký další finanční obnos. Soud má tedy za to. že tyto peníze byly jednak určeny na jeho náklady s obstaráním osobního automobilu a další, jednak jako odměna za provedený "zákrok”. Ve shodě se závěry znalce z oboru psychiatrie a psychologie, které budou podrobně vyhodnoceny dále, je soud toho názoru, že se projevily osobnostní rysy obžalovaného K., který jednak chtěl vyjít vstříc obžalovanému H.üsovi a především chtěl imponovat svému okolí jako zkušený profesionál. Obžalovaný K. má totiž nadprůměrný intelekt, výraznou schopnost manipulovat s lidmi a především má
o sobě nesmírně vysoké mínění. Právě to je příčinou, proč chce v prostředí, v němž se pohybuje, imponovat jako profesionál. Tento závěr se neobjevuje jen ve dvou znaleckých posudcích z oboru psychiatrie a psychologie vypracovaných v této trestní věci, ale již v souvislosti se zkoumáním duševního stavu obžalovaného K. v roce 1990 při objasňování jeho předchozí trestné činnosti. Všichni znalci se na tomto rysu povahy obžalovaného v průběhu zmíněných osmi let shoduj í. V tomto směru lze odkázat jednak na závěry již zmíněných znaleckých posudků, stejné tak na obsah připojeného spisu o předchozím odsouzení. Jejich shoda je o to závažnější, že mezi ostatními závěry jsou určité rozpory. Obžalovaný K. před soudem při vyjadřování k důkazům vztahujícím se k jeho útěku z věznice v Č.B., o němž dosud nebyla zmínka v tomto odůvodnění, uváděl, že kdyby chtěl za každou cenu utéci, použil by násilí a nechytili by ho (č.l. 5931). Má o sobě skutečně velice vysoké mínění. Znovu lze poukázat na to, jak hypoteticky vysvětloval, že kdyby se vraždy dopustil on - což popírá - jednal by daleko profesionálnějším způsobem. To ostatně akceptuje i jeho obhájce ve své závěrečné řeči. Skutečnost, že jedna z obětí přežila a usvědčuje střelce jako přímý svědek, že střelbu sledoval větší počet osob, že řidič, který přivezl pachatele na místo činu, nemlčel, to všechno, zřejmé včetně výběru zbraní, jsou argumenty proti tomu, že jednání se dopustil profesionál. Nikdo však netvrdí, že obžalovaný K. je takovým profesionálem. Zmíněné znalecké posudky, z oboru psychiatrie a psychologie hovoří
o vysoké inteligenci obžalovaného, která je však i s ohledem na

další osobnostní rysy využívána asociálně. Zmiňují se o vysokém mínění obžalovaného o sobě a o tom, že by chtěl působit dojmem profesionála na své okolí. Obžalovaný K. začínal svoji kriminální minulost prostou majetkovou trestnou činností. Odmítal vyjádření znalců, že se negativně vyvíjel od krádeže přes loupež až k spáchání vraždy. Ze spisu o předchozích odsouzeních tohoto obžalovaného však soud zjistil, že z prvého výkonu trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku byl obžalovaný podmíněně propuštěn. Ve zkušební době podmíněného propuštěni provedl vloupání do více než 20 bytů. Po jednom z nich proti němu zakročila policejní hlídka a obžalovaný byl pravomocně uznán vinným a odsouzen za útok na veřejného činitele spočívající v tom, že se jejich zákroku bránil, a to i za použití železné tyče, tedy se zbraní.

V té souvislosti se soud zajímal o tehdejší postoj obžalovaného k projednávané trestné činnosti, zda ji doznával, či nedoznával.

V trestní věci vedené u Obvodního soudu pro P. 10 pod sp.zn. xx obžalovaný popíral použití násilí proti policistům. Jeho obhajoba v tomto směru byla tehdy vyvrácena nejen výpovědi svědků, ale i objektivním důkazem, za který lze považovat znalecký posudek z oboru soudního lékařství o mechanismu vzniku poranění poškozeného. Obžalovaný byl tedy odsouzen za to, kromě jiného, že se se zbraní (byť nikoli střelnou) postavil proti zakročujícímu veřejnému činiteli. Byl mu uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání sedmi roků, z jěhož výkonu byl opětovné podmíněně propuštěn 28.2.1990. Ve zkušební době podmíněného propuštění byl podezřelý ze spáchání trestné činnosti, bylo po něm vyhlášeno policejní pátrání. Při pokusu o zadrženi však obžalovaný K. spolu s dalším spolupachatelem policisty odzbrojil, když k tomu použil svoji plynovou pistoli, byť podle svého tvrzení nenabitou. Potom odjel jejich služebním vozidlem. Obžalovaný v tomto zmíněném případě svoji vinu nepopírá, nesouhlasí vsak s kvalifikací pro trestný čin loupeže jako zvlášť nebezpečný recidivista a především s výší uloženého trestu v trvání 11 roků, který v současné době vykonává (č.l. 6838). Zdejšímu soudu nepřísluší hodnotit výrok o vině a trestu z předchozího pravomocného rozsudku jiného soudu. Považuje však za nutné poukázat na to, že ve smyslu uznávané soudní praxe se skutečné za trestný čin loupeže dle § 234 tr.zák. považuje

i zmocnění se osobního automobilu pod pohrůžkou bezprostředního násilí, byť v úmyslu jej použít pouze k jízdě, tedy přechodně jej užívat. Výhrady obžalovaného k základní kvalifikaci nejsou tedy namístě. V tomto kontextu

lze souhlasit se závěry znalců z oboru psychiatrie, že od prosté krádeže přes krádež s následným použitím násilí proti zakročujícím policistům a následně loupež s útokem na veřejného činitele (přes předchozí uložený dlouhodobý nepodmíněný trest odnětí svobody, přes dobrodiní spočívající v opakovaných podmíněných propuštěních) se obžalovaný dopustil úmyslného usmrcení dvou lidí, třetí oběť přežila v podstatě náhodou. Obžalovaný K. má tedy značnou důvěru ve své schopnosti fyzické i intelektové, má zkušenosti, je přirozenou autoritou, a i to svědčí o tom, že jedním z motivů byla právě realizace jeho představy o sobě jako profesionálovi, který má síly a schopnosti na vyšetření krizové situace, kterou nikdo jiný nezvládá. Podle názoru zdejšího soudu tedy nešlo o pouhou nájemnou vraždu a je třeba zohlednit i zbývající dva motivy a také to, že obžalovaný jednal s vědomím, že zakročuje proti vyděračům, kteří sami páchali trestnou činnost.

Pokud j de o námitky obhaj oby v tom směru, že provedené důkazy přesvědčivě nepotvrdily spojení mezi obžalovaným K. a obžalovaným V.em, je k tomu třeba odkázat na zhodnocení výpovědí svědkyň K.é a K. učiněné j iž ve vztahu k jednání pod bodem II., když soud má za to, že z jejich výpovědí nelze jednoznačně uvést, že obžalovaný K. byl s obžalovaným V.em ve spojení před spácháním činu tím způsobem, že se sešli na hotelu K.. Naproti tomu je třeba odkázat na zhodnocení výpovědi obžalovaného H.e tamtéž. Z něj vzal soud za prokázané, že tento obžalovaný obžalovanému K. jména vyděračů nesdělil a jediný způsob, jak ten se je mohl dozvědět, bylo přinejmenším telefonické spojení s obžalovaným V.em. Namítané nelogické překročení předchozí dohody s obžalovaným V.em o pouhém zastrašení či zbití vyděračů vychází z toho. že nebyla vyvrácena obhajoba obžalovaného V.a právě v návaznosti na výpověď obžalovaného H.e, že úkolem obžalovaného K. nebylo poškozené usmrtit. S ohledem na skutečnost. že důkazy neumožňovaly jednoznačně závěr o vině obžalovaného V.a ve

smyslu návodu k vraždě, vychází soud tedy z toho, že skutečné se jednalo o návod k vydírání a obžalovaný K. z blíže nevysvěxlených důvodů, v nichž se ale mohl odrážet přinejmenším jeden ze shora zmíněných motivů, rámec této dohody překročil.

Zdejší soud ve společném řízení proti všem obžalovaným v průběhu 46 jednacích dnů provedl řadu listinných důkazů a především výslechů svědků a znalců, přičemž některé z těchto výslechů byly natolik podrobné, že trvaly i několik dnů. Značnou pozornost věnoval senát právě prověřování toho, zda

vražda poškozeného J. a jeho ochránce nebyla vyvrcholením jeho sporů či nelegálního podnikání s jinými osobami. Proto byli i ve vztahu k tomuto obžalovanému dopodrobna vyslýcháni policisté k přípravě zákroku na zatčení J. a spol. a k jeho odložení a prozrazení akce, proto byla opakovaně vyslýchána svědkyně J.dová – H.. Ta byla dokonce konfrontována se svědkem K.em, který podle výpovědi její i svědka V. P. měl být právě tím policistou, který dával jejímu manželovi informace, ktěrý měl vyzvat poškozené, aby nechodili ozbrojeni, podle jejího výjádření
i vyjádření jejího bratra měl zřejmě bližší informace o místu setkání s Dr. L.ou, měl ovlivňovat i průběh vyšetřování. Z toho důvodu vyslýchal soud i vyšetřovatele v této tres^čhí věcí
- svědka L. a lze souhlasit s vyjádřením obhajoby, že tento svédek nedokázal přesvědčivým způsobem reagovat na všechny dotazy, které mu byly předloženy před soudem, přičemž za jeden z důvodů takového přístupu lze nepochybné považovat časový odstup. V xéto souvislosti lze tedy souhlasit s výhradami obhajoby uplatněnými v závěrečné řeči obhájce na č.l. 6903 a násl. ohledně toho, že výraznější motiv pro odstranění J. mohla míT celá řada dalších osob a ohledné nejasností v průběhu vyšetřování. Jak již zdejší soud uvedl v souvislosti s prokazováním viny obžalovaného V.a pod bodem II., je zde skutečně řada zarážejících skutečností, na které věcné a logicky poukazují jak obhájce obžalovaného V.a, tak obhájce obžalovaného K.. To však nic nemění na tom, že vina obžalovaného K. tak, jak je uváděna pod bodem I. výroku, je prokázána bez důvodných pochybností. Pokud jde o další důkazy, které zdejší soud považuje za důležité, lze odkázat na výpověď

svědka V. (zhodnocenou podrobné v souvislosti s jednáním obžalovaného V.a), který uváděl, že obžalovaný K. se mu svěřil s tím, že obžalovaný H.üs měl býx prostředníkem mezi jím a další osobou. Vyslechnuti byli i další svědci, kteří se ocitli na místě činu krátce po projednávané události, především svědek B. st. (č.l. 6485-6), svědek H. (č.l. 6243-4) a S. (č.l. 6501-3), kteří se vyjadřovali právě k situaci na místě činu a v nejbližším okolí, avšak pachatele neviděli. Totéž plně platí i o výpovědi svědkyně P. (č.l. 6513-4). Všichni svědci, kteří se dostali na místo činu. pro potřeby policie svá tvrzení graficky znázorňovali na náčrtech, kxeré byly založeny do spisu. Z výpovědi svědka P. na č.l. 5980-1 je zřejmé, že k obdobné schůzce došlo na místě činu již 26.5.1993, nelze však vyloučit, že tento náhodný svědek pozoroval vozidla a osoby, které neměly žádnou souvislost s projednávaným případem. Opakované ohledání místa činu bylo náležíxě

zadokumentováno a dokonce zaznamenáno na videozáznam, který byl soudem promítán. Lze mít pouze výhrady k tomu, že balisxikům byly dodatečně předkládány ke zkoumání nábojnice nalezené na místě činu až v září 1993 (!). Pokud však zkoumáním nebyla prokázána shoda s předchozími stopami s ohledáním místa činu provedeného bezprostředně po činu, nelze vyloučit, že tyto dodatečně zajištěné stopy vznikly právě až po činu (č.l. 1769-72). Bezprostřední příčinu smrti obou poškozených a příčinu těžkého poranění V. P. vzal soud za prokázané ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví - soudního lékařství Doc. K. a MUDr. Š., stejně tak jako mechanismus vzniku jednotlivých poranění specifikovaných ve výroku pod bodem I. (č.l. 136-44, 165-73, 6267-9).

Jak již bylo naznačeno, vzhledem k závažnosti projednávané trestní věci a předchozímu způsobu života obžalovaného K. byl mu zkoumán duševní stav soudními znalci z oboru zdravotnictví
- psychiatrie a psychologie. Znalci z oboru psychiatrie MUDr. H. a MUDr Č. v závěrech písemného znaleckého posudku došli k závěru, že ambulantní vyšetření duševního stavu je postačující a poukázali na xo, že obžalovaný v době spáchání trestné činnosti netrpěl duševní chorobou v pravém slova smyslu.

Podle jejich závěrů se jedná o poruchu struktury osobnosti ve smyslu anomální až psychopatické osobnosti s rysy anetickými, egocentrickými a narcistickými, s intelektem v pásmu nadprůměru, přičemž se jedná o osobnost citově chudší s rysy sebeobdivováni a sebeprosazování, které mohou vyústit buď v nepřiměřenou sebeobranu, nebo k agresivnímu jednání a chování. Schopnosti ovládací a rozpoznávací hodnotí jako zcela Zachovalé. Podle jejich názoru se nelze jednoznačně vyjádřix k motivaci jednání obžalovaného, vzhledem ke struktuře jeho osobnosti však připouštějí pohnutku materiální (č.l. 309). Mají za to, že osobnost obžalovaného je prakticky stálá a neléčitelná, bez možností výraznějších změn, takže resocializaci obžalovaného považují za v podstatě "velmi obtížnou". Rovněž psycholog Dr. J. v navazujícím písemném znaleckém posudku hodnotí ze svého odborného hlediska obžalovaného jako osobnost anomální až psychopatickou, u které byly především zjištěny anetické rysy
- tedy nevyvinuté sociální emoce kombinované s nedostačivými morálními zábranami a nefunkčním svědomím. I on shledává známky akcentovaného egocentrismu, citovou chladnost, pedantství.

samolibost a nízkou hladinu společensky zaměřené sebevlády.

Zároveň poukazuje na to, že obžalovaný se dovede chovat formálně *i* sociabilné, avšak postrádá při dominantní sebelásce soucítivost a emoční vstřícnost k jiným, disponovanost trvaleji se přízpůsobix na uznávané společenské požadavky. Podle závěru písemného posudku tohoto znalce je pro obžalovaného K. obecně příznačná důkladná promyšlenost konání, pečlivost i přesnost ve vykonávaných aktivitách, schopnost rychlého rozhodování, odolnost vůči zátěžovým vlivům a sebejistota. V jeho reakcích vyskytujících se v mezilidských kontextech převládají projevy negativismu, vzdoru a opozičnosti, podezřívavost, pocity křivdy, naproti tomu sklony k afektu jsou nevýznamné a velmi nepravděpodobné i v případném vystupňovaném stresu, který obžalovaného motivuje k větší pohotovosti a vyššímu psychomotorickému tempu. není mu tedy vlastni afektivně podbarvené nebo zkratkové jednání. Již tenxo znalec při rozboru příznačných rysů osobnosti obžalovaného a jeho individuálních potřeb zdůrazňuje, že obžalovaný nejednal pouze pro finanční zisk. nýbrž i z jiných potřeb osobních. a xo obzvláště pro

posíleni sebeobdivu, ze snahy imponovat roli zkušeného profesionála. Zdroj motivačních faktorů v případě uznáni viny shledává právě v jeho anetičnosti a narcismu. I tento znalec došel k závěru, že od předchozího znaleckého posudku z roku 1990 se charakterové negativní a sociálně maladaptivní rysy posuzovaného prohloubily, zvýraznily se jeho rizikové sklony a projevy, takže další prognózu označuje jako, pokud jde o resocializaci, "svízelnou a limitovanou" anomální až psychopatickou osobnostní konfigurací, u které radikálnější změny stěží přicházejí v úvahu (č.l. 329-33). Všichni zmínění znalci byli vyslýcháni velice podrobně při hlavním líčení. Oba psychiatři stvrdili závěry svého písemného posudku, avšak s upřesněním, že resocializace obžalovaného je sice velmi obtížná, ale "není zcela vyloučena" (č.l. 6259). Přitom MUDr. Č. obdobně jako PhDr. J. připustil, že od předchozího znaleckého zkoumání v roce 1990 došlo k prohloubení negativních rysů osobnosti až na pokraj psychopatické osobnosti. Nedokázal se vyjádřit k tomu, jak a nakolik by dlouhodobý trest odnětí svobody mohl ovlivnit resocializaci obžalovaného, považoval hrubým odhadem za dostačující trest v sazbě od 12 do 15 roků. Reagoval tak na dotaz předsedy senátu, který chtěl vyjádření vyslýchaného znalce z hlediska psychiatrického, přestože si soud je vědom, že jde spíše o otázku pro znalce z oboru psychologie. Týž znalec však označil míru pravděpodobnosti recidivy násilné trestné činností ze strany obžalovaného za vyšší. Pokud

jde o další vývoj osobnosti obžalovaného, uváděl různé alternativy (č.l. 6260) s tím, že se jednoznačně nelze vyjádřit k tomu. zda jeho osobnost s ohledem na rysy anetické, egocentrické a narcistické se bude měnit k lepšímu či horšímu. Poukázal na to, že už obžalovaného se nejedná o primární agresivitu. K dotazu obhájce obžalovaného K. obsáhle popisoval, na základě Čeho došel k rozdílnému závěru o možnosti resocíalizace ve srovnání s předchozím znaleckým posudkem (č.l. 6261), vyjadřoval se í ke zjištěné motivaci. když připouštěl. že vycházeli z vyšetřovacího spisu, kde se uvádí, že šlo o otázku odměny za spáchaný čin (č.l. 6262). Byl seznámen s rozdílným závěrem znalce z oboru psychologie ohledně motivace, poukazoval na rozdílné vyšetřovací metody (č.l. 6263). K námitce obžalovaného, že vlastní vyšetření trvalo jednu hodinu, poukázal na to, že vypracováni znaleckého posudku nezávisí pouze na vlastním pohovoru s vyšetřovaným, ale na tom. zda spolupracuje a zda tímto pohovorem znalci získají podklady pro odpovědi na položené otázky. Soudni znalec z oboru psychologie rovněž stvrdil před soudem závěry svého písemného znaleckého posudku a poukazoval na rozdíl přístupu ve zjištění motivace z hlediska psychiatra a psychologa (č.l. 6264). Poukazoval na to, že přistupoval k obžalovanému jako k člověku, který je nevinný a dosud mu nebylo nic prokázáno, avšak závěr ohledně materiální pohnutky byl výsledkem diagnostických technik.

I on specifikoval svůj závěr o svízelné resocializaci tak, že bude "velice obtížná", když poukazoval na vývoj osobnosti obžalovaného od předchozího znaleckého posudku z roku 1990 a na použité vyšetřovací techniky. Velice podrobně se vyjadřoval k rysům obžalovaného s tím, že jakýkoli uložený trest nemůže nic změnit na tom, že zůstane anetickou osobností. U osobnosti tohoto typu je přitom vždy pravděpodobnost recidivy vyšší, než u standardní populace. I on však zdůraznil, že neshledal, že by obžalovaný byl primárně agresivní. Poukázal na předchozí kladné hodnocení z výkonu trestu, když došel k závěru, že resocializace "není úplně vyloučena". Podle jeho názoru není úplně vyloučena u nikoho, i obžalovaný má některé rysy pozitivní (č.l". 6265). Vyjádřil názor, že délka trestu nebude mít vliv na základní strukturu osobnosti obžalovaného v případě, že bude odsouzen, naopak vliv bude mít sociální struktura lidí, kteří budou kolem něho. Připustil možnost pokusu o útěk s tím, že pravděpodobnost je vyšší než průměrná, nebof jde o člověka chytrého, který, když ví, co dělá, dělá to s velkým rozmyslem a programované. Přestože není primárně agresivní, pokud by mu při útěku něco nevyšlo, vzhledem k anetickým rysům by agresi použil (č.l. 6265). K dotazu obhájce obžalovaného poukázal na shodu v diagnóze z několika po sobě jdoucích znaleckých posudků s tím, že anerické rysy jsou trvalé (č.l.

6266). Poukázal však na to. že ze své praxe ví, že se běžně vyskytují lidí s podobnou strukturou osobnosti jako u obžalovaného, xi se však nikdy nemuseli dopustit trestného činu a stát před soudem, proxože tyto rysy a priori samy o sobě nemusí být důvodem k páchání trestné činnosti. Obžalovaný především odmítal údaj z písemného psychologického posudku, kde je uvedeno,

97

že pfi vlastním vyšetření se znalci svěřil s tím, že obžalovaného V.a zná přes obžalovaného H. (č.l. 323). V xé souvislosti je však třeba uvést, že vyjádření explorované osoby neni výpovědí vc smyslu trestního řádu, proto k ní soud nepřihlíží.

Obhajoba obžalovaného označila závěry znalců a především vystoupení znalců v rámci hlavního líčení za nepřesvědčivé a rozporuplné s tím, že má důvodnou pochybnost o tom, že vyšetření duševního stavu trvající jednu hodinu může být podkladem pro závěry především z hlediska ukládání trestu, když je možné uložit v případě uznání viny i trest výjimečný a za nesprávnou označila i metodu znalců, kteří do závěru o možnosti resocializace promítli i povahu trestné činnosti, pro kterou je obžalovaný stíhán, avšak nikoliv pravomocně odsouzen. Nesouhlasí tedy se závěry znalců z oboru psychiatrie, že ambulantní vyšetření duševního stavu obžalovaného bylo postačující a navrhovala, aby soud nařídil pozorování obžalovaného ve zvláštním oddělení nápravného zařízení, neboť duševní stav obžalovaného nelze vyšetřit jinak (č.l. 6372).

Zdejší soud s ohledem na rozpory mezi závěry znalců z oboru psychiatrie a psychologa ohledně motivace jednání obžalovaného, se zřetelem k určitému posunu v závěru znalců ohledně možnosti resocializace, došel k závěru, že návrh obhajoby je do značné míry odůvodněný. Přitom však nemohl nařídit pozorování obžalovaného ve smyslu § 116 odst. 2 tr.ř. Takový postup soudu je na místě pouze tehdy, pokud z vyjádření odborníků, tedy znalců z oboru psychiatrie, je nepochybné, že nemohou bez pozorování obžalovaného ve zdravotnickém ústavu učinit spolehlivé diagnostické závěry o jeho duševním stavu. Soud sám nemůže závěr o potřebě takového pozorování učinit jen na základě vlastních úvah právě z toho důvodu, že jde o otázku, k jejímuž zodpovězeni je třeba odborných znalosti. Proto soud akceptoval návrh na doplnění dokazování za účelem nového vyšetřeni duševního stavu a s ohledem na výjimečnost projednávaného případu přibral k podání revizního posudku z

oboru psychiatrie a psychologie ústav dle § 110 odst. 1 tr.ř. Komisi znalců přitom uložil jako

98

první z otázek, kterou měli zodpovědět, vyjádření k tomu. zda je postačující ambulantní vyšetření či je na místě již zmíněné pozorování ve zvláštním oddělení nápravného zařízení. Za situace, kdy komise kategoricky došla k závěru, že ambulantní vyšetření je dostačující, nemohl soud nařídit pozorování obžalovaného.

Závěry revizního posudku jsou shrnuty v jeho písemném vyhotovení na č.l. 6.642-6.646. Znalecká komise se naprosto ztotožňuje s předchozími znaleckými posudky v tom směru, že ani ona neshledala u obžalovaného duševní chorobu v současnosti ani v minulostí. Také její členové hodnotí osobnost obžalovaného jako anetickou, těžce psychopatickou, když hlavní charakteristikou obžalovaného je egocentričnost, anetičnost až citová oploštělost, zatímco intelektové schopnosti jsou dobré a nadprůměrné schopnosti projevuje posuzovaný v oblasti manipulace s lidmi a v sociálních sférách. Stejně jako všichni předchozí znalci hodnotí revizní posudek rozpoznávací a ovládací schopnosti obžalovaného za plně zachovale. Naproti tomu se radikálně liší závěr komise ohledně schopnosti resocializace obžalovaného, kterou její členové hodnotí jako "zcela zaniklou" vzhledem k chybějícím morálním a etickým normám. To dovozují právě z již zmíněné stupňující se nebezpečnosti trestné činnosti od krádeží po násilné trestné činy, jak byla rozebírána při zjišťování motivace obžalovaného. Pro nemožnost resocializace podle jejich závěrů svědčí také neschopnost jakéhokoliv poučení z předchozích trestných činů a trestů a "neschopnost kriticky se postavit k trestnému činu, pro který je obžalovaný v současnosti obviněn". Za pozitivní sice považují dobrý intelekt obžalovaného, dobrou sociální adaptaci, schopnost manipulace s lidmi a schopnost vlastní sebekontroly a racionální uvažování, avšak s tím, že tyto zjištěné pozitivní osobnostní charakteristiky jsou při uvedeném citovém defektu spíše zhoršujícími faktory. Těmi je potencována možnost recidivy násilné trestné činnosti. Ústavní zkoumání, jak již bylo řečeno, nebylo podle znalců nutné, když znalci měli k dispozici znalecké psychiatrické posudku v časovém odstupu několika let, z nichž podle svého vyjádření mohli lépe než z krátkodobého (několikatýdenního zkoumání) zhodnotit duševní stav posuzovaného a jeho vývoj. Motivaci obžalovaného hodnotí

99

pouze nepřímo, když ten se k trestnému činu nedoznává, usuzují - v případě, že čin bude prokázán - na motivaci zištnou. Pobyt obžalovaného na svobodě nehodnotí jako nebezpečný z psychiatrického hlediska. avšak jako vysoce společensky nebezpečný vzhledem k anetickému charakteru osobnosti a kriminálnímu rozvoji obžalovaného. Poukazují na to. že hlavní hodnotu vidí obžalovaný ve vlastní kompetenci, autoritě a pocixu moci, projevuje nedostatek některých morálních norem a zaměřuje se na uspokojování základních vitálních potřeb. Přitom se neobává následku svého jednání. Rovněž tito znalci shledávají soběstřednost obžalovaného i agresivni rysy. Znalecká komise ve svém písemném posudku zdůrazňuj e, že prostudovala všechny předchozí znalecké posudky a ty jednoznačně a v naprostém souhlasu vykazují pouze poruchu osobnosti, která se u obžalovaného kriminálně rozvíjí a emočně oplošřuje, stává se více amorální. V té souvislosti došli k závěru, že není schopen autokritického pohledu a změny životních stereotypů a hodnot ani po dlouhodobém trestu odnětí svobody. Předseda senátu požádal o doplnění závěrů znaleckého posudku, když s ohledem na skutečnost, že se jednalo o revizní znalecký posudek ke znaleckým posudkům předchozích znalců a především se zřetelem k rozdílu závěru ohledně resocializace, nepovažoval písemný znalecký posudek v tomto směru za vyčerpávající. V doplňku písemného znaleckého posudku (č.l. 6.689) znalecký ústav setrvává na svém závěru, že možnost resocializace obžalovaného je zaniklá a poukazuje na skutečnost, že ve shodě s předchozími znalci MUDr. Č., MUDr. H. a PhDr. J. došli ke stejné diagnóze a stejnému závěru o nebezpečí další progrese nepříznivých rysů. Předchozí znalci se však v rozporu s xímto jednoznačným závěrem od něho odchýlili, když především v průběhu hlavního líčení spekulují, že věkem se osobnostní rysy spíše kompenzují než prohlubují a poukazují na zklamání obžalovaného v souvislosti s předchozím nepodmíněným xrestem odnětí svobody a nemožností dosáhnout revize. Znalecká komise poukazuje na to. že úvahy předchozích znalců jsou nekonsistentní a že jejich závěry jsou v rozpory s nálezy, z nichž shodně s posudkem ústavu vycházej í.

Všichni členové znalecké komise byli předvoláni k hlavnímu Líčení dne 24.3. L998. Doc. H. za všechny přítomně znalce stvrdil závěry předchozího písemného znaleckého posudku (c.L. ň.S02) a k dotazu předsedy senátu připustil existenci více motivů. které se navzájem doplňovaly ói podněcovaly hlavní motiv. Uváděl - obdobně jako v předchozím posudku PhDr. J., že druhořadým motivem mohl být určitý narcismus obžalovaného a jeho snaha o imponování určité subkultuře a prokázáni sobě samému odvahy a schopností. Vysvětlil i to, o co se znalci opírali v závěru, že obžalovaný není schopen autokritického pohledu a změny životních stereotypů a hodnot ani po dlouhodobém trestu odnětí svobody. Připustil však, že do závěrů se do určité míry promítl předpoklad, že obžalovaný spáchal ne izávažnější trestnou činnost, pro kterou je žalován, když znalci vycházeli do určité míry z toho, že je zde určitá pravděpodobnost, že trestné činnosti se dopustil. Otázku, na kolik by se lišily jejich závěry

0 struktuře osobnostních rysech v případě, že by se vyjadřovali s souvislosti s méně závažnou trestnou činností, označil za spekulativní, přesto připustil, že na závěrech by se to nepochybně projevilo, neboť by nebyla zjištěna tak vyhrocená anetičnost a tak strmý vývoj od méně závažné trestné činnosti k trestné činnosti závažnější. Vlastní vyšetření obžalovaného označil za ne zcela konvenční, když obžalovaný nechtěl být znalecky zkoumán v přítomnosti ostrahy. K dotazu obhájce vysvětlil pojem anetičnost i faktory, z nichž znalci vycházeli při shledání tohoto osobnostního rysu. K dalšímu dotazu obhájce připustil, že pokud zpracovatelé posudku uvedli, že nedostatek sebekritičnosti obžalovaného spatřují i v jeho postoji k trestné činnosti, ze které je viněn, jedná se možná o nepřesnou formulaci. Za přesnější považoval, že pocit křivdy, vyplývá

1 z minulých odsouzení, když křivda je "nedostatečně odůvodněná". K předestřenému rozporu ohledně výchovného prostředí v dětství obžalovaného, poukázal na to, že pro posouzení struktury osobnosti a její formování je rozhodující vývoj v předškolním věku. Poukázal na to, že znalci se s obžalovaným domluvili, že běžná anamnestická data mohou čerpat z předchozích znaleckých posudků (č.l. 6.804). Samotné vyšetření označil tento znalec za dostačující, a to i jeho dobu. a to přesto, co uváděl o určité

zvláštní spolupráci ze strany obžalovaného. Poukázal na to, že kontakt byl navázán v takové kvalité. o :<teré rozhodl sám obžalovaný. K dalšímu dotazu zdůraznil. že při vypracování znaleckého posudku znalci ctili zásadu presumpce neviny, avšak poukázal na to. že znalecký posudek z oboru psychiatrie nelze podat bez přečtení spisového materiálu a nelze vycházet

jen z vyjádření obžalovaného. Diskusi o tom. nakolik se do závěrů znalců promítl předpoklad. že obžalovaný spáchal nejzávažnější trestný čin, pro který je stíhán, považoval čisté za teoretickou (č.l. 6.805). S ohledem na skutečnost, že obžalovaný je vyzrálou osobností, znalci nepředpokládají, že by do budoucna došlo k velké změně jeho osobnosti, i když připouštějí, že s přibývajícím věkem ubývá agresivita, přičemž tento věk je odvislý od tělesného stavu člověka. Jedná se o vyšší vék, zejména stáří. V té souvislosti se poukazuje na to, že u obžalovaného je tělesný stav i psychická kondice dobrá, takže takové změny nelze v nejbližších dvaceti letech předpokládat. Obsáhle se mluvčí komise vyjadřoval i k tomu, proč nedoporučili ústavni pozorováni obžalovaného, když poukazuj e na možnost, že by se choval účelově (č.l. 6.807). Předseda znalecké komise prof. Z. ve svém vystoupení před soudem zdůraznil, že pro všechny znalce byla v daném případě rozhodující diagnóza osobnosti obžalovaného, která nevyplývala jen z projednávané trestné činnosti, ale z celého jeho předchozího vývoje a průběhu života, přičemž je dosti lhostejné, zda tento vývoj končil loupeží, nebo útěkem, nebo možná projednávanou závažnou trestnou činností. Obžalovaného označil za velmi silnou osobnost s tím, že jde o osobnost anomální, přitom však nejde o hodnocení z hlediska morálního. Síla obžalovaného se projevuje ve všech životních situacích a je jeho osudem, že je zaměřen na směr, který neprospívá jemu ani společnosti. PhDr. P. k psychologické části posudku stvrdil závěry předložené soudu v písemné formě a poukázal aa to. že kromě uváděného hlavního motivu zjistil, že obžalovaný má snahu projevovat svou kompetenci a autoritu. Vyjadřoval se i k jeho individuální zvláštnostem a obdobně jako předchozí znalci, k jejichž posudku se měla komise vyjadřovat, uvedl, že agresivita obžalovaného není primární. Pokud jde o resocializaci obžalovaného, poukázal na to, že ze struktury jeho osobnosti

vyplývá, že již citované aktivity obžalovaného jsou ve službách antisociální orientace, a to natolik, že podle psychiatrů se jedná o osobnost anetickou. dissociální. To samo o sobé již opravňuj e k závěru, že resocialiace neni možná. Pokud j de o předchozí kladné hodnoceni z výkonu trestu, poukázal na to, že hlavní individuální zvláštností obžalovaného je to, že zjištění kvalitní osobnostní rysy včetně schopnosti ovládání a sociální obratnosti jsou ve službách antisociální orientace. Obžalovaný je schopen se dobré adaptovat a projevuje se účelově, aniž by byla zasažena struktura jeho skutečných hodnot. Takže předchozí kladné hodnocení z výkonu trestu v kontextu s ostatními závěry považuj í spíše za přitěžující. Dále

se vyjadřoval k prostředí, v němž probíhalo vyšetření ve věznici, když připustil. že to mělo vliv na celkovou kvalitu vyšetřeni a ovlivnilo to vyšetření inteligence. Za zvláštnost považuje, že obžalovaný se dožadoval vyšetření bez přítomnosti vězeňské stráže, když toho dosáhl, nedá se říci, že by spolupráce s ním pak byla nekvalitní (č.l. £809). Stejně jako v doplňku písemného znaleckého posudku poukazoval na to, že předchozí znalci učinili ze správných premis chybný závěr. Pokud PhDr. J. uvedl před soudem, že resocializace není vyloučena u nikoho, lze s tím souhlasit, když nikdy neni teoretická jistota a každé pravidlo má své výjimky. V .daném případě však znalci mají právě "praktickou jistotu", a nemohou vyvozovat j iný závěr. Po obsáhlých připomínkách obžalovaného K. (č.l. 6810-2) zmíněných již v rámci obhajoby obžalovaného, všichni znalci trvali na svých závěrech. Dr. P. v té souvislosti vysvětlil. že poukazem na nemilou důkazní situaci před vlastním vyšetřením pouze zjišťovali, jaký má postoj obžalovaný ke svým obviněním. Pokud jde o námitky obžalovaného ohledně důvěry k znalcům, poukázal na to, že při vyšetření duševního stavu se nejedná o oboustranný vztah důvěry, naopak jde o vzájemný vztah obezřetnosti, protože vyšetřovaný ví, že cokoli řekne, bude použito v závěrech znalců a znalci musejí být rovněž obezřetní, aby postihli rozhodující informace.

Podle názoru zdejšího soudu z opakovaného vyšetřeni duševního stavu obžalovaného je prokázána struktura jeho osobnosti a charakterové vlastnosti, které se projevily

í v motivaci projednávané trestné činnosti, za prokázané považuje soud i tom, že obžalovaný netrpí duševní chorobou v pravém slova smyslu a v době činu byly jeho schopnosti ovládací a rozpoznávací plně zachovány, takže z hlediska trestního práva je za své jednání plně odpovědný. Opakovaně zjištěná diagnóza osobnosti obžalovaného jako anetické a dissociální se nezjišťuje pouze z podkladů zjištěných ze spisového materiálu, u kterých by sami znalci připouštěli, že jimi mohly být do určité míry ovlivněny, ale vyplývá z celého předchozího vývoje obžalovaného tak, jak se o něm zmiňoval již tento soud při objasňování motivace jeho jednání. Pokud komise ústavu, jakožto nej vyšší forma znaleckého zkoumání vysvětlila svůj závěr, že nebylo namístě pozorování obžalovaného, nemá soud důvod pochybovat o správnosti takového závěru, a proto ve shodě se znalci považuje ambulantní vyšetření za dostačující. Přitom je však třeba vyjádřit určité znepokojení nad tím, jakým způsobem probíhala vlastní explorace při zpracování revizního znaleckého posudku. V souladu se závěry znalců má soud za to, že

obžalovaný je pro své okolí nebezpečný, především pro své tendence k útěkům z vazby a výkonů trestů, přesto je toho názoru, že vedení věznice mělo znalcům umožnit vhodnější prostředí pro vlastní vyšetření obžalovaného, když zároveň soud chápe jeho snahu, aby přitom, když se bude svěřovat znalcům, nebyly přítomny třetí osoby, ať už jde o ostrahu, či jiné. Podle členů znalecké komise se ponechání pout obžalovanému projevilo pouze v nemožnosti provést všechny testy potřebné k vyšetření jeho inteligence. Tento senát se se znalci shoduje, že toto ztížení vyšetření nemělo podstatný význam pro zodpovězení otázek, které znalcům stanovil předseda senátu. Za závažnější považuje soud určité neshody v anamnése, zejména, pokud jde
o skutečnosti týkající se výchovného prostředí obžalovaného v průběhu jeho dětství. Ani tato pochybení však nejsou takové povahy, aby zpochybnily jinak kategorické závěry revizního znaleckého posudku, z něhož soud při rozhodování o vině a trestu vycházel. Jeho zpracovatelé logicky a věcné vysvětlili, že jejich závěry v podstatě navazuj í na závěry předchozích znaleckých posudků včetně přezkoumávaného psychiatrického posudku MUDr. H. a MUDr. Č. a psychologického posudku PhDr. J., dokumentují určitý vývoj osobnosti obžalovaného od roku 1990 do

současné doby. Za situace, kdy předchozí znalec z oboru psychologie PhDr. J. se v podstatě odlišoval od závěrů o zcelu. zaniklé resocializaci pouze tím. že zůstával zcela v rovině teoretické (u nikoho není resocializace zcela vyloučena), zatímco zpracovatelé revizního znaleckého posudku v rovině praktické, konkrétně u obžalovaného možnost převýchovy vyloučili, akceptoval soud závěr znaleckého ústavu. Krajský soud zároveň, zcela odmítá pochybnosti obhájců o tom, že zpracovatelé znaleckého posudku byli podjatí v tom smyslu, že porušovali zásadu presumpce neviny a vycházeli z předpokladu, že obžalovaný projednávaný trestný čin spáchal. Zkoumání duševního stavu obviněných či obžalovaných je nařizováno vždy v kontextu s tím, že je proti nim vedeno trestní stíhání pro konkrétní trestný Čin. Z toho důvodu také obvykle závěry znalců pracují například v oblasti motivace s několika alternativami, a to zejména tehdy, když vyšetřovaná osoba spáchání projednávané trestné činnosti nedoznává. Přitom je nepochybné, že ve smyslu § 107 odst.l tr.ř. je třeba při vyšetřování duševního stavu poskytnout znalcům obsah celého spisu, avšak vedle těchto procesních materiálů znalci samozřejmě

}.

využívají poznatků získaných jejích vlastními odbornými znaleckými postupy

specifickými pro daný obor. Nepřesná vyjádření mluvčího komise Doc. H. v tomto směru zcela odpovídajícím způsobem korigoval předseda znalecké komise prof. Z., s jehož vystoupením v hlavním líčení se zdejší soud ztotožňuje. Další námitky obžalovaného a obhajoby nepovažuje soud za důvodné, když akceptuje vysvětlení PhDr. P. před soudem.

Shora uvedeným jednáním pod bodem I. se. obžalovaný K. dopustil trestného činu vraždy dle § 219 odst. 1,2 písm.a) ,f) tr.zák. dílem dokonaného, dílem nedokonaného ve stádiu pokusu podle i 8 odst.1 k § 219 odst.1,2 písm.a),f) tr.zák. ve znění zákona Č. 557/1991 Sb. , neboť jiného úmyslně usmrtil, takový čin spáchal na dvou osobách v úmyslu získat majetkový prospěch a zároveň se dopustil jednání pro společnost nebezpečného, které bezprostředně směřovalo k úmyslnému usmrcení jiného s tím, že takový Čin bude spáchán na více osobách v úmyslu získat majetkový prospěch, avšak k jeho dokonání nedošlo. Ve smyslu § 16 odst.1 tr.zák. vycházel soud při právním posouzení tohoto skutku

z právní úpravy účinné v době jeho spáchání, když pozdější novela trestního zákona rozšířila okruh okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby. Podle názoru zdejšího soudu s ohledem na použité střelné zbraně, počet střel, umístěni zásahů, jednal obžalovaný v úmyslu přímém s cílem všechny tři poškozené usmrtit, jeho Čin byl dokonán způsobením smrti dvou osob - poškozených J. a J. P.. Ve vztahu k poškozenému V.u P. se jedná o ukončený pokus, když obžalovaný učinil vše pro to, aby tohoto poškozeného usmrtil, v podstatě pouhou náhodou nedošlo k poranění míchy a následné smrti. Dokonaný čin byl tedy spáchán na dvou osobách s ohledem na skutečnost, že měla být usmrcena
i osoba třetí, je ve vztahu k pokusu trestného činu dán i znak spáchání činu na "více osobách". Ze všech tři motivů specifikovaných ve výroku tohoto rozsudku akcentuje v právní kvalifikaci soud maj etkovou pohnutku obžalovaného, neboť se jednalo o nájemný trestný čin. Usmrceni obou poškozených a snahu o usmrcení přeživšího svědka P. s ohledem na přípravu tohoto jednání, vyhledání osamělého místa a střelbu na všechny tři bezprostředně po sobě, považuje soud za jediný pokračující skutek, když jsou splněny všechny podmínky § 89 odst.3 tr.zák.. Je nepochybné, že obžalovaný K. jednal ve vztahu ke všem zmíněným

osobám veden stejným záměrem.

Typový stupeň společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného K. uvedeného pod bodem /. výroku je určován především významem chráněného zájmu, kxerý byl Činem dotčen, tedy zájmem společnosti na ochraně lidského života. Již ten je vyjádřen trestní sazbou, kterou je obžalovaný ohrožen, t.j. trestem odnětí svobody od 12 do 15 roků, výjimečným trestem odnětí svobody od 15 do 25 roků, nebo uložení výjimečného trestu odnětí svobody na doživotí. Konkrétní stupeň společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného hodnotí zdejší soud jako mimořádně vysoký ve smyslu § 29 odst.3 písm.a) tr.zák.. Kromě majetkové pohnutky se v tomto hodnocení projevuje naprostá neúcta obžalovaného k lidskému životu, když opakovaně lákal poškozeného J. na osamělá místa a poté, co dvakrát neuspěl, při třetí schůzce poškozené J. a J. P. chladnokrevně zastřelil a V. Pokos jeho vražedný útok přežil pouze náhodou. Smrt více osob je zákonným

znakem trestného činu ve smyslu § 219 odst.1,2 písm.a) tr.zák., přesto přihlíží k této okolnosti zdejší soud jako k zvlášť těžkému a těžko napraví zelnému následku. Nejde přitom o dvojí přičítání k tíži obžalovaného, když je třeba poukázat na to, že okolnost podmiňující použiti kvalifikované skutkové podstaty dle $ 88 tr.zák., nehodnotí soud jako obecnou přitěžující okolnost, ael se zřetelem k tomu, že ta současně zvyšuje konkrétní stupeň společenské nebezpečnosti ve smyslu § 3 odst.4 tr.zák.. Za zvlášť zavrženíhodnou pohnutku spíše soud považuje skutečnost, že obžalovaný proto, aby si posílil vlastní sebeúctu, aby imponoval svému okolí jako profesionál, prokázal naprostou neúctu k životu jiného, byť se jednalo o vyděrače. Obecně lze nesporně každou pohnutku vedoucí k trestnému činu vraždy označit za zpravidla zavrženíhodnou, stejně jako každý způsob provedeni tohoto činu a každá vražda bývá spoj ována s těžkým a těžko napravitelným následkem. V daném případě je však třeba zdůraznit promyšlenost, naplánovanost a uspokojování vlastního zájmu zviditelnit s&',jako profesionál oproti zájmu na ochraně života jiné a$oby. U obžalovaného se nejednalo o zkratkové ani afektivní jednání, jeho pohnutky nepramení z deviantního pudového založení, v době činu byl plně trestně odpovědný a časový stres, v němž se ocital poále

znalců, pouze zvýšil jeho motivaci. Soud přihlížel i k tomu, že z ohledáni místa činu a především znaleckého posudku z oboru soudního lékařství vyplývá, že J. P. byl v podstatě "dobit", neboť u střelného poranění hlavy byl zjištěn otvor vstřelu ve vlasaté Části pravé čelní krajiny a střelný kanál směřoval shora dolů v úhlu 45 stupňů, a to ze vzdálenosti několika metrů (č.l. 172) a konečně poškozený V. P., který byl zasažen celkem čtyřmi střelami, byl v době útoku obžalovanému k němu otočen na útěku zadní plochou těla, přičemž proti jeho tělu bylo střeleno ze vzdálenosti bližší než je délka hlavně použité střelné zbraně, tedy z bezprostřední blízkosti (č.l. 190), což odpovídá výpovědi tohoto poškozeného, že poté, co byl zasažen a upadl, pokračoval obžalovaný ve střelbě do jeho těla, i když V. P. ležel a nemohl klást odpor.

Z důkazů provedených v hlavním líčení vzal soud za prokázané také to, že obžalovaný H.ůs poté, co se dozvěděl, že dne

30.5.1993 kolen 20.15 hodin v P. došlo stře Lnou zbraní k usmrceni podnikatele Š.. J., J. P. a pokusu o usmrcení V. P., za situace, kdy již od poloviny května 1993 věděl o tom, že obžalovaný V. je vydírán a nabídl mu proto pomoc obžalovaného K., poté, co byl seznámen obžalovaným V.em den po vraždě, že její obětí byli právě jím zmíněni vyděrači, a po následné výzvě obžalovaného V.a, aby schoval někam obžalovaného K., toto neoznámil bez odkladu policejnímu orgánu ani prokurátorovi.

Obžalovaný H. odmítl v hlavním líčeni k tomuto skutku vypovídat, rovněž odmítl odpovídat i na případně položené otázky (č.l. 5933), ale neměl připomínky k protokolaci svých předchozích výpovědi z přípravného řízení, které mu byly předestřeny postupem podle § 207 odst.2 tr.ř.. Při prvním výslechu v přípravném řízení dne 10.11.1993 nebyly ještě u obžalovaného H. dány důvody nutné obhajoby, vypovídal tedy bez obhájce. Při této výpovědi popíral jakýkoli kontakt s obžalovaným K. v době, kdy se nevrátil z přerušeni výkonu trestu a odmítal, že by sliboval obžalovanému V.ovi nějakou pomoc, nebo s ním hovořil o tom, že by K. viděl v televizi. Trval na tom, že nevěděl nic o tom, že by K. někoho zavraždil (č.l. 2625). Následující výpověď učinil obžalovaný H. dne 11.11.1993 za situace, kdy již byl vzat do vazby a dosud neměl ani zvoleného, ani ustanoveného obhájce, takže k ní soud vůbec nepřihlížel. Před soudkyní rozhodující o jeho vzetí do vazby setrvával na svém vyjádření z prvního výslechu před vyšetřovatelem (č.l. 2655). Dne

23.12.1993 byl tento obžalovaný vyslechnut za přítomnosti obhájců, tato jeho výpověď byla již hodnocena ve vztahu k jednání obžalovaného V.a a obžalovaného K.. Připustil, že o K. se s V.em bavil ještě v době po vraždě poté, co již proběhly prvotní výslechy na policii a říkal mu, že jeho člověk je v celostátním pátrání a pokud byl zatažen do té věci v P., do té vraždy, tak to V. pěkné posral. Jinak připouštěl, že po celou dobu byl informován V.em, že se spolu s K. nekontaktovali, spíše se V. informoval, co je s jeho člověkem nového. Opakovaně uváděl, že až do doby vraždy nevěděl, že jedním z vyděračů měl být posléze zavražděný J..

0 tom, že by celá záležitost mohla mít néco společného s V.em se dozvěděl až tehdy, když ten ho informoval, že je hlavním podezřelým v případě vraždy. 0 tom, že má spojLtost s K. se dozvěděl až v době, kdy mu bylo ukázáno usnesení o stíhání K 9. nebo 10.11.1993. Připustil však, že měl zlé tušení, že by to mohlo mít spojitost s K zhruba od doby, kdy mu V. vrátil již zmíněných 100.000,- Kč. Trval na tom, že souvislosti s případem vraždy Š J a celostátního pátrání po K. se dozvěděl z televize. Na otázku jednoho z obhájců potvrdil, že obžalovaný V. komentoval vraždu, že si to s nimi mohl vyřídit kdokoli další, koho vydírali (č.l. *2665).* Další pokusy o výslech tohoto obžalovaného v přípravném řízení byly neúspěšné. K věci se vyjádřil souhrnně ve svém písemném vyjádření založeném na č.l. 6858-61. V něm doznal, že o vraždě poškozených se dozvěděl v novinách již dne 31.5.1993 a odpoledně toho dne telefonicky hovořil s obžalovaným V.em. Ten mu potom ukazoval identikit údajného pachatele, který nebyl podobný obžalovanému K.. Obžalovaný V. mu přesto říkal, že by bylo lepší, kdyby ho někam schoval a zařídil, aby ten člověk každopádně někam zmizel. Připouští, že od to doby tušil, že to byl obžalovaný K., i když se vduchu přesvědčoval, že on to není. Tak to alespoň uváděl, před vyšetřovatelem, má však za to, že jeho vyjádření neodpovídá tomu, jak je myslel, pouze připouštěl, že v duchu přemýšlel o tom, jestli by to mohl být K., ale nevěřil tomu. Přestože vyšetřovatelé trvali na tom, že vrahem byl K., on věděl, že to K. být nemůže, protože z jednání V.a a z toho, co říkal bylo jasné, že oni dva v kontaktu nebyli a on sám Kajínkovi neříkal, aby v té věci něco dělal a on nic dělat nemohl, protože nevěděl o jaké konkrétní vyděrače se jedná a kde je má hledat. 0 něco dál ve svém vyjádření poukazoval na to, že obžalovanému V.ovi řekl, že s tím mužem není v kontaktu, že po něm pátrá policie, a to
1 prostřednictvím televize, připustil, že obžalovanénu V.ovi řekl, že to "celé posral", protože měl pocit, že V. ho do té věci zatáhl, i když nevěděl přesně jak.

Obhájce obžalovaného H. v závěrečné řeči v té souvislosti poukazoval na to, že obžaloba se opírá toliko o část

výpovědi jeho klienta z výslechu ze dne 11.11.1993 a zpochybnil jeho použitelnost. Poukázal na to. že je třeba, zvážit, co konkrétně, kdy a nakolik hodnověrným způsobem se obžalovaný H. o činu dozvěděl, zda

takovou vědomost vůbec mčl, nebo ji mohl mit v daném časovém období. Poukazoval na to, že obžalovaný Hůs je do dnešního dne přesvědčen, že obžalovaný K. trestný čin vraždy nespáchal, a to právě z důvodů, které uváděl ve svém písemném vyjádření. Přitom zdrojem informací obžalovaného H. byla osoba obžalovaného V.a, vystrašeného k smrti, jehož stav neumožňoval učinit jednoznačné závěry o správnosti těchto informací tak, aby jeho tvrzení obžalovaný Hůs mohl beze zbytku věřit. Dalším pramenem byly údaje se sdělovacích prostředků, které lze rovněž přesvědčivě znevěrohodnit. Je tedy třeba zhodnotit informace, které měl obžalovaný H. k dispozici a podle názoru obhajoby nebyla jeho vina prokázána.

Podle názoru zdejšího soudu je vina obžalovaného H. v tomto bodu prokázána, byd ne z důvodů, které uvádí obžaloba právě se zřetelem k tomu, že výpověď z 11.11.1993 ve shodě s obhajobou považuje zdejší soud za nepoužitelnou. Obžalovaný H. dle vlastního vyjádření věděl o tom, že obžalovaný V. je vydírán, že zvažuje kontakt na "čečenskou mafii", nabídl obžalovanému V.ovi pomoc s tím, že má vhodného člověka a obžalovaného K seznámil, jak vyplývá z důkazů rozebraných u předcházejících bodů výroku, s problémy obžalovaného V.a. Přestože staví svou obhajobu na tom, že pochyboval o jeho vině a že jí do současnosti nevěří, přinejmenším od okamžiku, kdy ho obžalovaný V. vyzval a to obžalovaný H. opakuje s odstupem let i ve svém písemném vyjádření - aby "toho člověka někam schoval a zařídil, aby ten člověk každopádně zmizel" (č.l. 6860 p.v.), musel být přinejmenším srozuměn s tím, že existuje možnost, že obžalovaný K. je pachatelem zmíněného trestného činu. Ve svém písemném vyjádření tento obžalovaný do značné míry modifikuje své předcházející výpovědi, když ostatně reaguje i na výpovědi, které, jak již bylo řečeno. jsou pro toto řízení irelevantní. Přesto však nemění tvrzení, že obžalovaný V. mu řekl, aby obžalovaného K schoval. Právě tento pokyn považuje zdejší soud za zlom. Přinejmenším od tohoto okamžiku se

obžalovaný H.dopouštěl jednání, které mu bylo kladeno za vinu. Proto zdejší soud upřesnil popis skutku oproti obžalobě tak, jak je uveden pod bodem IV. výroku tohoto rozsudku. Ostatně z výpovědi svědka V., která již bvLa také podrobně zhodnocena vyplývá, že tento svědek se kontaktoval s obžalovaným K v době, kdy obžalovaný H. byl vzat do

vazby, obžalovaný K. se mu svěřil s tím, že obžalovaný H. působil jako prostředník a zneklidňoval se, že ve vazbě někdo mluvil. I to je podpůrný důkaz pro uznání viny tohoto obžalovaného.

Shora uvedeným j ednáním naplnil obžalovaný H. všechny zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu neoznámeni trestného činu podle § 16S odst.1 tr.zák. ve znéni zákona č. 557/1991 Sb. , neboť hodnověrným způsobem se dozvěděl, ze jiný spáchal trestný čin vraždy podle § 219 tr.zák. a takový trestný čin neoznámil bez odkladu prokurátoru nebo bezpečnostnímu orgánu. Při právním posouzení jednání tohoto obžalovaného vycházel soud z trestního zákona účinného v době spáchání, když novela trestního zákona a jeho současně změní není ve smyslu § 16 odst.1 tr.zák. pro obžalovaného příznivější. Při řešeni otázky, zda je naplněn znak "hodnověrným způsobem se doví", je třeba vycházet právě z konkrétních okolností případu, t.j. z důvěryhodnosti zdroje, ze kterého měla tato informace pocházet, z okol ností a podmínek, za kterých měl zdroj tuto informaci pachateli poskytnout, z formy a obsahu této informace. Hodnověrná vědomost pachatele tohoto trestného činu přitom musí zahrnovat všechny okolnosti činu jiného, které jsou rozhodné proto, aby tento čin byl trestným činem, jehož se týká oznamovací povinnost. Jak již bylo řečeno, obžalovaný věděl o tom, že V. byl vydírán, zprostředkoval mu pomoc obžalovaného K a přestože měl určité pochybnosti o jeho vině, právě od okamžiku, kdy byl vyzván, aby ho někam vyzval, musel být srozuměn s tím, že obžalovaný K. mohl být pachatelem trestného činu, na který platí oznamovací povinnost. Tento trestný čin je možno spáchat i z úmyslu eventuelního dle § 4 písm.b) tr.zák.. Obžalovaný H. věděl, že byl spáchán trestný čin vraždy, věděl, že jeho pachatelem mohl být obžalovaný K., když s V.em se

domlouvali na jeho ukrytí a hovořili spolu o tom, že je po něm vyhlášeno celostátní pátráni, přesto nevyžil neibližši možnosti tyto skutečnosti oznámit. Přitom povinnost oznámit trestný čin uvedený v $ 168 odst.1 tr.zák. nastupuje nejen tehdy, když se oznamovatel dozví o trestném činu a zná jeho pachatele, nýbrž i za situace, kdy oznamovatel se dozví o spáchaném trestné činu a možnosti, že někdo byl jeho pachatelem. Soud zvažoval i to, zda v konkrétním případě nebyly u obžalovaného H. splněny podmínky jeho beztrestnosti ve

smyslu § 168 odst.1 tr.zák.. Podle tohoto ustanovení není trestný ten, kdo nemohl oznámení učinit, aniž by sebe nebo osobu blízkou uvedl v nebezpečí smrti, ublížení na zdraví, jiné závažné újmy nebo trestního stihání. Nebezpečí smrti nebo ublížení zdraví by přitom mohlo vycházet z charakteru spáchaného trestného činu, který nebyl ohlášen. Muselo by však být ve vztahu k obžalovanému Husovi či jeho osobám blízkým konkrétní a reálné, což nebylo. Stejně tak nehrozila jiná závažná újma ani trestní stíhání, neboť obžalovaný Hůs není považován za účastníka jednání uvedeného pod bodem I. .

Nebezpečí trestního stíhání ve smyslu § 168 odst.2 tr.zák. totiž znamená nebezpečí trestního stíhání za čin, jehož se ten, kdo má oznamovací povinnost, nebo osoba jemu blízká skutečně dopustili. Společenská nebezpečnost jednání obžalovaného Hůse je zvyšována toliko charakterem trestného činu, který neoznámil.

Dne 8.2.1994 byl obžalovaný J. K. v P. zatčen a byl dodán do výkonu vazby v této trestní věci. V době výkonu vazby byl umístěn ve vazební věznici Č. B.. Dne 27.3.1994 v 08.45 hodin při provádění vycházek obviněných, vyjmul krycí stropní pletivo vycházkového dvorce, poté vylezl na střechu věznice a po hromosvodu slezl do prostoru vojenských staveb a odtud se pokusil o útěk směrem k zimnímu stadiónu V Č. B., kde byl v prostoru přilehlého parkoviště zadržen hlidkou Policie ČR a Vězeňské služby ČR.

Obžalovaný K. odmítl v hlavním líčení k tomuto jednání vypovídat, v přípravném řízení pouze stručně konstatoval, že "nemá k tomu, co říci, je to úplné jasný" (č.l. 2594). S ohledem

na skutečnost, že obžalovaný svoji vinu nepopíral, byLy za souhlasu stran postupem podle § 211 odst.1 tr.ř. v hlavním líčení přečteny výpovědi všech svědků v této trestní věci (č.l. 5931). Jednalo se výhradně o příslušníky vězeňské služby ČR vykonávající službu ve Věznici Č.B. a příslušníky Policie ČR. Jejich výpovědi dokreslovaly provedené listinné důkazy, především protokol o dodání do vazby, usnesení o vzetí do vazby (č.l. 47-3, 88-9), hlášenky změn na č.l. 123-4 a 125. a dále důkazy vztahující se přímo k útěku (č.l. 271-80, 287, 288-89).

Shora uvedeným jednáním pod bodem VIII. (bod VII. obžaloby) naplnil obžalovaný J. K. všechny zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst.1 písm.b) tr.zák., neboť podstatné ztížil výkon rozhodnutí soudu tím, že uprchl z vazby. Obžalovaný v kritické době vykonával rozhodnutí soudu o vazbě, jakožto zajišťovacím opatření, tento výkon podstatně ztížil svým útěkem. Takové narušení režimu vazby je nepochybně "podstatným ztížením". Obžalovaný jednal v úmyslu přímém ve smyslu § 4 písm.a) tr.zák., neboť jednal cíleně. Stupeň společenské nebezpečnosti je vyjádřen trestní sazbou, podle názoru zdejšího soudu není výrazně zvyšován, pokud se odhlédne od toho, že nereagoval na výzvu k zastavení a musel být použit jako donucovací prostředek varovný výstřel a hmaty a chvaty sebeobrany.

Při rozhodování o druhu a výši trestu u každého z obžalovaných se zdejší soud řídil všemi hledisky uvedenými v § 23 odst.l a 1 odst.l tr.zák.. Přihlížel k stupni nebezpečnosti daného trestného činu pro společnost, jakož
i k možnosti nápravy a poměrům obžalovaných. Obžalovaný J. K. je svobodný, bezdětný. V minulosti byl již třikrát odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, a to i pro násilnou trestnou činnost (č.l. 6838), trestné činnosti se dopouštěl v minulosti i ve zkušební době podmíněného propuštění, po přerušení výkonu trestu odnětí svobody, který v současné době vykonává se do výkonu trestu nevrátil a na útěku se měl dopustit projednávané trestné činnosti pod body I., VI. a VII.. Z výkonu trestu odnětí svobody i vazby je vždy hodnocen kladně, avšak

s tím, že se opakované pokouší o útěk. Závěr hodnocení obžalovaného ze současného výkonu trestu je ten. že trest u něho neplní výchovný účel (č.L. 6841-2). Přitěžuje mu. že spáchal více trestných činů a také recidiva. Polehčuje částečné doznání k méně závažné trestné činnosti. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem byl obžalovanému ukládán za veškerou projednávanou trestnou činnost úhrnný trest odnětí svobody dle § 35 odst.l tr.zák. v sazbé § 219 odst.2 tr.zák.. Je tedy ohrožen uložením trestu odnětí svobody od 12 do 15 roků, uložením výjimečného trestu odnětí svobody od 15 do 25 roků, nebo uložením výjimečného trestu odnětí svobody na doživotí. Již při hodnocení konkrétního stupně společenské nebezpečnosti

jednání uvedeného pod bodem I. soud v tomto rozsudku konstatoval, že ten je mimořádně vysoký vzhledem k zvlášť zavrženíhodné pohnutce a zvlášť těžkému a těžko napravitelnému následku. Za situace, kdy původní znalci hodnotili možnost nápravy obžalovaného jako obzvlášť ztíženou, byly by splněny podmínky § 29 odst.2 tr.zák. pro uložení trestu odnětí svobody na 15 až do 25 let. Tento soud však vychází především z kategorických závěrů revizního znaleckého posudku z oboru psychiatrie a psychologie. Z posudku vypracovaného znaleckým ústavem vyplývá (jak již bylo podrobné rozebráno při hodnocení důkazů a námitek obžalovaného), že obžalovaný je vysoce nebezpečný z hlediska páchání recidivy závažné násilné trestné činnosti a jeho resocializace je vyloučena, což znamená, že ve smyslu § 29 odst.3 písm.b),c) tr.zák. účinná ochrana společnosti vyžaduje uložení trestu odnětí svobody na doživotí, a to za sitauce, kdy není naděje, že by pachatele bylo možno napravit trestem odnětí svobody na 15 až do 25 let. V té souvislosti se znovu poukazuje na to, že znalci konstatovali, že ani dlouhodobý výkon trestu nezmění strukturu osobnosti obžalovaného, jeho povahové založení a neodstraní jeho výrazné anetické a dissociální rysy. Ze shora uvedeného tedy vyplývá, že u obžalovaného K bylv splněny všechny tři kumulativní podmínky pro uložení výjimečného trestu odnětí svobody na doživotí stanovené v ustanovení § 29 odst.3 tr.zák., takže soudu nezbylo, než mu tento trest uložit. Podle § 39a odst.2 písm.d) tr.zák. byl obžalovaný K. k výkonu tohoto trestu zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou, a to právé z toho důvodu, že mu byl

uložen výjimečný trest odnětí svobody. Ve smyslu § 29 odst.l tr.zák. zvažoval soud i možnost rozhodnutí, že doba výkonu trestu ve věznici se zvýšenou ostrahou se pro účely podmíněného propuštění do doby výkonu trestu nezapočítává. Takové zpřísněni je však fakultativní a tento senát nedošel k závěru, že je namístě. Podle názoru zdejšího soudu z hlediska dosažení účelu trestu ve smyslu izolace pachatele dostačuje samotné uložení trestu odnětí svobody na doživotí.

Zároveň byl tomuto obžalovanému uložen i trest propadnutí věcí - zbraní a střeliva specifikovaných v bodě IX. výroku o vině, jimiž byl spáchán trestný čin nedovoleného ozbroj ování (§ 55 odst.l písm.a) tr.zák.).

Obžalovaný V. dosud nebyl soudně trestán, z výkonu vazby je hodnocen kladně, stejně jako ze svého bydliště. Je rozvedený, žije s družkou, je otcem dvou zletilých synů, jedná se o soukromého podnikatele. Tomuto obžalovanému polehčuje především dosavadní řádný způsob života (§ 33g) tr.zák.), pokud jde
o jednání pod bodem II., nepominul soud ani tu skutečnost, že jednání se dopustil pod vlivem tíživých poměrů, kdy byl vydírán a policie opakovaně selhala. Soud zohlednil i to, že meze jeho návodu byly obžalovaným K překročeny (§ 31 odst.l písm.b) tr.zák.). Za přitěžující okolnost považuje soud skutečnost, že spáchal dva úmyslné trestné činy. Konkrétní stupeň společenské nebezpečnosti jednání tohoto obžalovaného pod bodem II. je zvyšován tím, že objednal trestnou činnost za úplatu. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem byl tomuto obžalovanému ukládán trest úhrnný ve smyslu § 35 odst.l tr.zák. za veškerou projednávanou trestnou činnost v sazbě do tří roků odnětí svobody. Přestože tento obžalovaný strávil ve vazbě více než tři roky, při rozhodování o trestu soud nepřihlížel k tomu, že by mél tuto dobu omezení jeho svobody zohlednit v uloženém trestu. Tento senát si neumí představit, že by obžalovaný, který dosud nebyl odsouzen, je velice dobře hodnocen, k jeho chování nejsou připomínky a který se jednání pod bodem II. dopustil za situace, že byl sám vydírán a zpočátku se nedovolal pomoci policie, byl odsouzen k trestu odnětí svobody na samé horní hranici zákonné

trestní sazby jen proto, aby byl pokryt výkon předchozí vazby. Vazba je zajišťovacím institutem, není sankcí, a proto soud k ní přihlížeL pouze z toho úhlu pohledu, že na obžalovaného již bylo
i jejím výkonem výchovné působeno. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem považuje zdejší soud za přiměřený trest v trvání šestnácti měsíců. Senát zvažoval, zda nejsou dány podmínky pro podmíněný odklad výkonu trestu ve smyslu § 58 odst.l písm.a) tr.zák., došel však k závěru, že podmíněný odklad výkonu trestu není namístě. Přitom bral v úvahu především povahu projednávané trestné činnosti tohoto obžalovaného a návaznost jeho jednání pod bodem II. na následné jednání spoluobžalovaného K, byť ten překročil rámec dohody. Podle § 39a odst.2 písm.b) tr.zák. byl obžalovaný V. pro výkon trestu zařazen do věznice s dozorem, tedy do nejmírnějšího typu věznice pro pachatele úmyslných trestných činů, protože dosud nebyl ve výkonu trestu odnětí svobody. Zároveň podle § 55 odst.l písm.a) tr.zák. rozhodl soud o uložení trestu propadnutí věcí, jimiž byl spáchán trestný čin nedovoleného ozbroj ování tak, jak jsou specifikovány ve výroku o trestu.

Obžalovaný H. je soukromý podnikatel, je rozvedený, bezdětný (č.l. 5933). V současné době je ve vazbě Městského soudu v Brně, sp.zn. xx. V minulosti již byl soudné trestán i ve výkonu trestu odnětí svobody (č.l. 6835), projednávané trestné činnosti se dopustil ve zkušební době podmíněného propuštění. Z výkonu vazby je hodnocen kladně. Tomuto obžalovanému polehčuje částečné doznání, především ke vztahu k jednání pod bodem V. výroku, přitěžuje mu, že spáchal dva úmyslné trestné činy, již byl v minulosti odsouzen a - jak již bylo zmíněno - trestné činnosti se dopustil ve zkušební době podmíněného propuštění. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem byl tomuto obžalovanému uložen za veškerou projednávanou trestnou činnost za použití § 35 odst.l tr.zák. úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 22 měsíců. Vyšší trest soud neukládal s ohledem na časový odstup i s přihlédnutím k tomu. že pomoc při obstarávání dokladů obžalovanému K. nebyla ze strany obžalovaného H. motivována zištné, ale přátelskou pomocí. Tento trest byl s ohledem na předchozí způsob života uložen jako

nepodmíněný, podle § 39a odst.2 písm.c) tr.zák. byL obžalovaný H.

pro jeho výkon zařazen do věznice s ostrahou, neboť by L uznán vinným spácháním úmyslných trestných činů a v minulosti byL již ve výkonu trestu pro úmyslný trestný čin.

Ze všech poškozených se se svým nárokem na náhradu škody připojila včas a řádně toliko Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR, Okresní pojišťovna Plzeň, se žádostí o úhradu léčebných nákladů vynaložených na ošetřování bratrů P.. Zdravotní pojišťovna byla vyrozuměna, jakožto poškozená organizace,

o konání hlavního líčení (č.l. 5723), vyrozumění bylo převzato 29.3.1996 (č.l. 5730 p.v.). Zdejší soud po přečtení obžaloby postupem dle § 44 odst.2 tr.ř. rozhodl o připuštění v š e ch poškozených k hlavnímu líčení, bez jejich vyjmenovávání (č.l. 5898). Z této dikce vyplývá, že připuštěna byla i VZP. Její zástupce nebyl u prvního hlavního líčení přítomen, předseda senátu měl tedy podle § 206 odst.2 tr.ř. přečíst připojení 7. přípravného řízení, konkrétné z č.l. 126. K tomu pochybením nedošlo (předseda senátu v přípravě k hlavnímu líčení vycházel z druhého číslování, takže tento nárok měl označen s tím, že je na č.l. 1566, a před výslechem obžalovaných jej nenalezl). Obžalovanému K. bylo tímto způsobem znemožněno vyjádřit se k uplatňovanému nároku na náhradu škody. Za situace, kdy odmítal k věci vypovídat a popírá svoji vinu, která je předpokladem rozhodnutí o náhradě škody, má soud za to, že nedošlo ke zkrácení jeho práv. Navíc bylo před soudem přečteno navazující vyúčtování, specifikace jednotlivých nákladů na č.l. 6657-63, obžalovaný K. k němu neměl připomínek. Proto zdejší soud, který uznal obžalovaného K vinným jednáním pod bodem I. uložil tomuto obžalovanému podle § 228 odst.l tr.ř. zaplatit poškozené organizaci škodu ve výši 52.066,- Kč, když nárok na náhradu škody považuje za oprávněný v plné výši.

V tomto společném řízení se Krajský soud v P. zabýval obžalobou i ve vztahu k obžalovaným J. K.ovi aj.M.. Těm je pod bodem X. obžaloby dáváno za vinu spácháni trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst.l písm.a) tr.zák., kterého se měli dopustit v době od

30.5.1993 do 12.11.1993 ovlivňováním svědků v trestní věci vraždy Š J a J P a pokusu vraždy V P, spáchaných dne 30.5.1993 v P a tím mařením odhalení pachatele tohoto trestného činu. ačkoli měli jako

příslušníci PoLicie ČR podle § 2 odst.l písni, d) zák. č. 283/1991 Sb., o policii, za povinnost odhalovat trestné činy a zjišťovat pachatele.

Po zhodnocení výpovědí obžalovaných v přípravném řízení a zhodnocení výpovědí spoluobviněného H. a svědků K., K. a magnetofonové nahrávky pořízené v září 1993 v hotelu K. a magnetofonové nahrávky telefonického hovoru mezi obžalovaným V.em a poškozeným Š.J., s níž bylo manipulováno, došel krajský státní zástupce v odůvodnění obžaloby k závěru, že je prokázáno, že obžalovaný K. udržoval pravidelné styky s A. V.em, který v té době vystupoval jako svědek v trestním stíhání vedeném pro trestný čin vraždy, účastnil se s ním různých jednání a nedal žádným způsobem najevo nesouhlas s označováním své osoby, jako ochranky A.V.a, byl přítomen situaci, kdy obžalovaný V. předával obžalovanému H. částku 100.000,- Kč, aniž by o tomto poznatku učinil jakékoli oznámení orgánům vyšetřujícím trestný čin vraždy a s pravděpodobnostní hraničící s jistotou pak provedl spolu s A. V.em úpravu záznamu telefonického hovoru vedeného mezi A. V.em a Š.J., což bylo v hrubém rozporu s jeho povinnostmi policisty. Z výpovědi obviněného H. v přípravném řízení podle názoru státního zástupce vyplývá, že obviněný J.M.poskytoval pomoc A. V.ovi, za kterého vypracoval různé stížnosti adresované různým orgánům České republiky s úmyslem ztížit práci vyšetřovatelů, kteří konali vyšetřování ve věci trestného činu vraždy. Z výpovědí svědkyň K. a K. i svědka K. podle jeho názoru vyplývá, že oba obžalovaní v době, kdy A. V. vystupoval jako svědek v trestní věci, mu poskytovali
i jiné služby, především se zapojili různými formami do jeho podnikatelských aktivit. Z výpovědi svědkyně K., zejména z protokolu o rekognici, která s ní byla provedena, je podle názoru žalující strany prezentovaného v odůvodnění obžaloby zřejmé, že oba obžalovaní v listopadu 1993 - tedy již v době, kdy

bylo vedeno pátrání po J. K., jako osobě podezřeLé ze spáchání trestného činu vraždy podle § 219 odst.l..2 písm.a) tr.zák. - se s ním setkali v hoteLu K v M.L. a nepodnikli žádné kroky k jeho zadrženi a předáni příslušným orgánům (str. 151 odůvodnění obžaloby). Z obdobných důkazů vycházela intervenující státní zástupkyně i ve své závěrečné řeči (č.l. 6868-71). V této souvislosti je třeba podrobněji zmínit předpoklad státní zástupkyně, že právě obžalovaný K. manipuloval s nahrávkou telefonického hovoru mezi obžalovaným A. V.em a poškozeným Š.J., což bere za prokázané z magnetofonové kazety vydané obžalovaným V.em dne 31.5.1993, která byla porovnaná s nahrávkou hovoru pořízenou v hotelu K., kterou dne 15.11.1993 vydal obžalovaný J. K. se zaměřením na ztotožnění mluvčích, kteří pronesli věty "A je to" a "dostaneš drbačku pro vydírání, víš?". Poukazuje na závěry znaleckého posudku, z něhož je zřejmé, že v nahrávkách hovorů na obou předložených kazetách se shoduje obžalovaný A. V. z telefonického hovoru s poškozeným J. s jedním z mluvčích rozhovoru v hotelu K., avšak větu "A je to" v závěru telefonického rozhovoru pronesl další mluvčí. Vzhledem k tomu, že s nahrávkou hovorů mezi obžalovaným V.em a poškozeným J. pořízenou dne 30.5.1993 od doby jejího vydání manipulovaly pouze dvě osoby, důvodné předpokládá, že uvedenou větu řekla jedna z těchto osob. Podle přesvědčení státního zástupce "netřeba být renomovaným expertem, aby se dal učinit závěr, že touto osobou je obžalovaný J. K.". Proto je činěn závěr, že v rozporu s povinnostmi policistů uloženými jim zákonem o Policii ČR se oba obžalovaní kontaktovali s osobami vystupujícími v trestním stíhání vedeném pro trestný čin vraždy podle § 219 odst.1,2 tr.zák., těmto osobám poskytovali v různých formách pomoc a namísto, aby v souladu s povinnostmi uloženými jim zákonem o policii oznamovali svoje poznatky ve vztahu k trestnímu stíhání pro trestný čin vraždy, nepodnikli v tomto směru žádné kroky, což se negativné odrazilo při objasňování skutečností vedoucích ke stíhání konkrétních pachatelů. Z výpovědi obžalovaného H. se považuje za vyvrácenou obhajoba obžalovaného K.a v tom směru, že je prokázáno, že ten udržoval pravidelné styky s A. V.em, který v té

době ještě vystupoval jako svědek, účastnil se různých jednání a byl přítomen také situaci, kdy obžalovaný V. předával H. částku 100.000.- Kč. aniž by o tomto poznatku učinil jakékoli oznámeni orgánům

vyšetřujícím trestný čin vraždy, "s pravděpodobností hraničící s jistotou" pak provedl spolu s A. V.em úpravu telefonického hovoru vedeného mezi obžalovaným V.em a poškozeným J.ou. Z výpovědi obžalovaného H. se považuje za prokázané, že i obžalovaný M. poskytoval pomoc V.ovi, za kterého vypracoval různé stížnosti adresované různým orgánům ČR s úmyslem ztížit práci vyšetřovatelů, kteří konali vyšetřování ve věci trestného činu vraždy. Z výpovědi svědkyň K. a K. a svědka K. podle názoru státní zástupkyně vyplývá, že oba obžalovaní v době, kdy obžalovaný V. ještě vystupoval jako svědek mu poskytovali různé služby. Z výpovědi svědkyně K. a protokolu
o rekognici považuje státní zástupkyně za zřejmé, že oba tito obžalovaní v listopadu 1993 se setkali s obžalovaným K. v hotelu K v ML a nepodnikli žádné kroky k jeho zdržení.

Naproti tomu oba obžalovaní kategoricky popírali jednání kladné jim za vinu, přičemž jednak odmítali porušení ustanovení § 2 odst.l písm.d) zákona o policii s tím, že upravuje povinnosti policie ČR jako celku, nikoli jednotlivých policistů, jednak se velice podrobně a opakované vyjadřovali ke skutkovým zjištěním. Svoji pozornost přitom zaměřovali i na výtky k vyšetřování projednávané trestné činnosti a obžalovaný K. i na okolnosti, za nichž došlo k odložení naplánované akce proti vyděračům J.ovi a spol. a prozrazení chystaného zákroku. Obžalovaný K. poukazoval na to, že s obžalovaným V.em se znal v kritické době zhruba 14 dní a až později se s ním blíže seznámil jako s každým, kdo je člověku nějak sympatický a s kým tráví nejvíce času. V té dobé měl dovolenou, proto ji věnoval pro pana V.a. Již v té době byl rozhodnutý, že odejde od policie, protože nemá cenu tam být, nejednal za úplatu (č.l. 5898-901). Poté, co mu postupem podle § 207 dost.2 tr.ř. byly přečteny výpovědi z přípravného řízení, poukazoval na to, že obžalovaný H. mu byl představen jako obchodní partner pana V.a, se

120

kterým se setkali asi 2x či 3x a o případu, který je tu projednáván, se vůbec nebavili. Kategoricky trval na tom, že nebyl nikdv v pracovním poměru u obžalovaného V.a, ani od něho žádné peníze nedostával, dělal pro něho zadarmo, vLastné tím způsobem odpočíval. Hotel byl zavřený a bez zaměstnanců, on zajišťoval

opravu komína a kotle. Pokud je někde v účetních dokladech uvedeno, že obdržel nějaké peníze, byly to peníze na materiál, nebo vezl výplatu paní K.. Odmítal, že by někdv vystupoval jako ochranka pana V.a s tím. že vždy vystupoval pouze jako jeho známý. Připustil, že je možné, že někdy hovořil
0 tom, že když člověk není spokojený, může si podat stížnost, ale poukazoval na to, že to přece není nic trestného. Vyjadřoval se
1 k tomu, že dělal ručitele obžalovanému V.ovi na směnku přes 4.000.000,- Kč. Popíral jakoukoli manipulaci s kazetou, na které byl odposlech rozhovoru V.a s J.ou a argumentoval tím, že od 31.5.1993 dosud s ní mohl manipulovat kdokoli od policie. Neviděl jakýkoli důvod pro takovou manipulaci ze své strany. Považuje za spekulaci, že zatímco soudní znalec píše, že poznámka "A je to" je vyslovena neidentifikovatelnou osobou, státní zástupkyně je přesvědčena, že touto osobou je on (č.l. 5903). K dotazu obhájců vyslovil názor, že jeho setkání s obžalovaným H. v P. bylo až 14 dnů po vraždě, dříve s ním do styku nepřišel (č.l. 5906). Trval na tom, že setkání s H. byla vždy náhodná, připustil, že jednou se setkali u benzínové pumpy, ještě spolu s V.em, on sám však H. neposkytoval žádné informace, ani žádnou poradu z oblasti trestné procesní (č.l. 5907). Popíral, že by byl přítomen předání peněz Hůsovi od obžalovaného V.a. Dále se tento obžalovaný vyjadřoval k věci při svých četných připomínkách k prováděným důkazům (č.l. 5921, 5929, 5934). K předloženým vizitkám na č.l. 3969, kde byl označen jako ředitel firmy obžalovaného V.a, uváděl, že se jednalo pouze o legraci, že lze vytisknout jakoukoli vizitku, pokud není zneužita (č.l. 5951). Dále poukazoval na manipulace s jeho žádostí o propuštění do civilu s tím, aby jeho žádost byla vyžádána od policejních funkcionářů, kteří budou předvolání jako svědci (č.l. 6129). Vyjadřoval se i k tomu. že měl koncesní listinu, ale i když byla jedním z rozhodujících důvodů jeho propuštění od policie, v té dobé fakticky nepodnikal. Nesouhlasil

s výpovědí Ing. P. (č.l. 4138-44, 4145-8), že se představoval jako ředitel hoteLu K. (č.l. 6142). Po výsLechu svědka Ch. před soudem připomněl. že v kritické době znal obžalovaného V.a asi 10 dní a vykali si. z vyšetřovacího týmu byl vyřazen po hádce s Dr. K. (č.l. 6199). Po výpovědi svého dřívějšího nadřízeného D. poukazoval na okolnosti, za nichž mu byl doručen propouštěcí rozkaz (č.l. 6207, 6208). Po předložení obsahu přílohové obálky č.9, tedy věcí zajištěných při domovní prohlídce obžalovaného Húse, poukazoval na smlouvu o pronájmu, z níž vyplývá, že v době, kdy on měl údajně vykonávat funkci ředitele, vykonával tuto funkci Hiis (č.l. 6218). I po výslechu svědka V. trval na tom, že nikdy nevystupoval jako ochranka, pokud měl pistoli, nebylo to proto, že by někomu dělal ochranku, ale nosil ji pro vlastní ochranu (č.l. 6226). Obsáhle reagoval na výslech znalců - zpracovatelů znaleckého posudku z oboru fonoskopie (č.l. 6298-9). Poukazoval na manipulaci se svědkem K., který oproti objektivní skutečnosti ve výslechu před vyšetřovatelem, od něhož se posléze distancoval, uváděl, že se od obžalovaného V.a již dopředu dozvěděl, že na Šumavu pojede ve společnosti obžalovaného K.a (č.l. 6396). Po předložení k nahlédnutí a přečtení obsahu přílohové obálky č.ll měl obdobné připomínky jako k přílohové obálce č.9 (č.l. 6400). Zpochybňoval výpověď svědkyně K., že se představoval jako ředitel hotelu, měl výhrady i k její vizuální paměti (č.l. 6444-6445). V té souvislosti poukázal na to, že o tom, že měl zajišťovat obžalovanému V.ovi alibi a dělat mu ředitele hotelu se psalo v denním tisku. Vylučoval, že by se chlubil funkcí ředitele. Po seznámení s výpovědí svědkyně K. trval na své obhajobě (č.l. 6454), v té souvislosti předložil fotokopii článku redaktora P.B. o tom, že měl poskytnout obžalovanému V.ovi alibi a za odměnu dostat místo ředitele hotelu. Odmítal i tvrzení svědka O., že s ním jednal o K.u a že mu předával nějaké klíče a přestavoval se mu jako ředitel (č.l. 6457). Na svoji obhajobu uváděl, že neměl vůbec v úmyslu odejít od policie, měl od 1.12.1993 přejít do P. na zvláštní útvar pro boj s organizovaným zločinem (č.l. 6458). K okolnostem svého propuštění se vyjadřoval znovu po výslechu svědka S. (č.l. 6724-6). V té souvislosti znovu pro potřeby

soudu předložil fotokopie založené na č.L. 6728-34. Tyto materiály

předložil opakované (č.l. 6796-801).

Opakované tento obžalovaný požádal o dopLnéni dokazování (č.l. 6322-3, 6520-1, 6814**)**. Své námitky ke způsobu vyšetřováni své údajné trestné činnosti a hodnocení jednotlivých důkazů podrobně shrnul i v písemném vyhotovení své závěrečné řeči na č.l. 6907-9).

Rovněž obžalovaný M. namítal právní kvalifikaci použitou v obžalobě a skutečnost, že za vinu se mu dává porušení ustanovení, které zahrnuje úkoly policie jako právnické osoby (č.l. 5908). Poukázal na to, že s obžalovaným V.em byl seznámen prostřednictvím obžalovaného K.a až v období léto-podzim 1993, znali se pouze pár týdnů. Poté, co ho obžalovaný V. seznámil se svou verzí případu, obžalovaný M. nevěřil v jeho vinu a vysvětlil mu, že pokud se skutečně stalo to, co mu převyprávěl, není to pouze jeho osobní věcí, nechal ho nahlédnout do trestního zákona a trestního řádu a informoval ho, že má právo podávat stížnosti. Jednu mu dokonce napsal, když mu jí V. nadiktoval. Trval na tom, že nikoho neovlivňoval, což nezpochybňoval ani vyšetřovatel. Naopak obsáhle citoval ze svých vlastních stížností na postup orgánů činných v trestním řízení. Připustil setkání s obžalovaným Húsem, avšak s tím, že spolu hovořili pouze formálně a s výjimkou toho, že V. Húsovi řekl, že podal stížnost a za jeho výslech nemůže, se tito dva v jeho přítomnosti bavili o soukromých záležitostech (č.l. 5911). Připustil, že ještě v období před
5.9.1993 byl s V.em a jeho rodinou na soukromé rekreaci v hotelu K., a to i za přítomnosti svědka K. Bavili se
o tom, co se přihodilo ze strany údajných vyděračů J a P. Vyslovil názor, že jde o rozhovor, který má soud k dispozici, nebot magnetofonová kazeta byla předána vyšetřovateli. Trestní stíhání vedené proti své osobě označil za nelegální, poukázal na to, že nezná žádné svědky vraždy Š J, neví, kdo byl vrahem, proto nemohl žádné svědky ovlivnit (č.l. 5917-18). Po přečtení předchozích výpovědí z přípravného řízení na č.l. 2783-94, 2796-9, souhlasil s obsahem protokolace

a poukazoval na to, že v žádném případé nikdy néméL žádné výhody ani neobdržel, žádnou finanční částku od obžalovaného V.a jako od fyzické osoby, nebo od dalších osob uvedených v obžalobě.

Vyjadřoval se ke svým obchodním kontaktům se společnostmi obžalovaného V.a a k j iž zmíněné sménce na 4.800.000,- Kč . Trval na tom, že nebyl velkým přítelem ani obžalovaného V.a, ani poškozeného J, byť toho znal. Obžalovaný V. si k němu přátelský vztah vybudoval až v roce 1996, když ho byl navštívit ve vazbě. Nevzpomínal si, kdy se dozvěděl. že K. je podezřelý ze spáchání vraždy J, podle jeho názoru to bylo zřejmě ze sdělovacích prostředků, nebo od kolegů v práci. Obžalovaného K viděl poprvé až před soudem a není si vědom, že by byl v hotelu K. někdy za přítomnosti obžalovaného H. Rovněž i vzájmemný vztah obžalovaného K.a a K. označil spíše za pracovní. Trval na tom, že několikrát se obžalovaného V.a ptal, jestli má s tou záležitostí něco společného, přičemž využíval i svých znalostí psychologie, on mu však nikdy neodpověděl pozitivně a nepřipustil, že by si vraždu objednal (č.l. 5921). Zpochybnil výpovědi obžalovaného H., který při svém prvém výslechu okolnosti vztahující se ke kontaktu s nějakými policisty neuváděl a z nepochopitelných příčin hned druhý den poté, co byl kontaktován Policií ČR byl k smrti vyděšen a vyjadřoval obavu o sebe a svoji rodinu. Z toho dovozoval, že
i tomuto obžalovanému bylo obdobným způsobem jako jemu vyhrožováno ze strany orgánů činných v trestním řízení. Popíral, že by obžalovaného H. jakkoli ovlivňoval a poukazoval na to, že ho viděl pouze krátce a proto ho ani nepoznal, když si sedal na lavici obžalovaných. Pokud by ho jakkoli ovlivňoval, tak jediné, aby mu radil, aby nevypovídal ve vazbě. Popíral, že by s obžalovaným Hůsem hovořil o stížnostech, vzápětí však připustil, že by s ním mohl hovořit o stížnostech, které považoval za jednoznačně oprávněné a odmítl jeho tvrzení, že by obžalovanému V.ovi dělal ochranku (č.l. 5935). Po předložení dokladů založených při prohlídce prostor v P., namítal nezákonnost tohoto vyšetřovacího úkonu (č.l. 5947) a odkazoval na obsah svých stížností. Přitom konstatoval, že žádná z těchto stížností, které byly přečteny v hlavním líčení, nebyla řádně prošetřena a nebyly z ní vyvozeny žádné

legální důsledky (č.l. 5950). Pokud jde o vizitku obžalovaného K.a, jakožto ředitele, potvrdil jeho obhajobu, že šlo víceméně o žert (č.l. 5951). Namítal, že jsou prováděny důkazy týkající se jeho podnikatelských aktivit a aktivit obžalovaného V.a a poukazoval svým právem na ochranu soukromí a osobnosti (č.l. 6008). V souvislosti s okolnostmi provedené prohlídky přilehlých prostor vyjádřil názor, že osobní zášť vyšetřovatelů ovlivnila trestní stíhání vzhledem k jeho osobě (č.l. 6126). Po přečtení listinných důkazů vztahujících se k hodnocení jeho osoby (č.l. 6129) odmítal pokles iniciativy a poukazoval na diferencovaný přístup policie k řešení jeho i obžalovaného K.a. V souvislosti s tím, co mu je dáváno za vinu, poukazoval na to, že se ptá každého svědka, jestli ho neovlivňoval, proto dával návrh na doplnění dokazování výslechy státní zástupkyně Mgr. B., vyšetřovatelů H. a L. (č.l. 6139), posléze však na těchto návrzích netrval. Vyjadřoval se k tomu, že jako mandantář pracoval od 30.8.1993 a z materiálů, které měl k dispozici mu nebylo nic známo o tom, že by obžalovaný K. pracoval v jakékoli funkci nebo byl zaměstnancem obžalovaného V.a (č.l. 6142). Po výslechu svědka D. poukazoval na okolnosti, za nichž byl "zatčen" (č.l. 6205). Připustil, že chodil ozbrojen i v civilu až do doby, kdy mu byla odebrána zbraň, popíral, že by dělal ochranku obžalovanému V.ovi (č.l. 6226-7). I po výslechu svědka Koláře před soudem trval na tom, že obžalovanému V.ovi ochranku nedělal. Zpochybnil výpovědi svědkyně K. s tím. že si ho plete s jiným kolegou spoluobžalovaného K.a, protože on sám nikdy na hotelu K. v montérkách nebyl a žádnou takovou činnost tam nevyvíjel (č.l. 6442-3). Po výslechu svědkyně Kučerové připustil, že na hotelu K. byla pořádána soukromá oslava, které se zúčastnil i on sám, obžalovaný V. a obžalovaný K., nemělo to však žádnou souvislost s projednávaným případem (č.l. 6455) .

Jednou ze základních zásad trestního řízení je zásada obžalovací (§ 2 odst.8 tr.ř., § 180 tr.ř.). Při zachování totožnosti skutku ve smyslu § 220 tr.ř. se vychází z popisu skutku uvedeného v záznamu o sdělení obvinění (dříve v usnesení

/

o zahájení trestního stihání), který byl zopakován či modifikován v žalobním petitu. Soud může rozhodovat toLiko o skutku, pro který byla osoba, proti níž je vedeno trestní stíhání, obviněna a posléze obžalována. V daném případě již v usnesení o zahájení trestního stíhání a vznesení obvinění ze dne 12.11.1993 a následně v obžalobě je popis skutku omezen pouze na "ovlivňováním výpovědí mařili odhalení pachatele trestného činu". Pokud tedy byla prováděna řada důkazů k prokázání toho, zda obžalovaní dělali ochránce obžalovanému V.ovi, zda pro něho pracovali, či zda nedovoleně soukromě podnikali, jedná se o skutečnosti, které jsou s ohledem na zmíněný popis skutku bez významu. Podstatu skutku tvoří jednání a následek, který jím byl způsoben. Pokud by tedy bylo prokázáno, že obžalovaní oba, nebo některý z nich, prováděli výše zmíněnou činnost, je třeba konstatovat, že takové skutečnosti samy o sobě mohou mít význam z hlediska toho, zda obžalovaní jako policisté porušili svoje služební povinnosti, nikoli však pro závěr, zda ovlivňovali svědky. Proto budou zhodnoceny pouze důkazy, které mají význam pro objasnění skutečností, zda ze strany obžalovaných M.e a K.a došlo či nedošlo k nějakému ovlivňování svědků.

Výpověď svědkyně K. o tom, že oba obžalovaní měli být na hotelu K. v přítomnosti obžalovaného K je zpochybněna z důvodů, které jsou uvedeny při podrobném rozboru její výpovědi ve vztahu k závažnější trestné činnosti (č.l. 3962-6, 6450-5, 4507-9). Stejné tak nelze bez dalšího vycházet z výpovědi svědkyně Kounovské, a to nejen z důvodů rozebraných při hodnocení důkazní situace ve vztahu k jednání pod bodem I. a II.. Tato svědkyně totiž připustila, že zaměnila obžalovaného M. s jiným mužem, který měl podle jejího tvrzení doprovázet obžalovaného K.a na hotelu K. v době, kdy tam byl obžalovaný K. (č.l. 6446). Obžalovaného M. nepoznala ani na předložené fotodokumentaci, a to přestože s ní měl obžalovaný M. jednat jako zástupce majitele firmy (č.l. 6443). Přitom sama o sobě uvádí, že má dobrou vizuální paměť. Svědek Kolář připouští pořízení magnetofonové nahrávky na hotelu K., neříká však nic o ovlivňování svědků, nic takové nezmiňuje ani obžalovaný V. ve svých četných výpovědích a konečné ani

obžalovaný H. se nezmiňuje o com, že by byl jakýmkoLi způsobem

ovLivňován obžalovaným M.. Uvádí, že tento obžalovaný psal stížnosti proto, aby ztížil práci vvšetřovateLúm. Pokud jde o obžalovaného K.a, tento spoluobžalovaný ho usvédčuje pouze z toho, že ten mu vysvětloval možnost odepřít výpověď', a to s použitím příkladu o rybě, která se chytla na háček proto, že otevřela tlamu (č.l. 2659). Tato výpověď byla činěna za přítomnosti obhájců a již po sdělení obvinění obžalovaným K.ovi a M., lze z ní tedy vycházet a obžalovaný H., přestože v hlavním líčení své předchozí výpovědi modifikoval, tuto výpověď nikdy nezpochybnil. Sama státní zástupkyně ve své závěrečné řeči na č.l. 6868 vysvětluje tento rozhovor mezi obžalovaným H. a obžalovaným K.em tak, že podle obžalovaného H. mu obžalovaný K. dával poučení o zákonných ustanoveních, podle kterých by měl postupovat v případech, kdy by policie podle nich nepoučila. Je pravda, že podle obžalovaného H. mu obžalovaný K. vysvětlil, že podané stížnosti mohou mít za následek i vyhození vyšetřovatelů, potvrdil, že obžalovaný K. po něm chtěl, aby mu řekl, o čem vypovídal. Soud vychází z jeho výpovědi i v tom směru, že usvědčuje obžalovaného M., že psal stížnosti proto, aby ztížil práci vyšetřovatelům. Obžalovaný H., který odmítl před soudem vypovídat, svoje tvrzení vůči obžalovaným K.ovi a M. nezpochybnil, a to ani ve svém písemném vyjádření založeném na č.l. 6858-61a. Za situace, kdy žádný jiný svědek v této trestní véci neuvádí, že by byl některým z obžalovaných ovlivňován, je soud toho názoru, že pro uznání viny obžalovaných M. a K.a samotné vyjádření obžalovaného H. nestačí. Stejně tak nelze závěr o vině obžalovaného K.a opírat o míru pravděpodobnosti, jak je tomu v tvrzení státní zástupkyně o tom, že to byl on, kdo pořizoval nahrávku telefonického rozhovoru obžalovaného V.a s poškozeným J.ou. Znalecký posudek z oboru fonoskopie a závěry jeho zpracovatelů v hlavním líčení (č.l. 1781-6, 1791-805, 6294-301). takový závěr sice nevylučují, ale ani neprokazují. Přitom je právě úkolem orgánů činných v trestním řízení a především v poslední fázi nezávislého soudu, aby učinil závěr o vině bez důvodných pochyoností. Důkazní břemeno má stát. Ze zmíněného znaleckého

posudku nelze vyloučit, že větu "A je to" pronesl mluvčí označovaný v záznamu rozhovoru pod písmenem "A", tedy obžalovaný V.. To také koresponduje s vyjádřením obžalovaného V.a na č.l. 6298 a také to souhlasí s vyjádřením obžalovaného K.a na témže čísle listu. Nelze

tedy operovat jakoukoli mírou pravděpodobnosti ve vztahu k obžalovanému K.ovi. Navíc ani pokud by bylo prokázáno, že v dobé pořizováni záznamu rozhovoru mezi V.em a J.ou byl přítomen, nemélo by to význam pro závěr o jeho vině. Neboť za vinu je mu dáváno to, že po spáchání vraždy ovlivňoval svědky. Telefonický hovor byl však zaznamenán logicky ještě za života poškozeného J.

Soud není vázán právním posouzením skutku v obžalobě, také z toho důvodu odkazoval obžalovaného K.a a M. v úvodu jejich výslechů před soudem do skutkových mezí a nepřipouštěl právní polemiku. Lze však souhlasit s tím, že ustanovení § 2 odst.1 písm.d) zák. č. 283/1991 Sb. stanoví úkoly policie jako celku, zatímco povinnosti policisty řeší zmíněný zákon v § 6 a 7 z hlediska provádění služebních zákroků a služebních úkonů. Základní povinnosti policisty byly a jsou upraveny v zákoně č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie ČR, a to konkrétně v ustanovení § 28 tohoto zákona ve znění platném do 31.12.1993. Tam uvedené základní povinnosti policisty podle názoru tohoto senátu obžalovaný M. kontakty s obžalovanými V.em a H. neporušil tím, že by ovlivňoval svědky. I kdyby jím podávané stížnosti (č.l. 2454-61) byly psány s cílem mařit vyšetřování, nejednalo se o ovlivňování svědků. Úmysl mařit vyšetřování jako takové, nebyl tomuto obžalovanému prokázán, spíše se mohlo jednat o zaujatost proti konkrétním osobám. Navíc u obžalovaného M. a obžalovaného K.a je zřejmé, že oba mají vysoké, snad až přehnané sebevědomí o svých znalostech práva. To platí především
o obžalovaném M.. Pokud tedy docházelo k formulování stížností, ev. vysvětlování postupu při výslechu a poučování svědků o možnosti a právu odmítnout výpověď, jednak se nejednalo vůbec o výkon jeho pravomoci, jednak není jednoznačně prokázáno, že by tímto způsobem kohokoli ovlivňoval. Sepisování stížností jako takových je plně legitimní, jednak jde o realizaci petičního

práva ve smyslu čl. 18 Listiny základních práv a svobod, jednak o zákonný postup upravený trestním řádem. Proto soud došel k závěru, že je namístě zprostit obžalovaného M.e obžaloby podle § 226 písm.a) tr.ř. s tím, že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro který je stíhán.

Pokud jde o obžalovaného K.a, je zdejší soud toho názoru, že poučování obžalovaného Huse o právu odmítnout výpověď je samo o sobě legitimní. V souvislosti s okolnostmi, za kterých k tomuto "poučování" docházelo a následné použitému bonmotu, však považuje soud jednání obžalovaného K.a za přinejmenším neetické, neprofesionální a návodné k tomu, aby tento obžalovaný jako svědek svého práva skutečně využil. Neexistuje však jediný důkaz, že by věděl o vině obžalovaných K a V.a a že by ovlivňoval obžalovaného Hůse v úmyslu mařit vyšetřování. Navíc takovéto jednání nebylo - jak nesprávné uvádí obžaloba - výkonem pravomoci způsobem odporujícím zákonu ve smyslu § 158 odst.1 písm.a) tr.zák., neboť nešlo
0 aktivní jednání při výkonu pravomoci. S ohledem na skutečnost, že není z žádného z provedených důkazů prokázáno, že obžalovaný K. věděl něco bližšího o předchozím jednání obžalovaného Hůse, nelze bez důvodných pochybností dojít k závěru, že vyzýval obžalovaného Hůse k mlčení proto, aby zmařil vyšetřování vraždy. Takovou pohnutku sice nelze zcela vyloučit, avšak v důkazní nouzi nelze učinit kategorický závěr o úmyslu obžalovaného K.a. Platí to především se zřetelem na jím
1 před soudem projevovanou snahu prokázat znalosti trestněprávních a trestnéprocesních předpisů. Tyto pochybnosti nebyly odstraněny ani doplněním dokazování na návrh obžalovaného K.a, tedy výslechem svědka Soboty (č.l. 6721-7). Další návrhy na doplnění dokazování byly jako nadbytečné zamítnuty, když úkolem soudu nebylo zjišťovat, zda při rozhodování o propuštění obžalovaného K.a z řad policistů byl či nebyl porušen zákon, neboť soud je vázán, jak již bylo uvedeno, toliko rámcem obžaloby.

Z žádného provedeného důkazu nebylo bez pochybností prokázáno ani to, že by obžalovaný K. byl zaměstnancem

obžalovaného V.a, byť existence jeho vizitky a svédecké výpovědi dalších zaměstnanců hoteLu K. tomu do značné miry nasvědčují. Soudu nepříslušeLo posuzovat ani to, zda byl oprávněný další důvod k propuštění obžalovaného z řad Policie ČR, a to nedovolené soukromé podnikání. Ze skutečnosti, že obžalovaný K. ručil obžalovanému V.ovi na několikamilionovou směnku lze dovodit, že mezi nimi vznikl velice úzký vztah. Otázkou však nadále zůstává, do jaké míry byl obžalovaný K. informován o trestné činnosti obžalovaných H., V.a a K. Proto soud došel k závěru, že bylo prokázáno, že se stal žalovaný skutek a tento spáchal obžalovaný K. tím, že nabádal Alexandra Hůse, aby při svém výslechu mlčel. Takové jednání však nelze považovat za trestný čin ve smyslu § 158 dost.l písm.a) tr.zák., nelze je kvalifikovat ani podle ustanovení § 158 odst.1 písm.c) tr.zák. jako nesplnění povinnosti vyplývající z pravomoci obžalovaného na základě jemu uložených povinností. Pokud by obžalovaný K. nabádal obžalovaného H., aby jako svědek před vyšetřovatelem, nebo policejním orgánem konajícím přípravné řízení podle trestního řádu. zamlčel nějakou okolnost, která má podstatný význam pro rozhodnutí, dopustil by se návodu k trestnému činu křivé výpovědi podle § 10 odst.l písm.b) k § 175 odst.l písm.b) tr.zák.. Takovýto návod však není prokázán, když z výpovědi obžalovaného Hůse lze vycházet v tom směru, že byl nabádán, aby jako svědek využil svého práva a vůbec nevypovídal. Pokud by obžalovaný K. z rozhovoru s H. nebo V.em zjistil skutečnosti, z nichž by hodnověrným způsobem došel k závěru, že byl spáchán trestný čin vraždy konkrétní osobou, a bez odkladu by tuto skutečnost neoznámil, dopustil by se trestného činu neoznámení trestného činu dle § 168 odst.l tr.zák.. Ani taková skutečnost však nebyla prokázána, navíc by se již jednalo o jiný skutek, o kterém by soud nemohl rozhodovat. Podle názoru zdejšího soudu tedy jednání obžalovaného K.a bylo neprofesionální a z hlediska důstojníka policie neetické. když si musel být vědom, že jeho nástupci ve vyšetřovacím týmu potřebují získat další poznatky k objasnění trestného činu vraždy. Vzhledem k odstupu času však již nepřicházelo v úvahu postoupení věci k projednání jakožto případného kázeňského přestupku. Proto zdejší soud postupem podle

§ 226 písm.c) tr.ř. zprostil obžalovaného K obžaloby v plném

rozsahu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od doručení jeho písemného vyhotovení, k Vrchnímu soudu ČR v Praze, prostřednictvím soudu zdejšího.

V Plzni dne 23. června 1998

Předseda senátu:
JUDr. Pravoslav P o l á k, v.r.
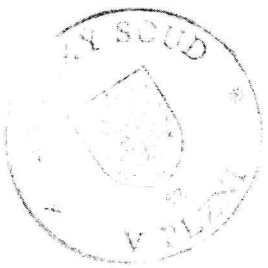
Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Kočová